

စိုးမိုး တေးပေ

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေမှုလပ်သွယ်

အနမ်းတစ်ပွင့် ပန်းတစ်ပွင့်

www.burmeseclassic.com

L နင်

စာပိုဒ်ပြချက်အမှတ်	- ၅၀၀၂၁၀၃၁၂
မျက်နှာပိုးခွင်ပြချက်အမှတ်	- ၅၀၀၃၃၃၀၅၁၂
အပိုဒ်စဉ်	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- အေးအိမ်တာ (ပိုင်ဆိုင်ခွင့်)
	(မြ-၀၃၇၅၁)
	အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၇၀၀၂)
	စံပယ်အောင်ဆက်
	၆၈ ကားဝါလမ်း
	အင်္ဂလိပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်
အတွင်းစာလင်	- ဦးထွန်းစိုင်း
စာအုပ်အုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၅၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

“တဦး”

“ဒုန်း”

“ဟာ”

“အမလေး”

“အား”

စဉ် ၅ . ၈၃

မြပုလဲသွယ်

အနမ်းတစ်ပွင့် ပန်းတစ်ပွင့်/မြပုလဲသွယ်-ရန်ကုန်

စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၈၈ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) အနမ်းတစ်ပွင့် ပန်းတစ်ပွင့်

နှင်းတောထဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသည့် စက်ဘီးတစ်စီး
ထို တအားကွေ့ရှောင်ပြီး ကားကို ဘရိတ်နှင်းလိုက်ပေမယ့်
အချိန်မမီတော့။ ဒုန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ စစ်ရိပ် ကားက လမ်း
ဆားက သစ်ပင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသွားသလို တစ်ဖက်
ထဲ စက်ဘီးသမားကလည်း အရှိန်နှင့်ပစ်လဲသွားတာ မြင်လိုက်
ရသည်။ ဒီနေ့မှာ နှင်းတွေ တအားကျနေ၏။ စစ်ရိပ် ကားပေါ်
ထဲ ကမန်းကတန်းဆင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ချိန်မှာ ဘယ်ခြေထောက်

မှာ မျက်ခနဲ နာသွားတာ သတိထားလိုက်မိသည်။

ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို စစ်ရိပ် ဂရုမစိုက်နိုင်။ အခုချိန်ထိ နှင်းတောထဲမှာ ခွေခွေလေးလဲနေသည့် စက်ဘီး သမားရှိရာသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။ သူ့ကြောင့် စက်ဘီး သမား တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် ပြဿနာ။ လဲကျနေသည့် စက်ဘီး သမားနား စစ်ရိပ် ရောက်သွားတော့ စက်ဘီးသမားက စစ်ရိပ် ထင်ထားသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်။ မည်းမည်းခက်ခက် ဆံပင်တထွေး ကြီးကြားမှာ ဖြူဖွေးလှပသော မျက်နှာ လှလှလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ စစ်ရိပ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ချာတိတ်”

သူ့နား နီးကပ်စွာရောက်လာသည့် စစ်ရိပ်ကို မိန်းမလှ လေးက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်း များနှင့်အဆုံမှာ စစ်ရိပ် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငေးခနဲ စူးစိုက် ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ လှလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ စစ်ရိပ်ရင်ထဲမှာ ထိပုံရိပ်လှလှလေးက အမှတ်မထင် စွဲသွား၏။

“ဆင်း ခြေထောက်နာလို့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း ကိုယ့်ကို”

“အမလေး...နာလိုက်တာ”

သည်းသည်းခိုက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံလေး နှင့်အတူ သူမခြေထောက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စစ်ရိပ် လက်ပေါ် ဖြူနှုတ်နေသည့် သူမလက်ကလေးရောက်လာ ပြီး

အလန့်တကြား ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဆောရီး...ကိုယ်က ချာတိတ်ခြေထောက်အနာကို စစ်ကြည့်မလို့”

နာကျင်မှုဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“ကားမောင်းတာကို သတိထားမောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ဆင်း ခြေထောက်က ဒဏ်ရာရသွားတာ သိလား”

လူက လှသလို အသံသာသာလေးက ချိုချိုလွင်လွင်။ စစ်ရိပ် ကားမောင်းကြမ်းတာကို မကျေမနပ် အပြစ်တင်ရင်း ဆင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူမခြေထောက်လေးကို ဆုပ် ကိုင်ထားလျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်လာ၍ စစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြီး ရိပ်သဲ့သဲ့ ထင်သွားသည်။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် သိပ်လှသည်။ ပြီးတော့ သိပ်ချစ် စရာကောင်းသည်။ အချိန်အတော်ကြာ ရယ်ပြုံးရန် မေ့လျော့ နေသော စစ်ရိပ်ကို ရယ်စေ ပြုံးစေသည်။ မိန်းမလှလေးကို စစ်ရိပ် သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ချာတိတ် ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်ကပဲ ထပ်တောင်းပန် ပါတယ်ဗျာ၊ ချာတိတ်ခြေထောက် တော်တော်ထိသွားတာပဲ”

“ချာတိတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆင်း...ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ်က စစ်ရိပ်၊ ဆင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုကိပ်ပေးရမလဲ”

“ဘယ်မှမပိုနဲ့”

ဆင်းထံမှ ဂျစ်ကန်ကန်စကားကြောင့် မစ်ရိပ် မျက်ခုံး
တွန့်သွားကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်းလို့”

“ကိုယ့်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြောင့် ဆင်း
ဒဏ်ရာရတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကောင်းကောင်းသွားနေတာကို
အိမ်ကသိရင် နောက်တစ်ခါ ဆင်းတစ်ယောက်တည်း အပြင်ကို
ပေးလွှတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

ပြောရင်း ဆင်းမှာ ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်ရည်ဝဲလာ၏။
မိသားစုထဲမှာ ဆင်းက အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံးဆိုတော့ အိမ်က
ဆင်း ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် နည်းနည်းမှစိတ်မချ။ သူတို့
စိတ်မချချင်အောင်လည်း ဆင်းက သွားစလရာမှာ တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခု ဖြစ်လာနေကျဆိုတော့ အပြစ်တင်၍မဖြစ်။ အခုလည်း မမ
ဇွတ်တားနေသည့် ကြားက နံနက်စောစော စက်ဘီးထစီး၍
ကားနှင့်ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် အများကြီးတောင်းပန်ပါတယ် ဆင်းရယ်၊
နှင်းတွေက တအားကျနေတော့ နှင်းတောထဲက ရုတ်တရက်
ထွက်လာတဲ့ ဆင်းကို မမြင်လိုက်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“ကိုယ့်ကိုလည်း မမုန်းပါနဲ့၊ ဆင်းမှာ အပြစ်မရှိတဲ့

အကြောင်း ဆင်းအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးရင်း ကိုယ် သေချာပြောခဲ့
ပါ့မယ်”

“ကျေနပ်ပါဗျာ၊ ဆင်း အိမ်လိပ်စာ ကိုယ့်ကိုပြော၊ ကိုယ်
လိုက်ပို့မယ်”

မပိုနဲ့လို့ ဆင်း ပြောချင်ပေမယ့် မပြောနိုင်။ ဆင်း
ခြေထောက်က နာနေသည့်အတွက် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့
မဖြစ်နိုင်တော့။ ဆင်း အိမ်လိပ်စာကိုပြောတော့ သူက မသိ။

“ဘာလဲ...ဆင်းပြောတဲ့လိပ်စာ မသိဘူးလား”

“အင်း...ကိုယ်မသိဘူး၊ လမ်းရောက်မှ သွားရမယ့်
နေရာကိုပြောတာ ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဆင်းစက်ဘီးကို ရှင့်ကားပေါ်
တင်ပေး”

“အိုကေ”

စစ်ရိပ်က ဆင်းစက်ဘီးလေးကို သူ့ကားပေါ်တင်
လိုက်သည်။

ဆင်းက သူမဘာသာ နေရာက ထအရပ်

“အို...အမေ့”

“ဟိတ်...နေဦးလေ၊ ကိုယ် မင်းကို ကားပေါ်ပွေ့
တင်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

“အို...မလိုပါဘူး။ ဆင်းဘာသာ...”

ဆင်း စကားမဆုံးလိုက်၊ ဆက်ခနဲ စစ်ရိပ်က ဆင်း

ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်တာကြောင့် ဆင်း လန့်သွား၏။

မရည်ရွယ်ဘဲ ဆင်းတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ နွေးနွေး ရောက်သွား၍ ဆင်းပါးလေးတွေ ဆေးနီမဆိုးဘဲ ရဲရဲနီသွားသည်။

ဆင်းဘဝမှာ ပထမဆုံး သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ၏ ရင်ခွင်ထဲ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည့် အတွက် ဖွတ်ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ဟေး...ဘာဖြစ်လို့ ရုန်းနေတာလဲ၊ မင်း လမ်း မလျှောက်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလေ”

သူပြောတာမှန်နေ၍ လူက ငြိမ်သွားပေမယ့် ဆင်း ရင်ခုန်သံက မငြိမ်။ ဒါကလည်း သူက စကားငဲ့အပြောမှာ ဆင်း မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာ ပို၍နီးကပ်သွားကာ ထိလှမတတ် ဖြစ်သွားတာကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ စစ်ရိပ်ဆိုသော လူကြီး၏အပြုအမူကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လား၊ ဒေါသထွက်ရ မည်လား မဝေခွဲတတ်ဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းရင်ခုန်နေတာတော့ သေချာသည်။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆင်း ရောက်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်သည်။

စစ်ရိပ် ဆင်းကိုယ်လေးကို ကားထဲသို့ ညင်သာစွာ ချပေးပြီးမှ

“ကိုယ် သွားရမယ့်နေရာကို ဆင်းကပဲ ပြောပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အော်...နေဦး၊ ကိုယ်သွားရမယ့်အိမ်တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဦးသစ်မြတဲ့၊ ဆင်း သိလား၊ ကျောက်ဝိုင်းဦးသစ်မြဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ် ပြောတာပဲ”

စစ်ရိပ်စကားကြောင့် ဆင်းကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား ၏။ ကျောက်ဝိုင်းဦးသစ်မြဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်၊ ဆင်းဖေဖေ ဖြစ်နေ၍ပါ။

“ရှင်က ဦးသစ်မြအိမ်ကို ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုပါတော့၊ ဆင်းသိရင် ကိုယ့်ကို လမ်း ညွှန်ပါဦး”

“ရှင်ကားကိုမောင်းပါ၊ လမ်းရောက်တော့ ဆင်း ပြောမယ်”

“သင့်ခံယူပါဗျာ”

စစ်ရိပ်ကားလေး နှင်းတောထဲ ခေါ်ခနဲပြေးဝင်သွား သည်။ အခုမှ ဆင်း သူ့ကို သေချာကြည့်မိသည်။

တော်ရုံမျှဖြင့် ဆင်းခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို ဘယ်သူမှ မချိန်နိုင်ပါ။ သူ့ကျတော့ ဆင်းကို အရပ်လေးတစ်ရပ်လို့ လွယ် ကူပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ချီသွားပုံက ရင်ခုန်ချင်စရာ။ အသက်ကတော့ ဆင်းထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးမည်ထင်သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ စူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းတွေ အောက်မှာ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းတင်း စေ့လျက်။ ဆင်း မြင်ဖူးသမျှထဲက ဦးစစ်ရိပ် လူချောတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ပြော၊ ချာတိတ်အိမ်ကို”

“ချာတိတ် မဟုတ်ဘူးဆို”

“အာ...ဆောရီး၊ ဆင်းအိမ် ဘယ်နားမှာလဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ”

ဒုတိယအကြိမ် စစ်ရိပ်မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ထင်လာသည့်အတွက် သူ့နားက ကလေးစိတ်တစ်ဝက်နှင့် သိပ်လှသည့် မိန်းမလှလေးမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်လိုက်တော့ သူမက စစ်ရိပ်ကို မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ ပြီးတော့ စစ်ရိပ်ကားကို ဘယ်ချိုးညာကွေ့နှင့် လမ်းညွှန်အမိန့်ပေးတာကို စိတ်ညွတ်နူးစွာ ကျေကျေနှပ်နှပ် နာခံနေမိသူ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ စစ်ရိပ်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသည့် ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဆင်း ညွှန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်းသွားရင်း အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ စစ်ရိပ်ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ အိမ်ထဲက မမ ပြေးထွက်လာပြီး တံခါးလာဖွင့်သည်

“ညော်သည်ပါလာတာလား ဆင်း”

“ဟုတ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် စစ်ရိပ်ပါ၊ ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စစ်ရိပ်က သူ့ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ပြီး ဆင်း

ကိုယ်လေးကို ပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ယူချီမလိုက်တော့ မမေမျာ ထိတ်လန့်ပြီး ဆင်းတို့နား အပြေးရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

မမအမေးကို ဆင်း ဘာမှပြန်မဖြေရသေးခင် သူကပဲ မမအမေးကို ဦးဆောင်ဖြေလိုက်သည်။

“နှင်းတောထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကားကို ရှောင်ရင်း ဆင်း စက်ဘီးလဲကျပြီး ခြေထောက်နာသွားတာနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်လိုက်ပို့တာပါ”

“အို...ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆင်းရယ်၊ မမက ဆင်း အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ ကဲ...လာ...လာ”

ဆင်းနှင့်စာလျှင် သေးသွယ်သော မမက ဆင်းကိုယ်ကို မချီနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆင်းကိုပွေ့ချီထားသည့် သူကပဲ ဆင်းကို အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့၏။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဖေဖေက ဆင်းကိုပွေ့ချီထားသည့် စစ်ရိပ်ကို တွေ့မြင်ပြီး ခပ် သွက်သွက် ဆင်းလာ၏။

“သမီးလေး...ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟုမေးရင်း ဖေဖေအကြည့်တွေက စစ်ရိပ်ထံ ရောက်နေ၏။

“ဆင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ စက်ဘီးလဲတာ ခြေထောက်နာသွားလို့ သူ လိုက်ပို့တာပါ”

“ဪ”

“ဆင်းကို ဒီခုံပေါ်ပဲချပေးပါ ကိုစစ်ရိပ်၊ ကျွန်မညီမလေးကို ဆေးလိမ်းပေးမလို့”

စစ်ရိပ်က နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆင်းကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာချပေးလိုက်မှ ဖေဖေက သူ့ကို သေချာကြည့်ကာ

“မင်း...ကိုတင်မောင်သား မောင်စစ်ရိပ် မဟုတ် လား”

ထိုအခါမှ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ဆင်းဖေဖေကို သေချာကြည့်မိသွားကာ

“ဟာ...အန်ကယ်ဦးသစ်မြ၊ ကျွန်တော် စစ်ရိပ်ပါ၊ ဒက်ဒီက အန်ကယ်ဆီ သွားဖြစ်အောင်သွားပါဆိုလို့ အန်ကယ်နဲ့တွေ့ရအောင် လာတာပါ”

စစ်ရိပ် ဝမ်းသာသွားသလို ဖေဖေမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

“မတွေ့တာကြာတော့ မောင်စစ်ရိပ်ကို အန်ကယ်ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး”

“အန်ကယ်လည်း မတွေ့ရတဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာ ပိုလောတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မောင်စစ်ရိပ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ ဒီလိုပဲ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နေရတယ်၊ ကိုတင်မောင် နာရေးသတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့လေ၊ သူက အရင်သွားနှင့်

ပေမယ့် အန်ကယ်တို့လည်း သူ့နောက်က လိုက်ရမှာပါပဲ”

ပြီးနေသည့် စစ်ရိပ် မျက်နှာက ရုတ်တရက် ညှိုးဖျော့သွားပေမယ့် မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်ပြင်လိုက်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ တရားနဲ့ဖြေပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါနဲ့ ဆင်းက အန်ကယ်သမီးနော်”

“ဟုတ်တယ် မောင်စစ်ရိပ်၊ သမီး အထွေးဆုံး၊ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အားလုံးက အလိုလိုက်ထားကြတာပဲ၊ ဒါက သမီးအကြီးဆုံး မမင်းမင်း၊ ဆရာဝန်ပဲ၊ ဒီမှာ တာဝန်ကျတယ်၊ သူခင်ပွန်းကလည်း ဆရာဝန်ပဲ၊ သမီးဆင်းက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်တာလေ”

“ဪ...ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးလို့ ထင်နေတာ၊

အန်ကယ်နာမည်ကိုပြောပြီး အိမ်ကိုမေးတော့လည်း မပြောဘူး၊ သူ့ကို အရင်လိုက်ပို့ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ရင်း အန်ကယ်နဲ့တွေ့တာ”

“ဟုတ်လား၊ သမီးက မောင်စစ်ရိပ်ကို စလိုက်ပြီထင်တယ်၊ သမီးကတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ မောင်စစ်ရိပ်၊ အိမ်မှာလည်း အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်”

“ဟွန်း...ဖေဖေကလည်း ဆင်း အဲဒီလောက် မဆိုးပါဘူး”

ဆင်းက သူမရုဏ်ပုဒ်တွေကို ဖေဖေက သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်နေတာမို့ ဆင်းမျက်နှာလေးနီနီဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုသွားပုံကြောင့် အားလုံးက ရယ်ကြသည်။

စစ်ရိပ်ကတော့ အနီးကပ်ကြည့်လေ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ပိုလှသော ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ့ရင်တွေ အလိုလို အခုန်မြန်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိထားလိုက်မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ပဲ အံ့သြသွား၏။ ဒါ စစ်ရိပ်ဘဝမှာ မကြုံဖူးတဲ့အဖြစ်ပဲ။

ဒီလိုခံစားချက်မျိုး စစ်ရိပ်ဘဝမှာရော စစ်ရိပ်နှလုံးသားမှာရော ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ မပေါ်ပေါက်ဖူးခဲ့။ အခုကျမှ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေ၏။

“သမီးမပြောလည်း အိမ်ရောက်ရင် ဖေဖေကိုတွေ့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဆင်းက အိမ်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းတာပေါ့”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆင်းက အန်ကယ့်သမီးဆိုတော့ ဆင်း လိုက်ပို့ပေးတာ အန်ကယ့်အိမ်ပဲဗျာ”

“ဟွန်း...ဟွန်း”

စစ်ရိပ်က ဆင်း ကျေနပ်အောင်ပြောရင်း ဆင်း၏ ကလေးဆန်မှုကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

ကြည့်စမ်း...ဆင်းနဲ့ကျမှ သူ ခဏခဏရယ်နေမိပါလား။

“သမီးတို့လည်း မှတ်ထားနော်၊ မောင်စစ်ရိပ်က ဖေဖေအရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ကိုတင်မောင်ရဲ့သားပဲ။ မောင်စစ်ရိပ်ကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားကြဟုတ်လား၊ မောင်စစ်ရိပ်ကလည်း အန်ကယ့်သမီးတွေကို မင်းညီမလို သဘောထားပြီး ဆုံးမစရာရှိတာ ဆုံးမပါ”

“ဆင်းတို့ လိမ္မာပြီးသားပါနော်”

အေးဆေးသော မမက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ဆင်းကတော့ စစ်ရိပ်ကို မကြားတကြား ပြန်ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သံကို နားထောင်ပြီး စစ်ရိပ် ပြုံးလိုက်သည်။ မမက ဆေးလူးပေးပြီး တာနှင့် ဆင်းခြေထောက်ကို ပတ်တီးအထပ်ထပ် စည်းပေးလိုက်၏။

“ခြေထောက်ဒဏ်ရာက နှစ်ရက်လောက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမှဖြစ်မှာနော် ဆင်း”

မမ စကားကြောင့် ဆင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဟာ...နှစ်ရက်ကြီးတောင် ဘာမှမလုပ်ဘဲနေရမှာဆိုတော့ ပျင်းစရာကြီး မမရယ်၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ဆင်း၊ မမ ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ပိုဆိုးလာမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ငိုနေလို့မရဘူး ဆင်း၊ မလှုပ်ရှားရဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေဒါပဲ”

ဆင်းက မမစကားကို အင်းအဲမလှုပ်။ နှုတ်ခမ်းစုပြီး

ငြိမ်နေပုံက မကျေမနပ်။

“အဲဒါ ဟိုလူကြီးကြောင့်...”

“မောင်စစ်ရိပ်ကို အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ ဆင်း”

“သူကြောင့် ဆင်းခြေထောက် ဒဏ်ရာရတာ ဖေဆရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့လူကြီးကို စကားပြောရင် မရိုင်းရဘူး၊ သမီးခြေထောက် ဒဏ်ရာရသွားတော့ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးသား ဖြစ်သွားတာ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး၊ ဆင်းက အိမ်ထဲချည်းမနေချင်ဘူးဆို”

“ကျောင်းတောင်ပြီးနေတာကို အိမ်မှာ ကလေးလုပ်စားတုန်း၊ ကိုယ့်သမီးလေးမျက်နှာ မြင်ချင်တာတောင် တစ်နေ့တည်း ဘယ်ရှာရမှန်းမသိဘူး”

“ဖေဖေကလည်း ဆင်းကို လူဆိုးကျနေတာပဲ”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ခြေနေရသူက စစ်ရိပ်။

ဆင်းက နှုတ်ခမ်းစုလျက် အတွန့်ထက်တာကို စစ်ရိပ် စိတ်ထဲက ကျိတ်သဘောကျနေမိ၏။ ဆင်းက သူမဖေဖေ ခြေသလို ဆိုးတတ်နဲ့ တတ်သော ကလေးဆိုးဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲ မောင်စစ်ရိပ်ရေ၊ အိမ်မှာတော့ သူက ဗိုလ်ထံ”

“အငယ်ဆုံးတွေက ဒီလိုပါပဲ အန်ကယ်”

ဆင်း စိတ်ဆိုးနေတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျသလို ခပ်တိုးတိုးရယ်တော့ စစ်ရိပ်ကို ဆင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်”

“ဟောဗျာ”

ဆင်းထံမှ ခပ်စွာစွာရန်တွေ့ပုံလေးကို အံ့သြသလို သူကြည့်ပြီးနောက် နှစ်မြိုက်စွာပြုံး၏။ ဖေဖေက သူ့ကို အားနာဟန်ဖြင့်

“သမီးနော်...ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်သည်ကို ရန်သွားလုပ်နေရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဆိုတော့ ချာတိတ်စက်ဘီးကို မမြင်လိုက်မိဘူး”

“ဒါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မှားလို့ဖြစ်တာပဲ မောင်စစ်ရိပ် ရယ်၊ ဘယ်သူရယ်လို့ အပြစ်ပုံချစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မောင်စစ်ရိပ်လည်း ခရီးပန်းလာတော့ အနားယူချင်မှာ၊ ဒီကိုရောက်တုန်း အေးအေးပေါ့၊ သမီးကြီးရေ...မောင်စစ်ရိပ်အတွက် အခန်းပြပေးပြီး လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“လာ...ကိုစစ်ရိပ်၊ ကိုစစ်ရိပ်အခန်းကို မင်းမင်း လိုက်ပြမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ တစ်ညပဲတည်းမှာ အန်ကယ်၊ မိုးကုတ်

မှာလည်း လုပ်ငန်းကိစ္စလေးတွေရှိတော့ အပြန်ကျမှပဲ အန်ကယ်တို့အိ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးမယ်”

“မောင်စစ်ရိပ် အဆင်ပြေသလို စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပါ။ အန်ကယ်အိမ်ကတော့ မောင်စစ်ရိပ်အတွက် အချိန်မရွေး ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ညကျမှ အန်ကယ်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ နည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးပါရစေ”

“မောင်စစ်ရိပ် သဘောပါ။ အန်ကယ်က အားနေတဲ့ သူပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့....အန်ကယ်”

စစ်ရိပ်က ဦးသစ်မြနှင့် စကားပြောရင်း ရွန်းလင် တောက်ပသော အကြည့်များကတော့ ဆင်းမျက်နှာလှလှလေး ရှိနေသို့ စူးလက်စွာ ရောက်ရှိလာ၍ ဆင်းက သူနှင့်အကြည့်ချင်းအချိန် နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်နှာလွှဲပစ်သည့်အတွက် စစ်ရိပ်ရင်ထဲ သိမ့်နေပြီ သွားကာ လိုက်လံစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

မမ ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲက ဟင်းပွဲတွေစုံစုံ သလို အားလုံး ပူနွေးမွှေးကြိုင်လျက် မြင်ရတာနှင့် စားချင်စဖွယ် အတိ ဖြစ်နေ၏။

ရေချိုးပြီးစအသွင်ဖြင့် စစ်ရိပ်ပုံစံက ရှင်းသန့်ခန့်ညား ချောမွေ့လျက် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည် အညိုရောင်နှင့် ပန်းနုရောင် ပေါ်တွင် အညိုစကြာပွင့်လေးတွေပါသည့် စပို့ရှပ်နှင့် တွဲဝတ်ထား

တ ငေးနေချင်စရာဖြစ်သည်။ လှိုင်းထနေသော နက်မှောင်သည့် ခံပ်တို့ကို သေသပ်စွာ ဘေးခွဲပြီးလျက် ရှင်းသန့်ချောမောစွာဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

ဖေဖေနှင့် ဦးစစ်ရိပ်က ထမင်းဝိုင်းထိပ်ဘက်မှထိုင်ကာ မေနှင့်ဆင်းက ဖေဖေတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။

“ဟင်းကတော့ ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်သလိုပြင်ဆင်လိုက် ရတဲ့အတွက် မောင်စစ်ရိပ်ကို အားနာမိတယ်ကွ”

“အားမနာပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်း နှိမ် ထမင်း အိမ်ဟင်း မစားရတာကြာတော့ စားလို့ကောင်းမှာပါ အန်ကယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အန်ကယ် ဝမ်းသာရမှာပေါ့ကွာ”

ဆင်းကတော့ ဖေဖေနှင့် ဦးစစ်ရိပ်စကားကို နားမလည်။ ဘာကိုဦးတည်ပြောမှန်း မသိပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ဒီလူ တော်တော်ကြီးကျယ်တယ်ထင်ပါရဲ့ဆိုတာလောက်ပဲ တွေးမိ သည်။

ဟင်းလေးငါးမျိုးပါသော ထမင်းစားပွဲကို ဖေဖေက ဘာလို့ အားနာစကားပြောနေမှန်းမသိ။ ဦးစစ်ရိပ်ကလည်း အိမ် ထမင်း အိမ်ဟင်း မစားရတာ ကြာပြီဆိုတော့ သူက ဆိုင်မှာ အမြဲစားနေသူလား မသိ။

သူပုံစံကြည့်ရတာ ထမင်းတစ်ခါစားလျှင် ဟင်းပွဲတစ်ရာ လောက်ပါမှ စားတတ်သူမျိုးတော့ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။ ဆင်း စိတ်ထဲက ဦးစစ်ရိပ် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်လိုအနေအထားလဲဆိုတာ စသိပေမယ့် သူက ထမင်းစားရင်း ဖေဖေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး

စကားပြောနေပုံက သူ့အိမ်သူ့ရာနယ် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ သူပြောသည့်စကားကို နားထောင်ကြည့်မြင်းဖြင့် ဦးစစ်ရိပ် အနေများသည်က နိုင်ငံခြားမှာသာ အနေများကြောင်း သိရသလို၊ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘဲ လူပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းပါ သိလိုက်ရ၏။

“မောင်စစ်ရိပ်မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတော့ သမီးကြီးနဲ့ ရွယ်တူဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...အန်ကယ်၊ ညီညီက အခု အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ၊ ဆင်းကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ညီကို သွားသတိရတယ်၊ သူကလည်း အငယ်ဆိုတော့ မိသားစုအပေါ်မှာ ဆိုးတယ် အန်ကယ်”

သူက သူညီအကြောင်းပြောရင်း ဆင်းကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်သည်။

“အန်ကယ်မှာ သမီးငယ်လေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေရတာ မောင်စစ်ရိပ်၊ သမီးကြီးက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူဆိုတော့ အန်ကယ်က စိတ်ချတယ်၊ အရေးဆို အားလည်းကိုးရတယ်”

“နောက်ဆို ဆင်းလည်း အန်ကယ် အားကိုးရမှာပါဗျာ၊ ဆင်းက လိမ္မာမှာပါ”

ဟွန်း...သူက ဆင်းအကြောင်း သိတာကျနေတာပဲ။

ဆင်းစိတ်ထဲက စစ်ရိပ်ကို မကျေမနပ်လေး ပြောလိုက်တာကို သူ မကြားပါ။

“လိမ္မာတာကတော့ လိမ္မာပါတယ်”

ဆင်းအကြောင်းမသိဘဲ ဆင်းကို လိမ္မာကြောင်းပြောနေသူတို့ ဆင်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးချင်း အမှတ်မထင် အဆုံမှာ သူက ဆင်းကို ပြုံးပြပေမယ့် ဆင်းက ပြန်ပြုံးမပြ။

“မိတဆိုးလေးဆိုပြီး အန်ကယ်ကတော့ ဘာမှမပြောရက် မဆိုရက်ပါဘူးကွာ၊ အားလုံး သူ့သဘောကျချည်း လွှတ်ထားရတာပဲ။

ရှိတဲ့သမီးလေးနှစ်ယောက် သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ ရပ်တည်သွားနိုင်ပြီး ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် အန်ကယ် စိတ်ချပါပြီ၊ အခုတော့ သမီးငယ်အတွက်ပဲ မိသားစုအားလုံး စိတ်ပူကြရတယ်”

“ဆင်းက ဖေဖေတို့စိတ်ပူအောင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးနော်”

ဆင်းက မနေနိုင်ဘဲ ဝင်စွာတော့ စစ်ရိပ်က ဆင်းကို ပြုံးကြည့်သည်။

ဆံပင်ခပ်တိုတို၊ ရှပ်အင်္ကျီပွပွ၊ လုံချည်တိုတိုနှင့် မျက်နှာချောင်ဖြစ်နေသော ဆင်းပုံစံလေးက အကြောင်းမသိရင် ပိတ်ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဆင်းဆိုတာ တက္ကသိုလ်တုန်းက အလှဘုရင်မ(ကွင်း)တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တခြားမေဂျာတွေကပင် ဆင်းအလှကို တကူးတက သာစောင့်ကြည့်သူတွေ အများကြီး။ အခုလို ဘာမှမပြင်မဆင်ဘဲ

နေတော့ ဆင်းအလှက ပီပြီးနုပပ်ဝင်းနှစ်ကာ ထိုင်ကြည့်နေချင်
စရာကောင်းအောင် လှနေပုံက လမင်းတစ်စင်းလို ရွန်းရွန်း စက်စက်
အလှတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဖေဖေကလည်း သမီးကို အပြစ်တင်
တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောကို ပြောတာပါ”

“အန်ကယ့်သမီးက နည်းနည်း ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ပေမယ့်
သူမေ့မှာ ကွင်းဘွဲ့ရတယ်ဆိုတော့ အန်ကယ်ဖြင့် အံ့သြလို့ကို
မဆုံးဘူး”

စစ်ရိပ်က အလှဘုရင်မဘွဲ့ရသော ဆင်းအလှကို မအံ့
သြပါ။ အနီးကပ်ကြည့်လေ ဆင်းက ပိုလှလေ၊ ပိုချစ်စရာကောင်း
လေဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေလို့မရ။ ဆင်းက
သိပ်လှသည်။

“အဖေ အထင်ကြီးအောင် ပြောသလား မသိပါဘူးဗျာ”

“အို..ဖေဖေကလဲ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သမီးကပြောပါ့မလား
လို့၊ သမီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတောင် ကောင်လေးတွေလာလွန်း
လို့ ဖေဖေ မောင်းထုတ်နေရတာမဟုတ်လား”

“အို..ညီမလေးကလဲ”

မမထံမှ ဟန်တားသံကြားမှ ဒီစကားမျိုး သူ့ရှေ့မှာ မပြော
သင့်ပါလားဟု ဆင်း ဇက်ကလေးပုသွား၏။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မောင်စစ်ရိပ်၊ ကိုယ့်စကား ကိုယ်
ပြောလို့ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း သိတဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်

ဘူး”

“ဟွန့်..ဖေဖေကလဲ”

“ဖေဖေပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“အို..အဲဒါကတော့ ဖေဖေကမှ သမီးလှတာကို မယုံ
တာကိုး”

သားအဖနှစ်ယောက် အချေအတင်ပြောနေသည့်စကားကို
အပြုံးဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေသူက စစ်ရိပ်။

“အငယ်ဆုံးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ အန်ကယ်၊ သို့တို့စိတ်ရှိရာ
ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ ပြောရရင် ကလေးစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ လူကြီး
ဖြစ်ချင်တဲ့သူပေါ့”

ဆင်းက သူမကို ကလေးဟု ပြောတာကို မခံချင်။

“ဆင်းက ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြီးသွားလို့
လူကြီးဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ဪ..ဟုတ်သားပဲ၊ ဆင်းက ဘွဲ့တောင်ယူတော့မှာ
ဆိုတော့ လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့”

“ဆင်းက တကယ်လူကြီးဖြစ်သွားပြီ အန်ကယ်”

“ပြောတာပါပဲကွယ်”

“ဖေဖေကလဲ”

ပြီးနေသည့် သူနှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဆင်း နှုတ်ခမ်း
စုမိသည်။ သူ့အပြုံးတွေက ဆင်းကို တမင်စနေတယ်ဆိုတာ သိသာ
၍ စတာကိုလည်း မခံချင်။ သည်လို စနောက်ခြင်းကိုက ဆင်းကို

အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထား၍
မဟုတ်လား။ မမကတော့ ထမင်းကိုသာ တိတ်တဆိတ် စားနေ၏။
ဆင်း စိတ်ထဲမှာ စစ်ရိပ်ကို နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။

“သမီးက လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုတော့ မောင်စစ်ရိပ် ပြန်လာ
ရင် သမီးက လူကြီးလုပ်ပြီး ဖေဖေပိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေအနဲ့
လိုက်ပြပေးလိုက်ဦး”

“ဆင်းမှ မအားဘဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဆင်းက မအားဘူးဆိုတော့ ဘာအလုပ်တွေလုပ်နေ
လို့လဲ”

စစ်ရိပ်က ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အို...အဲဒါကတော့ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ၊ ဆင်းမှာ
လုပ်စရာအလုပ်တွေက အများကြီး”

“မေးမနေနဲ့တော့ မောင်စစ်ရိပ်ရေ၊ သူ့အလုပ်တွေက
အတော်များတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်
လည်နေတာ၊ တစ်ရက်မှ အိမ်ကပ်တယ်မရှိဘူး၊ အဲဒါ သူ့အလုပ်
ပဲ”

“ဖေဖေက ဆင်းကိုချည်း မကောင်းပြောနေတာ၊ တော်
ပါပြီ၊ ထမင်း မစားတော့ဘူး”

“အို...အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲအထ ခြေထောက်
ဒဏ်ရာကြောင့် ဆင်းမျက်နှာလေး မဲ့သွား၏။

“နေဦး...ဆင်း၊ ဆင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို ကို လိုက်ပို့
ပေးမယ်”

“မပို့နဲ့”

“ဪ...ညီမလေးက လမ်းလျှောက်လို့မှ မရတာ၊
ကိုစစ်ရိပ်လိုက်ပို့တာ မကြိုက်ရင် မမ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ရပါတယ် မင်းမင်း၊ ကိုယ့်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ်”

“လာ”

“အိုး”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကိုယ်လေးကို စွဲခနဲပွေ့ချီ မ၊လိုက်၍
ဆင်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူ ပွေ့ချီရာနောက်
စွဲခနဲပါသွားသည်။ သင်းပျော့သော မွေးရနံ့ကြောင့်ရော နီးကပ်
လွန်းသည့် အထိအတွေ့ကြောင့်ရော ဆင်း ပါးလေးတွေ ထူပူနီမြန်း
လျက် ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဖိုကာ တသိမ့်သိမ့်ခနဲပေါက်နေ၏။

စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေ၏။ မိန်းမ
နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်မိန်းမမှ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှား
နိုင်မည့်သူမရှိဟု ထင်ထားခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆင်း ဆိုသည့်
မိန်းမလှလေးနှင့်ကျမှ စစ်ရိပ်ရင်တွေ ထူးခြားစွာလှုပ်ရှားနေပုံက
အဆန်းတကြယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိဟု
ထင်ထားခဲ့သည့် နှလုံးသားခံစားချက်က လုံးဝထင်မှတ်မထားချိန်
မှာ သူ့နှလုံးသားထဲကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေရာ
ယူသွားသည့်အဖြစ်က အံ့သြမယုံနိုင်စရာများစွာထဲက တစ်ခုဖြစ်

သည်။

ဆင်းကို စတွေ့တည်းက စစ်ရိပ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ သူမနှင့် အနီးကပ်နေရချိန်မှာတော့ စစ်ရိပ်ရင်ခွန်သံတွေ မြန်ခဲ့သည်။ အခုလို သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသည့်အချိန်မှာတော့ ဆင်းကို သူ ချစ်မိပြီဆိုတာ သေချာသွားသည်။ ဒါကလည်း အကြောင်းမဲ့ပြောခြင်းမဟုတ်။ စစ်ရိပ်နှလုံးသားမှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိတာ ကြာပြီ။ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်သော နှလုံးသားခံစားချက်ကို ထာဝရတည်ငြိမ်အေးစက်နေသည့် သူ့ နှလုံးသားမှာ ခံစားရတာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုခံစားချက်ကို စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် လိုလားနှစ်ခြိုက်စွာ သဘောကျနေသည့်အဖြစ်ကိုလည်း သူ့ဘာသာပဲသိသည်။

“ဘယ်မှာ ချပေးရမလဲ”

“ရတယ်၊ ဒီနေရာမှာပဲ ချပေး”

ဆင်းက သူမအိပ်ခန်းရှေ့မှာ သူမကိုယ်လေးကို ချခိုင်းလိုက်၏။ သူက ဆင်းကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာချပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ပွေ့ချီယူမခွဲတာ ဒါ ပထမဆုံးဆိုရင် ဆင်း ယုံလား”

“မယုံပါဘူး”

ထိုစကားကို ဆင်းနှုတ်ဖျားက ချက်ချင်းပြောဖြစ်သွားတော့ စစ်ရိပ်က ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်

သည်။

“ဆင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပြောတာကို မယုံတာလဲ”

“ယုံစရာမရှိလို့”

“ကိုယ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အကြောင်းပြချက်ကို ပြောပါဦး”

ဆင်းနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမှာပေါ့၊ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ”

“ဟေ့...ကိုယ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ မပါဘူးနော်၊ ဘယ်မိန်းမချောလေးကိုမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ချီခွဲတာမျိုးမရှိဘူးလို့ပြောတာ”

“ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲအရောက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆင်းလို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ပွေ့မချီဖူးဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဆင်းက ပထမဆုံး”

“ရှင်ချည်း မပြောပါနဲ့၊ ဆင်းဘဝမှာလည်း ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့မှ နီးနီးကပ်ကပ် နေဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ရောက်ရတာ ဒါ ပထမဆုံး...သိလား”

“ဒါဆို ကို ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပထမဆုံး”

ရောက်လာတဲ့မိန်းမလေးကို ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်၊ ကို သွားမယ်”

“ဝှတ်နီက”

စစ်ရိပ်က သူ ပြောချင်တာပြောပြီး ဆင်းကို နှုတ်ဆက် ထွက်သွားပေမယ့် ဆင်းကတော့ သူ့ကို ပြန်မနှုတ်ဆက်မိ။ ဘာ လိုလို သူ့စကားနှင့် ရွန်းလက်တောက်ပသည့် နူးညံ့သည့် မျက်ဝန်း အစုံ၏ ညှို့ငင်မှုအောက်မှာ ဆင်း ရင်ခုန်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဆင်း ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးတဲ့ ခံစားချက်အသစ်အဖြစ် ဆင်း အံ့ဩနေချိန်မှာ မမမင်း ရောက်လာ၏။

“အိပ်တော့မလား ဆင်း”

“ဟုတ်”

“လာ...မမ တွဲပို့မယ်”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

မမ နေရာမှ ထလာတော့ ဖေဖေ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ သမီးကြီး၊ ဆင်း အိပ်တော့မလို့လား”

“ဆင်းခြေထောက်က လှုပ်လို့မရတော့ အနားယူခိုင်း ထားတာပဲ ပိုကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး...အေး၊ သမီးကြီး ကောင်းသလိုသာလုပ်၊ လာ မောင်စစ်ရိပ်”

“အမယ်လေး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချာတိတ်၊ ဪ...မမင်းမင်းလည်း ချာတိတ်ကိုယ်ကို တွဲဖို့ခက်နေတာကိုး”

“ချာတိတ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ် အန်ကယ်၊ ကဲ...လာ”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို စစ်ရိပ်ကပဲ ဆင်းကို ပွေ့ချီလိုက်၍ ဆင်းရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုစစ်ရိပ်”

မမက ကျေးဇူးတွေတင်နေပေမယ့် ဆင်းကတော့ သူ ရင်ခွင်ထဲ ခဏခဏရောက်နေရတာကို ကျေးဇူးမတင်ပါ။

ဖေဖေ ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်အေးအေး။ စိတ်ချလက်ချ။ ဖေဖေနှင့် မမကြောင့် ဆင်း နှုတ်ခမ်းစူချင်နေ၏။

ကိုယ့်သမီးပျို၊ ညီမပျိုလေးကို သူတို့မို့ စိတ်ချလက်ချ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ရက်သည်။

စစ်ရိပ်ကတော့ ဆင်းကို ကော်ပတ်ရုပ်လေးတစ်ခုလို ပွေ့ချီလျက်။

ဆင်း...သူရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီးမြန်းနေ၏။

“ဆင်းကို အခု အောက်ချပေး” ဆိုတော့ သူက ဆင်း မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဘယ်လို အပြုံးမှန်းမသိ။ ဆင်းကတော့ သူ့ကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးတော့ သူက ရယ်သည်။

“ကဲ...ရောက်ပြီ”

ဆင်းကို အိပ်ရာပေါ် ညင်သာစွာချပေးရင်း ဆင်း နဖူး
လေးကို ဖျတ်ခနဲ အနမ်းခံလိုက်ရ၍ ဆင်း လန့်သွား၏။

“ငွတ်နီက”

ဆင်း ရန်တွေ့ချိန်မရလိုက်။ အခန်းထဲက ချာခနဲလှည့်
ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ဆင်း ရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ်ခုန်နေ၏။ သူ နမ်းသွားသော နဖူးလေးကို အမှတ်မဲ့စမ်းမိရင်း
ယင်ဖိုတောင် မသမ်းဖူးတဲ့ ဆင်းလေးကို အနမ်းဦးလက်ဆောင်
ပေးသွားသည့် စစ်ရိပ်ဆိုသည့်လူကို စိတ်ဆိုးရခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရ
ခက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဆင်း ကျောင်းတုန်းက ပြောခဲ့သောစကားတချို့ကို ပြန်
ကြားယောင်မိသည်။

“ဆင်းကို ပထမဆုံး နမ်းဖူးတဲ့ယောက်ျားဟာ ဆင်း
ဘဝကို ပိုင်ရမယ့်သူပဲ”

ထိုစကားက ဆင်းအတွက် နိမိတ်ဦးဆိုလျှင် ယခု ဆင်း
ကို နမ်းသွားတဲ့သူဟာ ဆင်းဘဝကို ပိုင်ဆိုင်မည့်သူလား။

အို...။

ဆင်း ပါးလေးတွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာလှလှ
လေးကို ခေါင်းအုံးဖြူဖြူလေးထဲ ထိုးကွယ်နှစ်အပ်လိုက်၏။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ တသိမ့်သိမ့် အခုန်မြန်နေဆဲ။

အခန်း (၂)

နွေးသော နေရောင်ခြည်က ဆင်း အခန်းထဲသို့ ဖောက်
ထွင်းဖြာကျလာ၏။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ကြည်လင်စွာ
နိုးထလာသူက ဆင်း။ သူမ အိပ်ရာက နိုးလာတာနှင့် မျက်ဝန်း
တစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်၏။ ဆင်း ဦးနှောက်ထဲဝင်လာသည်က
ဦးစစ်ရိပ်၏ တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမောသောမျက်နှာ။

သူ သွားပြီလား။

ညက ဦးစစ်ရိပ်အကြောင်းတွေးရင်း ဆင်း အိပ်ချိန်
နောက်ကျခဲ့သည်။ မနက်ကျတော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်
သေးသည်။ ဘယ်နေ့မှ ပြန်ရောက်လာမည်မသိသော ဦးစစ်ရိပ်
မျက်နှာကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးကြည့်လိုက်ချင်သည်။ အိပ်ရာမှ
လူးလဲထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်
ပြီး မှန်ရှေ့မှာ အလှပြင်လိုက်၏။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နာနေသော

ခြေထောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးအထွက်မှာ မမနှင့် ဆုံသည်။

“ဟော...ဆင်း နိုးပြီလား”

“ဟုတ်”

“ခြေထောက် သက်သာရဲ့လား၊ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေကွယ်”

“ဆင်းမှ အခန်းထဲမှာ မနေချင်ဘဲ မမရဲ့”

မမကို ပါးစပ်က ပြောနေပေမယ့် ဆင်း မျက်လုံးလေးတွေက ဦးစစ်ရိပ်ကိုသာ အပြေးအလွှား ရှာဖွေနေမိသည့်အတွက် သူမ ခြေထောက်ကို ဂရုမပြုမိအား။

ဆင်း တွေ့ချင်သည့် ဦးစစ်ရိပ်ကိုက မတွေ့ရတော့ ဆင်းရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွား၏။

ဦးစစ်ရိပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဆင်း အိပ်ပျော်နေတုန်း အိမ်ကများ ထွက်သွားပြီလား။

“မမ”

“ဟင်”

“ဦးစစ်ရိပ် သွားပြီလားဟင်”

ဆင်းအသံက စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ပါနေတာကို မမက မရိပ်မိဘဲ အေးဆေးစွာဖြေသည်။

“မသွားသေးပါဘူး ဆင်းရဲ့၊ ကိုစစ်ရိပ် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတယ်”

ဦးစစ်ရိပ် ရှိသေးတယ်တဲ့။ အခုမှ ဆင်း ရင်အမောပြေသွား၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီ။ ဆင်း အိပ်နေတုန်းသူ သွားမည်ဆိုလျှင် ဒီအချိန်ဆို သူနှင့် ဆင်း တွေ့ကြရမည်မဟုတ်။ ဦးစစ်ရိပ်လည်း ဆင်းလို အိပ်ရာဝင်နောက်ကျလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပဲ နောက်ကျနေတာလား မသိ။

“သူ ဘာလို့မသွားသေးတာလဲ မမ၊ အိပ်ရာထ နောက်ကျလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုစစ်ရိပ်က အစောကြီးအိပ်ရာက နိုးနေတာ၊ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ ဖေဖေ နိုးလာမှ လက်ဖက်ရည်အတူ သောက်ကြတာလေ”

“ဪ”

ဦးစစ်ရိပ် အစောကြီးနိုးတယ်ဆိုတာကြောင့် ဆင်း ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွား၏။ ဆင်းမှာတော့ ဦးစစ်ရိပ်အကြောင်းတွေးပြီး ညဉ့်နက်မှအိပ်ရသည်။ သူကျတော့ ဆင်းလိုလည်းမဟုတ်ပါလား။ အေးလေ...သူလို လူတစ်ယောက်အတွက် ဆင်းလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ အရေးစိုက်စရာလား။ သူနားမှာ ဆင်းထက် အဆပေါင်းများစွာသာတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ဆင်း မေ့သွားသည်။

ဆင်းကသာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ဦးစစ်ရိပ်ကို တိတ်တိတ်လေး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတာ သူသိရင် ဆင်းကို

“ကို ဆင်းဆီကို ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဆင်း စောင့်နေမှာလား”

“ဦးစစ်ရိပ်က ဖေဖေဧည့်သည်ပဲ၊ ဆင်းက ဘာလို့ စောင့်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ပြန်အလာကိုလေ”

“ဆင်းရော...ကိုယ့်ကို ထပ်မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မျက်နှာနီနီနှင့် ဆင်း ခေါင်းခါတော့ သူက နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ဆင်း မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်သည်။

“တကယ်မတွေ့ချင်တာ သေချာတယ်နော်”

သူ့အမေးကို ဆင်း မဖြေပါ။ နီးကပ်လွန်းသည့် အနေအထားမှာရှိနေသည့် သူ့နားကသာ ထွက်ပြေးသွားချင်နေမိသည်။

“ဆင်း သွားတော့မယ်”

“သွားလေ”

သူက ဆင်းရှေ့က မဖယ်ဘဲ ဆင်းကို သွားခိုင်းနေတော့ ဆင်း သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဆင်းရှေ့က ဖယ်”

“ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ နှင်တာပဲလား”

“ဦးစစ်ရိပ်နော်”

ဆင်းမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်က ဆင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဆင်း မသိဘူး”

“ဒီတစ်ခါ ကို ပြန်လာမှာ အန်ကယ့်ဧည့်သည်အဖြစ် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆင်းရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ် ပြန်လာမှာ”

“ကို သွားတော့မယ်”

ဆင်း ဘာမှမပြောနိုင်ခင် စစ်ရိပ်က ဆင်းရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဆင်း ငိုချင်သွားသည်။ မျက်ဝန်းမှာ သူ့အလိုလိုပြည့်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ရှည်နှင့် တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ထုတ်နေခိုက်မှာ သူ့ကား စက်နှိုးသံကြားလိုက်ရ၏။ မမနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး သူ့ကား နေရာကဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားချိန်မှာ ဆင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရှိရှိသမျှအင်အားတွေ အားလုံးဆုံးရှုံးပျောက်ဆုံးသွားသလို နေရာမှ ကျောက်ရုပ်လို တောင့်တောင့်လေး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့်စကားက ထိုအချိန်ထဲက အဘယ်မျှ ဆိုးရွားခါးသီးသည်ဆိုတာကို ဆင်း သိနားလည်ခဲ့ရတာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ဦးစစ်ရိပ် ကားသံက တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်သွားချိန်မှ မမ ဆင်းနား ရောက်လာ၏။

“ဆင်း...လာလေ၊ ဧည့်သည် ပြန်သွားပြီ၊ နွားနို့သောက်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း...ဆင်း ဘာမှ မစားချင်ဘူး”

“မစားလို့မရဘူး ဆင်းရေ၊ ဆေးသောက်ရဦးမှာဆိုတော့ ဗိုက်ထဲ အစာရှိမှဖြစ်မှာ၊ လာ...လာ၊ တစ်ခုခုတော့ ဝင်အောင်”

စားလိုက်”

မမက ဆင်းကိုယ်လေးကိုတွဲပြီး လမင်းစားခန်းဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၍ ဆင်းမှာ မမနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ မမ ကျွေးသည့် နားနီနှင့်မုန့်ကို စားသော်လည်း ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာအရသာမှမရှိ။

ဆင်းစိတ်က ဦးစစ်ရိပ်နောက် ပါသွားသလိုလိုဘာလိုလို။ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်ဖော်ပြရခက်သော ဝေဒနာတွေနှင့် အိပ်ရာ ထဲမှာသာ ငြိမ်နေမိသည်။

“ဆင်း ရှိလား မမ”

အိမ်ရှေ့မှ ဆွေလဲ့အသံကြောင့် ဆင်း ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲ မတ်သွား၏။

“ရှိတယ် ဆွေလဲ့၊ စက်ဘီးစီးရင်း ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားလို့ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေခိုင်းထားတယ်၊ သူ့အခန်း ထဲမှာ ရှိတယ်၊ သွား...သွား”

မမက ဆွေလဲ့ကို ဆင်းအခန်းထဲ လွှတ်လိုက်သံကြားရ ပြီး သိပ်မကြာ။ ဆင်း အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဆင်းရေ”

“ဝင်လာခဲ့ ဆွေလဲ့၊ အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားတယ်”

“ခြေထောက်က ပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့ ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲဝင်လာရင်း ဆွေလဲ့က မေးသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ထဲက အပြင်မထွက်ရအမိန့် ထုတ်ထားတာသာ ကြည့်”

“ဒါဆို ဆွေလဲ့တစ်ယောက်တည်း ဇလပ်ကိုအိမ်သွားရ တော့မှာပေါ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ ဇလပ်မွေးနေ့နော်၊ ဇလပ်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း ဘာမှမဝယ်ရသေးဘူး”

“နောက်မှ ဝယ်ပေးလိုက်တော့ ဆင်းရေ၊ ဆင်းမလိုက် နိုင်ရင် ဆွေလဲ့တစ်ယောက်ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်၊ ဆင်း ခြေ ထောက်က ဒဏ်ရာကိုသာ သေချာဂရုစိုက်ပြီး ပျောက်အောင် လုပ်ထား”

“ဇလပ်ကို ဆင်း ဘာဖြစ်လို့ မလာနိုင်တာလဲဆိုတာ သေချာပြောလိုက်ဦးနော် ဆွေလဲ့”

“အေးပါ...သွားပြီနော် ဆင်း”

“အိုကေ”

အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ထားသည့် ဇလပ်မွေးနေ့ပွဲကို ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် မြူးကြွလှပစွာ ထွက်သွားသည်။ ဆင်းမှာသာ အခုမှ ဇလပ်မွေးနေ့ကို သတိရသွားကာ သူငယ်ချင်း ဆွေစုပြီး အတူလျှောက်လည်ဖို့ ချိန်းထားသည့်အစီအစဉ် ပျက်သွား တာကို ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပျော်နေ ချိန်မှာ ဆင်း တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထက်မှာ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာနှင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဖြစ်နေရသည့်ဘဝ။

ဆင်းကို ဒီလိုဖြစ်စေသည့် တရားခံက ဦးစစ်ရိပ်ဆိုသည့် လူကြီး။ သူ့ကြောင့် ဆင်း ပျော်ရွှင်ရမည့် အခွင့်အရေးတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားသည်။

ဦးစစ်ရိပ်ကို စိတ်ဆိုးရင်း သတိရလာတော့ ဆင်းရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ။ ဦးစစ်ရိပ်နှင့် ကျမှ ဆင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ဒါကို အချစ်လို့ခေါ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ဆင်း သူ့ကိုချစ်မိနေတာ လား မသိ။

ဟယ်...မဟုတ်သေးပါဘူး။

သူနဲ့ ဆင်းတွေ့တာ ဘာကြာသေးလို့ ဆင်းက သူ့ကို ချစ်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် လက်မခံဘဲ ဆင်း မောင်းထုတ် လိုက်သည်။

ဆင်းနဲ့ ဦးစစ်ရိပ်က ဘာဆိုင်လို့ ဆင်းက ဒါတွေတွေးနေ တာလဲ။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်မှာ ချစ်သူရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက် နေမှာ ဆင်း ကိုယ်တိုင်လည်း သိရက်နဲ့။

အို...တော်ပြီ တော်ပြီ။

ဒီလူကြီးအကြောင်း ဆင်း မတွေးဘဲနေတာပဲ ကောင်း သည်။ မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲမှိတ်ချပြီး ဦးစစ်ရိပ်အကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ စစ်ရိပ်ကတော့ ဆင်းကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စစ်ရိပ်စိတ်တွေက အလုပ်ထဲမှာမရှိ။ လှပ၍

ချစ်စရာကောင်းသော ဆင်းထံမှာသာ ရှိနေသည်။ ဒါ မဖြစ်သင့် ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးနေသည့်ကြားက ဆင်းအကြောင်းက သူ မတွေးဘဲ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ရောက်ရောက်လာတော့ ခက်သည်။ မှန်တာကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် စစ်ရိပ်မှာ လူကြီးချင်း သဘောတူစေစပ်ထားသည့် မွန်း ရှိသည်။ မွန်းနှင့် မကြာခင် လက်ထပ်ကြရတော့မည့်သူက တခြားမိန်းမလှလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ အမြတ်တနိုးစွဲလမ်းရန် မသင့်တော်မှန်းလည်းသိသည်။ ခက်နေတာက ဦးနှောက်ရဲ့အသိတရားကို နှလုံးသားက လက်မခံ။ တစ်ချိန်လုံး ဆင်းကိုချည်း ခဏခဏ သတိရနေသည်။ မျက်နှာ လှလှလေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေသည်။ စကားသံလေးကို ကြား ချင်နေသည်။

စစ်ရိပ်နှလုံးသားက အချစ်စစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိချိန်က သိပ်ကို နောက်ကျနေ၍ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာက တစ်ပိုင်း၊ ဆင်းကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေတာ တစ်ပိုင်းဖြစ်နေ၍ မကြာ ခဏ သက်ပြင်းချနေမိသည်။ မွန်းကို စစ်ရိပ် လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည့်အထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ မပါ။ ပါဝင်နေစရာလည်း မလိုအပ်ဟု ထင်သည်။ ဂုဏ်နှင့် ဂုဏ်ချင်းထပ်ကြသည့်ပွဲမှာ မွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း စစ်ရိပ်ကိုချစ်၍ စိတ်ဝင်စား၍ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို သဘောတူထားခြင်းမဟုတ်။ မဖြစ်မနေ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ယောက်လို စစ်ရိပ်နှင့် 'လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲ ကွာသည်။ ထိုအရာက မွန်းမှာ ချစ်သူရှိသည်။
စစ်ရိပ်မှာ ချစ်သူမရှိ။ မွန်းက စစ်ရိပ်နှင့် လက်ထပ်ရန် သူ့ချစ်သူကို
အဆက် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ စစ်ရိပ်က ထိုကိစ္စကို မေးလည်း
မမေး၊ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့သည်။ မွန်း
ရင်ထဲ သူမ ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရသည် မသိ။
သူ့အလှည့်မှာတော့ ဆင်းက စစ်ရိပ်ရင်ထဲ အတော်လေးကို
ထိုးဖောက်မွေ့နှောက် နေရာယူထားသည်။

“ဆရာ...ဖုန်းလာနေတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး...ထားခဲ့”

စစ်ရိပ်တပည့်က ဖုန်းကို စစ်ရိပ်နားချထားပြီး ရှိကျိုး
သောအမူအယာနှင့် သူနားက ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟဲ့လို”

“ကိုလား...မွန်းပါ”

ဖုန်းဆက်လာသူက မွန်း ဖြစ်နေ၍ သူ သက်ပြင်းမှိုက်
လိုက်သည်။

“ပြော...မွန်း၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဦးတိတ်ကြည်တို့ဘက် ဖုန်းဆက်လို့ ကို၊ ကို ဘယ်နေ
ပြန်လာမလဲ သိချင်နေကြတယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းအသစ်ကိစ္စက ကိုနဲ့
ပြောမှဖြစ်မှာလို့ ဒက်ဒီက ပြောနေတယ်၊ အဲဒါ ကို ဘယ်နေ
ပြန်လာမလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ရက်အတိအကျတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး မွန်း၊

နောက်ထပ် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်
မယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ့်ဖုန်းကို ဆက်ခိုင်းလိုက် မွန်း၊ ကို သူတို့နဲ့
ပြောလိုက်မယ်”

“ဖုန်းကိုဆက်တော့ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဪ...ဪ”

အလုပ်ထဲ သွားနေတုန်းက သူ့ဖုန်း စက်ပိတ်ထားတာ
ပြန်သတိရသွား၏။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ကိုပဲ သူတို့ဖုန်းကို လှမ်းဆက်
လိုက်မယ်၊ မွန်း ဘာမှာဦးမှာလဲ”

“ဘာမှ မမှာတော့ဘူး ကို၊ မွန်း ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“ငွတ်နိုက် ကို”

“ငွတ်နိုက်”

မွန်း ဖုန်းမချခင် သူ့ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကိစ္စတွေက ထင်သလောက်မလွယ်။ လျှောက်ရမည့်
ခရီးလမ်းတွေက အများကြီးဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ကြိုးစား၍
အလုပ်ကို ဇွဲနှင့် လုပ်ခဲ့သူအဖြစ် ကိစ္စတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့်
မဆုံးဖြတ်တတ်သူတွေထဲမှာ စစ်ရိပ် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်
လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့်
ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာပင်မရှိပါဘဲ လျက်
လက်တွေ့ဘဝမှာ အရာရာကို တော်လှန်ဆန့်ကျင်စိတ် ဖြစ်လာတာ

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဆင်းကို တွေ့ပြီးနောက်မှာ မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတော့ သူ့အတွက် အများကြီးစဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ မွန်းက လှသည်၊ တော်သည်၊ ထက်မြက်လိမ္မာပါးနပ်သည်။ စီးပွားရေး လာဘ်မြင် သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၍ စစ်ရိပ်လို စီးပွားရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသူတစ်ယောက်၏ ဇနီးမယားအဖြစ် အသင့်တော် ဆုံးသူ။ တစ်သက်တာဘဝကြင်ဖော် လက်တွဲသင့်သူများဖြစ်ပါ လျက် မွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်ရိပ်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။

ဒါပေမဲ့ မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။

စေ့စပ်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ရတော့မည့် အချိန်ကျမှ ဆင်းက သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားထဲ ဖြန့်စားကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။ စစ်ရိပ်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူး သည့် ခံစားချက်အသစ်တွေကို ဆင်းကပဲ မွေးဖွားပေးလိုက်သည်။ ဆင်းမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေချင်သည်။ ဆင်း လှုပ်ရှားသမျှကို ငေးနေချင်သည်။ ဆင်း အသံလေးကို ကြားနေ ချင်သည်။ ဆင်းနဲ့ အတူနေရချိန်ခဏလေးမှာ စစ်ရိပ်ရင်ထဲထူးခြား စွာ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်နေ၏။ နွေးနေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ပါ လက်ပါ မပြူးတတ်သော နှုတ်ခမ်းတွေက ဆင်းကြောင့် မကြာခဏ ရယ်မောတတ်လာ၏။ အဖြေကို သူ သေချာစဉ်းစားပြီးပါပြီ။

ရသည့်အဖြေက တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။

ထိုအရာက အချစ် ဖြစ်နေ၏။

ဆင်းကို သူ ချစ်မိပြီ။ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည့် နှလုံးသားခံစားချက်က ခေလိုလျှင်မြန်သည်။ မွန်တိုင်းလို ပြင်းထန်သည်။ ဘာနှင့်မှ လိုက်မမီနိုင်သော တစ်ခုတည်းသော အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် ပြည့်နှက် နေ၏။

ဆင်းကို သူ ချစ်မိတာသေချာသည်။ နောက်ထပ် ပြန်ဆုံ တွေ့ဖို့ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ကတိပေးခဲ့သည်။ နှလုံးသားအလိုကို လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို သေချာ အလေးအနက်ပြန်စဉ်းစားသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ် သင့်လဲ စဉ်းစားကာ နောက်ဆုံးအဖြေက သူ ဆင်းကို ထပ်မတွေ့မှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။ ဒါထက်ကောင်းသည့်အဖြေ သူ့မှာ မရှိ။ အခုချိန်ကစပြီး ဆင်းကို မေ့ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဆင်းကို မမေ့နိုင်လျှင် မွန်းကို လက်ထပ်မည့်ကိစ္စ ပျက်သွားနိုင်သည်။ ထို့အတူ စစ်ရိပ်၏ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံး ပျက်စီးသွားတော့မည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆင်း”

မင်းလေးကို အခုချိန်ကစပြီး ကို မေ့လိုက်ပါရစေ။ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချအပြီးမှာ ဦးတိတ်ကြည့်ထဲ စစ်ရိပ် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကို အလုပ်ထဲမှာအာရုံနှစ်ထားသည်။ ဆင်းအကြောင်း မတွေးမိအောင် နေသည်။ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စ

ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပြန်ခဲ့သည်။ ဆင်းနှင့် နောက်ထပ်တွေ့စရာ မရှိ၍ သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားထဲက ဆင်းပုံရိပ်က သူ့အလိုကို ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ချယုံကြည် ထားပါလျက် ကျီစားတတ်သော ကံတရားအောက်မှာ စစ်ရိပ်နှင့် ဆင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထပ်တွေ့ဖို့ဖြစ်လာ၏။

“ကိုစစ်ရိပ်လား...မင်းမင်းပါ။ ဖေဖေ ဆေးရုံတင်ထားရ လို့၊ လာတွေ့နိုင်ရင် ခဏဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့ပါလားရှင်၊ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်က ကိုစစ်ရိပ်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေလို့ပါ”

“ကို အခုလာခဲ့မယ် မင်းမင်း”

မင်းမင်းဆီက ဖုန်းရရချင်း ရှိသမျှအလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး စစ်ရိပ် ဦးသစ်မြရှိနေသည့် ဆေးရုံကို ချက်ချင်းရောက်သွားတော့ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရသည့်အနေအထား ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းမင်းရယ်”

“ရောဂါသိသိချင်း ချက်ချင်း ဆေးရုံတင်လိုက်တာပဲ ကိုစစ်ရယ်၊ အခု အခြေအနေက ကိုစစ်ရိပ် မြင်တဲ့အတိုင်း၊ ရောဂါ က ကျွမ်းနေပြီ”

မင်းမင်းက ပြောရင်း အသံတုန်နေ၏။ ဆင်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ စစ်ရိပ်ကိုလည်း နှုတ်မဆက်။ သူမအဖေ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အသက်မှ ရှူရဲ့လားမသိ။ သူမ လက်လေးဖြင့် ဖခင်ကြီးလက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားလျက် “ဖေဖေ...ဖေဖေ”ဟု အဆက်

မပြတ် ခေါ်နေပုံက သနားစရာ။ ဦးသစ်မြက သတိမရတော့။ ရောဂါက အူမကြီးကင်ဆာ။

“ညီမလေးကို ကြည့်ပါဦး ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေနားမှာပဲ၊ ဘာကျွေးကျွေး မစားဘူး၊ ခေါ်လို့လည်း မရဘူး၊ မင်းမင်းတော့ ဆင်းကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချီတော့ဘူး”

“မငိုပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်၊ ကို ဆင်းကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာ ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကိုစစ်ရိပ်ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်ရှင်၊ ဆင်းကို ဖေဖေ နားက အမြန်ဆုံး ခေါ်သွားပေးပါနော်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဆင်းပါ လဲတော့မှာ မင်းမင်း သိတယ်”

မင်းမင်းက အားကိုးတကြီး ဆင်းကို စစ်ရိပ်လက်ကို အပ်သည်။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်း အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေသည်။ ဆင်းတို့ညီအစ်မမှာ အမေမရှိ။ အဖေ့ကိုပဲ အချစ် တွေ စုပုံထားကြရသူများဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ဖခင်ကြီးအခုလို ဖြစ်သွားတော့ ဆင်းခမျာ ခံနိုင်ရည်ရှိဟန်မတူ။

ဖခင်ကြီးနားမှာ ဘာမှ မစားမသောက်။ တစ်ချိန်လုံး အဖေ့ကိုချည်း တ၊နေသည့် ကလေးမ။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်း အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားသလို ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်သွားသည်။

ဆင်း အခုလို ခံစားနေရတာကို စစ်ရိပ်နှလုံးသားက မမြင်ရက်၊ မကြည့်ရက်နိုင်ပါ။

“ဆင်း...သတိထားဦးလေ၊ ဆင်းဖေဖေကို တကယ် ချစ်ရင် ဆင်းကိုယ်ဆင်း အရင်ဂရုစိုက်မှာဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့နော် ဆင်း၊ ပြီးမှ ဒီကို ပြန်လာ မယ်”

“လာ...ဆင်း”

“ရှင်...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆင်း လက်ကို လွှတ်၊ ဆင်း ဖေဖေအနားမှာပဲ နေမယ်၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ ဖယ်...လွှတ်၊ ဆင်း...ဆင်း”

“ဟာ”

“ညီမလေး သတိလစ်သွားပြီ...လုပ်ပါဦး”

ဆင်းက စစ်ရိပ်လက်ထဲမှလွှတ်အောင် ရုန်းကန်အော် ဟစ်ရင်း သူမကိုယ်လေး ခွေခနဲယိုင်ကျ သတိလစ်သွား၍ အားလုံး ပျာကုန်သည်။

မင်းမင်းက ဆင်းကို ချက်ချင်းစစ်ဆေးသည်။ ဖခင်ကြီး ၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ညီမနှစ်ယောက် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ဖခင်ကြီးနားက မခွာဘဲ နေကြသည်။ မင်းမင်း၏ခင်ပွန်းကလည်း နိုင်ငံခြားရောက်နေ၍ တခြားကိုယ်ခွဲမရှိ။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ထိခိုက်တာရော၊ ပင်ပန်း တာရော၊ အစားမစားတာရော ပေါင်းပြီး ရှေ့ခွဲဖြစ်သွားတာ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ရင် ပြန်ကောင်းသွား မှာပါ ကိုစစ်ရိပ်”

ညီမအကြောင်းပြောရင်း မင်းမင်း မျက်နှာလေး ပိုညှိုး သွားသည်။

“အိမ်လိုသာ ပြောတာပါ ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ ဒီမှာက ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိ၊ တည်းစရာအိမ်လည်း မရှိတော့ ခက်ပါတယ်၊ အခု မင်းမင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းတာလေ၊ ဆင်းက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလာတဲ့သူဆိုတော့ ခဗျာ ဘယ်နေတတ်ရှာပါ့မလဲ”

“အမျိုးသမီး လူနာဆောင်မှာပဲ ဆင်းကိုထားမှ ဖြစ်မှာပဲ”

“မဟုတ်တာ မင်းမင်းရယ်၊ ကိုယ့်အိမ်က အကျယ်ကြီး ဝါဗျာ၊ မင်းမင်းတို့ညီအစ်မ စိတ်ချမ်းသာသလို နေလို့ရပါတယ်၊ ဆင်းကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲ ခေါ်သွားမယ်၊ ဆေးရုံပေါ်မှာတော့ ထားချင်ဘူး၊ မင်းမင်းသဘောကရော”

“ကိုစစ်ရိပ် ကောင်းသလိုသာ ကြည့်စိမံပါတော့ရှင်၊ မင်းမင်းတော့ ဘာမှမသိတော့ဘူး”

မင်းမင်းပုံစံက တကယ့်ထူပူနေသည့်ပုံဖြစ်ကာ တော် တော်လည်း သွယ်ကျသွား၏။

“ဆင်းကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ် မင်းမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစစ်ရိပ်၊ ဆင်း သတိမရခင် သူ့ကို ဒီ နေရာက အမြန်ဆုံးခေါ်သွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်ရှင်၊ မြန်မြန်သာ ခေါ်သွား”

မင်းမင်းက ဖခင်ကြီးကတစ်ဖက်၊ ညီမဖြစ်သူကတစ် ဖက်

ဖြစ်နေ၍ ဆင်းကို စစ်ရိပ်လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချထည့်လိုက် ၏။
 စစ်ရိပ်က ဆင်းကို သူ့အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ဆင်း သတိမရ
 ခင်မှာဘဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်း
 နေသည့် ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စစ်ရိပ်
 နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နွေးထွေးလှိုက်ခုန်လာ၏။

သိပ်ချစ်တာပဲ ဆင်းရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ မင်းလေးကို ဒီလောက် ချစ်နေမိမှန်း ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုလည်း မသိတော့ဘူး။

ကိုသိတာ တစ်ခုတည်း။

အဲဒါ ဆင်းကို ကို ချစ်တယ်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ လှုပ်ရှားလူးလွန့်လာသည့် ဆင်း
 ကြောင့် စစ်ရိပ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် လှုပ်ခုန်သွား၏။

“သတိရပြီလား ဆင်း”

ဆင်းမှာ မှေးမှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖွင့်လိုက်
 သည်နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမောသော ရုပ်သွင်၊ နူးညံ့
 သိမ်မွေ့သောအပြုံး၊ ရွန်းလက်တောက်ပသော အကြည့်များဖြင့်
 ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို နီးကပ်စွာ ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်နေသူ ကြောင့်
 အံ့သြသွားသည်။

တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူမ ရောက်ရှိနေသည့် သန့်ရှင်း
 လှပသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသွားကာ မျက်လုံးထောင့်

ဦင်းသွား၏။ ဒါ...ဆေးရုံလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

“ဆင်း အခု ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ ဦးစစ်ရိပ်”

“ဆင်း ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်နေတာလေ”

“ရှင်”

“ဖေဖေ...ဆင်း ဖေဖေရော”

ဆင်း သတိရရချင်း အိပ်ရာပေါ်က ဇွတ်အတင်းကျိုး
 သည်။

“ဟေ့...အိပ်ရာက ဇွတ်မထနဲ့လေ”

“ဆင်း ဖေဖေဆီသွားမယ်၊ ဖေဖေနားမှာ ဆင်းရှိမှ
 ဖြစ်မယ်၊ အို...အမယ်လေး”

“ဆင်း”

ဆင်းကိုယ်လေး စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲရောက်သွား
 သလို ဆင်း မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ပျာသွား၍ မျက်ဝန်းအစုံကို
 အလွန်တကြား မှိတ်ချလိုက်၏။

“အိပ်ရာက ဇွတ်မထနဲ့လို့ပြောတာ ကိုယ့်စကား နား
 ထောင်ဘူး၊ ဆင်း သိပ်အားနည်းနေတယ်၊ အိပ်ရာထဲ ငြိမ်ငြိမ်
 လဲနေ...ဟုတ်လား”

“ဆင်းဖြစ်ချင်တာ...လုပ်ချင်တာတွေ အားလုံး ကို
 လုပ်ပေးမယ်”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကိုယ်လေးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်
 နဲ့ မွေ့ချို၍ ခုတင်ပေါ် အသာပြန်တင်ပေးရင်း ချောမောနှစ်သိမ့်

စကား ဆိုနေပေမယ့် ဆင်းနားထဲမှာမချို။ ဆင်း သိတာက ဖေဖေ။
ဖေဖေနားမှာ ဆင်း နေချင်သည်။ ဆင်းကို ဖေဖေ ထားခဲ့မှာကို
ဆင်း ကြောက်သည်။

အတွေးနှင့်အတူ ဆင်းမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ
ချက်ချင်းပြည့်လာကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာ၏။

“မငိုနဲ့လေ ဆင်း၊ အန်ကယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်
ကောင်းလာမှာပါ။ ဆင်းသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ
ကွာ”

“ဒီမှာ နွားနို့ပူလေး သောက်လိုက်၊ မုန့်လည်းစား”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချော့မော့
နှစ်သိမ့်နေပေမယ့် ဆင်း နားထဲ ဘာတစ်ခုမှမဝင်။

“ဆင်းကို ဖေဖေဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ ဦးစစ်ရိပ်၊ ဆင်း
ဖေဖေဆီ သွားမယ်”

ဆင်းက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို။

စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်းလို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
စိတ်ရှည်ရှည် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ခဲ့ဖူးတာမရှိ။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ
လည်း စစ်ရိပ်ရှေ့မှာ အခုလိုမငိုဖူး။ ဆင်း ပုံစံလေးက အသိ
မကြွယ်သည့် ကလေးငယ်လို။ ဆင်း ငိုနေပုံလေးကပဲ စစ်ရိပ်
ရင်ကို တစ်မျိုးတစ်ပုံ စွဲငြိမ့်ဖြစ်နေ၏။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆင်းရယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်းကိုယ်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့ရင်နဲ့ ထဲမှာ

မြတ်နိုးစွာ ပိုက်ထွေးကာ ဆင်းပါးပြင်ပေါ်က သောက်မျက်ရည်
တွေကို အနမ်းတွေနှင့် ဖယ်ရှားပေးလိုက်ချင်သည်။

“ခေါင်းတွေ ကိုက်နေပါ့မယ် ဆင်းရယ်၊ ဆင်း ဖေဖေ
မို့တဲ့နေရာကို ကို လိုက်ပို့ပေးမှာပါ။ အခုလောလောဆယ် ဆင်း
ဖေဖေဆီ သွားချင်ရင် ကိုယ့်စကား နားထောင်မှဖြစ်မယ်”

“ဆင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကို စိတ်ညစ်အောင် မငိုရဘူး”

ဆင်းက သူမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံ
ဖြူဖြူလေးနှင့် ဆွဲသုတ်ပြီး အငိုတိတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ စစ်ရိပ်က
သူ့နာမည်ရေးထိုးထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထုတ်ပေး
သည်။

“ရှေ့...ဒါနဲ့သုတ်”

ဆင်းက သူ ကမ်းပေးတာကိုမငြင်းဘဲ လှမ်းယူပြီး
မျက်နှာလှလှလေးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေသည်။

“မငိုတော့ဘူး...ရပြီလား”

“မရသေးဘူး၊ ဆေးသောက်ရမယ်၊ နို့သောက်ရမယ်၊
ပြီးရင် ရေချိုး၊ ထမင်းစား”

“အို...တစ်ခုပြီး တစ်ခုပဲ၊ ပြီးကို မပြီးတော့ဘူး”

“စကားနားမထောင်ရင်တော့ လိုက်မပို့ရဲ့ပဲ”

“စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”

ဆင်းက နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ခြေကို

ဆောင့်ကာ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများစွာ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြုံးမိသူက စစ်ရိပ်။

“မအိပ်ဘဲ မစားမသောက်ဘဲ ဒီအတိုင်း နေနေတော့ရော စိတ်ချမ်းသာလို့လား”

“အို...အဲဒါကတော့”

“ကဲ...တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ကို ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်၊ ဒေါ်ထွေး”

“လာပါပြီ ဆရာ”

“ဆင်းကို ကျွန်တော် ပြောထားတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း တစ်ခုမကျန် လုပ်ပေးလိုက်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

အသံနှင့်အတူ ရောက်လာသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခပ်ဝဝ၊ အသားဖြူဖြူ ဒေါ်ထွေးဆိုသူက စစ်ရိပ်ကို ရိုသေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“ဆင်းကို ဘာတွေလုပ်ခိုင်းဦးမလို့လဲ ဦးစစ်ရိပ်နော်”

“ဒေါ်ထွေး အားလုံးလုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ထွေး... ကျွန်တော် သွားပြီ၊ စိတ်ချမယ်နော် ဒေါ်ထွေး”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ဦးစစ်ရိပ်”

ဆင်း လှမ်းခေါ်သံထဲမှာ ငိုသံစွက်နေပေမယ့် နောက်ကို သူ လှည့်မကြည့်။ ဆင်းကြားအောင် ပြောလိုက်၏။

“ငိုရင် လိုက်မပို့ဘူးနော်”

“သွား...အလကား လူကြီး”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

ဆင်းက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို။

ဆင်း ငိုသံကို မကြားချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ လက်ရှိ အနေအထားမှာ စစ်ရိပ် သူမကို အလျော့ပေး၍မဖြစ်တာ သူပဲ သိသည်။ အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ထွေး၏ ချော့မော့နှစ်သိမ့်သံ၊ ဆင်း၏ ငိုတိုက်ငိုယိုသံများ ဆူညံသွားတာကို တစ်ချက်နားထောင်ပြီး ထိုနေရာကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

သေချာသည်ကတော့ ဆင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲအမြဲ ထွေးပွေထားချင်စရာကောင်းအောင် စစ်ရိပ် နှလုံးသားထဲက လိုက်လံမြတ်နိုးစွာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုချစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လေသာဆောင်မှာ ရပ်လျက် ကြီးများကျယ်ဝန်း၍ သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် စိမ်းစိုလှပနေသော သူခြံကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ မြက်ခင်းတွေက စိမ်းနေ၏။ သစ်ပင်ကြီးတွေက အုံ့ဆိုင်းစိမ်းညိုလျက်။ ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုထား၏။

ပြာလွင်သောရေကူးကန်မှာ ရောင်စုံထီးလှလှကြီးနှင့် အပန်းဖြေအနားယူသည့် ခုံတန်းရှည်တွေရှိရာ ရောက်သွား၏။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စစ်ရိပ်ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည့် ချစ်ရသူနှင့် ချစ်ရည်တူညီမျှသော မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ခွင့်ရရ၏။

ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

သားတို့၏မာမိမှာ စစ်ရိပ်မြတ်နိုးသော ဆင်းဖြစ်၍ ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်နေမည့် သား၏မာမိနေရာ၊ ဆင်း၏ ချိုလွင်သော ရယ်သံသာသာလေးနှင့်တကွ သားနှင့်အပြိုင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မည့် အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအချောအလှကို စစ်ရိပ်တို့သားအဖက ရယ်မောစနောက်ခွင့်ရလျှင် ကမ္ဘာမှာအပျော်ဆုံးလူသားက စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

အတွေးနှင့် စစ်ရိပ်ရင်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားရလျှင် လက်တွေ့ကျကျသာ သူ လိုချင်သော မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ခွင့်ရလျှင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး လှပနွေးထွေးမှုအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသွားမှာ သေချာသည်။

ဆင်းကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

ဆင်း အချစ်ကို သူ လိုချင်သည်။

ဆင်းကိုယ်တိုင် စစ်ရိပ်ကို လိုက်လံသော ချစ်ခြင်းတွေနှင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လာအောင် သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဆင်း အချစ်ကို ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစားရုံသာရှိသည်။

ဆင်းအချစ်ကို ရလျှင်...။

“ဆရာ”

ဒေါ်ထွေး၏ ခေါ်သံကြောင့် စစ်ရိပ် အသံလာရာကို လှည့်အကြည့်..

“ဟင်”

လှပလွန်းသော ဆင်းမျက်နှာလေးကို ငေးခနဲစိုက်ကြည့် ဖြစ်သွား၏။ ဆင်းက ပန်းနုရောင် ပခုံးချိတ်ဂါဝန်ရှည်လေးပေါ်က အနားအတွန့်အဖတ်တွေ အများကြီးပါသည့် အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီလှလှလေးနှင့် သိပ်လှနေပေမယ့် စစ်ရိပ်ကို တစ်ချက်မကြည့်။

နှုတ်ခမ်းနှီနီထွေးထွေးလေးကို အစူမပျက်။

မာတည်သလို မျက်နှာလှလှလေးနှင့် မျက်လွှာချရပ်နေပုံက အသည်းယားစရာ။

“ဒေါ်ထွေး သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ထွေး ထွက်သွားတော့ စစ်ရိပ်နှင့် ဆင်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“သွားမယ်”

ဆင်းထံမှ ဆူအင့်အင့် ကောက်ချိတ်စွာ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသော အလွန်တိုပြတ်သော စကားဖြစ်၍ သူ ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာ စားပြီးပြီလဲ”

“မစားချင်ပါဘူးဆို”

“မရဘူး၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ဆင်းနဲ့အတူ စားမလို့ စောင့်နေတာ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီကွ”

“လာ...သွားကြမယ်”

“မလိုက်ချင်ဘူး၊ ဖေဖေဆီကို ပို့ပေး”

“ရှား”

“အဲဒီလို မဆိုးရဘူးလေ၊ ပြောမရရင် ပွေ့ချီသွားမှာ နော်”

“လာ”

“မလာဘူး”

စစ်ရိပ်ခေါ်ပေမယ့် ဆင်းက မလာ။

နေရာမှာပေကပ်ပြီး ရပ်နေတာကိုပဲ စိတ်မဆိုးနိုင်။

သဘောကျစွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

“မင်း မလာရင် ကို လာမယ်”

“လာခဲ့”

“မလိုက်ဘူး...မလိုက်ဘူး...လွတ်”

“ဆင်းကို အခု အောက်ချပေးလို့ဆိုနေ”

ဆင်းကို စစ်ရိပ်က ကလေးတစ်ယောက်လို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပွေ့ချီလိုက်၍ ရုန်းဖယ်ချိန်မရ။ ဆင်း တကယ်တမ်း ရုန်းကန် နေချိန်မှာ ဆင်းတစ်ကိုယ်လုံး စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ထွေး ထွေး ရောက်လျက်။ ရုန်းမရ၊ ဖယ်မရ။

“ဟိတ်...ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ပြောစကား နားမထောင်ရင် ကိုယ့်အဆိုး မဆိုနဲ့”

“ခင်ဗျားကြီး ဆင်းကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ် သိလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူးဆို၊ ဇွတ်ခေါ်လာတယ်”

“ကဲ...ကဲ”

ဆင်းက ဘာမှမစဉ်းစား။

စစ်ရိပ် သူမကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တာကို ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်ကာ သူရင်ဘတ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသမျှ သူမ လက်သီး ဆုပ်လေးများဖြင့် တဖုန်းဖုန်းထုရင်း နှုတ်ခမ်းစုလျက် ရန်တွေ့မဆုံး။

“ဟိတ်...မလုပ်ရဘူးလေ”

“လုပ်မယ်...လုပ်မယ်၊ ဘာလို့ ဆင်းကို အနိုင်ကျင့်လဲ၊ ဆင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို အနိုင် ယူလာခဲ့တာ သိလား”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ အရှုံးပေးရမှာလား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဆင်းပဲ အနိုင်ယူတော့”

စစ်ရိပ်က သူရင်ခွင်ထဲက ဆင်းကိုယ်လေးကို ကြမ်းပေါ် သို့ ညင်သာစွာချပေးလိုက်ရင်းက ဆင်းကိုယ်လေးကို ခါးသေးသေး လေးမှ ဆွဲယူရစ်ပတ်ကာ ရင်ချင်းအပ်ပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနော်...ဆင်းကို ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဂုဏ်ပြုမလို့”

“ဟာ...ခင်ဗျားကြီး”

“အို”

စစ်ရိပ်စကားကို အစတော့ ဆင်း နားမလည်လိုက်။

ရန်စွာဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှလည်း မရိပ်မိ။ ဆင်း သိလိုက်ချိန်မှာတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ လှပနုထွေးသော ဆင်း

မျက်နှာထက် အပ်ကျလာသည့် စစ်ရိပ်မျက်နှာချောချောကို အလန် တကြားရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အချိန်မမီတော့။

တင်းကျပ်လွန်းသော နှောင်ဖွဲ့မှုအောက်မှာ ဆင်းကိုယ်လေး ကို လှုပ်မရအောင် ရင်ခွင်ထဲအတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ကာ ချစ် အနမ်းတွေ စိတ်ကြိုက်ခြွေမိသူက စစ်ရိပ်။ ဆေးမကူဘဲ သွေးရောင် လွှမ်းနေသည့် နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေး နွေးထွေးနာကျင်မှုတွေနှင့် ရင်တလုပ်လုပ် လှိုက်ဖိုသွား၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ချာတိတ်ရယ်၊ မင်းလေးကို ကိုကိုရင်ခွင် ထဲမှာပဲ ဒီလို တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားလိုက်ချင် တယ်”

“ဆင်း”

“ဟင့်အင်း...ဆင်းကို လွှတ်”

ဆင်းက ရုန်းပေမယ့် စစ်ရိပ်က မလွှတ်။ မျက်နှာလှလှ လေး သွေးရောင်လွှမ်းနေတာကို အမြတ်တနိုး ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာလှလှလေးကို ဆွဲမောကာ နဖူးပြင်ကို ဖွဖွရွှိုက်နမ်း၏။

“ပြော...နောက်တစ်ခါ ကိုကိုအပေါ် ဆိုးဦးမှာလား”

“ခင်ဗျားကမှ လူဆိုး”

“သူများ သားသမီးကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသော ဆင်း စကားကို စစ်ရိပ်က အမြတ်တနိုးဆက်ပေးပေမယ့် ဆင်း နှုတ်ဖျားကမပြောရဲ

“ခင်ဗျားကို ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်...သိလား”

“ဘယ်လိုတိုင်မှာလဲ၊ ကိုကိုက ဆင်းကို ဇွတ်အတင်း နမ်းပါတယ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ပြောမယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆင်းကို ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကမှ ခင်ဗျားကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထိခွင့် ကိုင်ခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ လူကိုများ သူ့ရည်းစားကျနေ တာပဲ၊ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေလိုက်တာ”

“ဖယ်...လွှတ်”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ဟင်”

အကြည့်ချင်း လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံသွားတော့ စစ်ရိပ် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးလေးတစ်စ လက်ခနဲဖိတ်ကျသည်။ ဆင်းက သူနှင့် အနီးကပ်နေခွင့်ရအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသော ညှို့မာတ် တွေအပြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်မောစေအောင် စွမ်းနိုင်သူလေးမှန်း စစ်ရိပ် ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများစွာ သိလိုက်ရ၏။

“ဆင်းကို စတွေ့ကတည်းက ဆင်းဟာ ကိုကိုချစ်သူပဲ ဆိုတာ ကိုကိုနှလုံးသားက ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီးသား၊ ဆင်း သိ လား”

“ကိုကိုချစ်သူကို ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့နမ်းတာ အပြစ်လို့ ဆိုရင် ဆင်း မှားမှာပေါ့ဗျာ”

“အို...ဒါပေမဲ့ ဆင်းက ခင်ဗျားချစ်သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်”

“မခေါ်ပါဘူး”

“ဒါဆို”

“ခင်ဗျားနော်...ဆင်း...ကို”

“အို”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဆင်း စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတော့ သူက တိုးဖွစွာရယ်သည်။

“ကိုကိုလို့မခေါ်မချင်း ဒီလို ဒဏ်ခတ်ခံရမယ်၊ ကြိုက်တာရွေး”

“ခင်ဗျား”

“ဟော...ပြောပြန်ပြီလား၊ ဒီစကား”

“အို...ကို...ကို၊ ဆင်းကို အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့”

“သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ဆင်း သိရင် ကိုကိုဟာ ဆင်းအတွက် အနိုင်ကျင့်တဲ့သူ မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဆင်းကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဆင်းရဲ့ ကိုကိုပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုကိုကို ဆင်းလည်း ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင် အချစ်”

နဖူးချင်းတိုက်ပြီး သူက ဆင်း မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုး စိုက်ကြည့်ပြီး မေးပေမယ့် ဆင်းရင်ထဲမှာ အဖြေမရှိ။ ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်အခုန်မြန်ပြီး သူ့မျက်စိရှေ့က ထွက်ပြေးချင်တာပဲသိ

သည်၊

“ဟေး...ကိုကိုမေးတာ ဖြေလေ၊ ကိုကိုကို ဆင်းလည်း

ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဆင်း မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် သိသွားအောင် သင်ပေးမှထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

ဆင်းက အပ်ကျလာသည့် စစ်ရိပ်မျက်နှာချောချောကို မျက်နှာလှလှလေးထက် အကျမခံဘဲ သူ့မျက်နှာလှလှလေးကို အနိုင်ရင်ခွင့်ထဲ ထိုးအပ်နှစ်ကွယ်လိုက်တော့ စစ်ရိပ်က ဆင်းခေါင်း ရှန်ပူနဲ့သင်းနေသော ဆံနွယ်လေးများကို အသာဖွဖွရှိုက်နမ်းရင်း ဆည်းယားစွာ ရယ်လိုက်၏။

“လူလည်မလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပဲနော်...ကိုကိုရင်ခွင့်ထဲ ဖွတ်အတင်း တိုးဝင်နေတဲ့ ဆင်းမလေးဟာ ကိုကိုချစ်သူပဲ၊ ဆင်းနှုတ်က မဖြေလည်း ဆင်း ဆည်းသားက ကိုကိုကိုချစ်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့အသံ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်လည်း မဟုတ်ပဲနဲ့”

“ကိုကိုကြောင့် ဆင်း ရင်မခုန်ဘူးလား၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေရော၊ ညာရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ကိုကိုအချစ်ကြမ်းကြမ်းအောက်မှာ ဆင်းရင်တွေ အတိုင်း

အဆမရှိ။ တဒိတ်ဒိတ်ကျယ်လောင်စွာ ခပ်ဆန်းဆန်း လှုပ်ခတ်တတ်တာကို ဆင်း မညာချင်။

“ဟိတ်...မေးနေတာ ဖြေလေ၊ ဆင်း မဖြေလည်း ဆင်းရင်ခန့်သံတွေ ကိုကိုကြားနေရတယ်”

“ဆင်းလည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်တဲ့”

“မဟုတ်ပဲနဲ့၊ ဆင်းကို ညာတာ၊ ကဲ...ကဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

လက်သီးဆုပ်လေးများ အဆက်မပြတ်ကျလာ၍ ဆင်းလက်သီးဆုပ်လေးများကို ကျေနပ်စွာရင်ဖွင့်ခံယူရင်း ရှက်စနိုးပြီးနေသော ဆင်းကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ရှက်နမ်းလိုက်၏။

ဆင်း ဆိုတဲ့ ကိုကိုချစ်သူရယ်...။

■ ■ ■

အခန်း (၃)

မရည်ရွယ်ဘဲ ဆင်းတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါကလည်း ကိုကိုကြောင့်။ ကိုကိုသာ ဆင်းအပေါ်မှာ ချစ်အတင်း အနိုင်မယူခဲ့ဘူးဆိုရင် ဆင်းလည်း ကိုကိုချစ်သူဖြစ်လာမှာ မဟုတ်။

အခုတော့ ကိုကိုကြောင့် ဆင်းမှာ ဖခင်ကြီးအတွက် နှုတ်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် ကိုကိုရင်ခွင်ကို အားကိုးရာတစ်ခုလို ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ကိုကိုအချစ်တွေနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ဖြေသိမ့်မိသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်မှာတော့ ဖေဖေကို ဆင်းတို့ညီအစ်မ လက်ထွက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဆင်းဘဝ၊ ဆင်းကမ္ဘာက အခိုက်အတန့်လေး နာကြည်းစရာကောင်းအောင် ဆွေးမြေ့ပြိုကွဲသွားပုံက တစ်စစ။

တစ်ခုစီ...။

အစိတ်စိတ်အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားသလို ထင်မိ၏။

“ဆင်းတို့ဆီကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး ပေါ့နော်”

ဆင်း အသံက ချောက်ချားမှုတွေနှင့် ခပ်အက်အက်။

“ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးသွားလို့ ရင်ကွဲမတတ်ခံစားနေရတဲ့ ဆင်းတို့ကို လူတွေက မျက်ရည်ပေါလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး လှောင်ရယ်သွားကြတယ်”

“တစ်နေ့ သူတို့လည်း ဆင်း ဖေဖေသွားတဲ့လမ်းကို သွားကြရမှာပါ ချာတိတ်ရယ်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့အချစ်ဆုံးကို ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့အချိန်မှာ ဆင်း ခံစားရသလို သူတို့လည်း ခံစားကြရမှာပါ”

“အဲဒီအခါကျရင် ဆင်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် စာနာနားလည်နိုင်လာကြမှာပါ ကလေးရယ်”

ကိုကိုရင်ခွင်မှာ တိုးဝင်ပြီး ဆင်း အားပါးတရရှိကံငိုလိုက်သည်။ ဆင်း မျက်ရည်ပေါလို့ ငိုတာမဟုတ်ရပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဆင်းဆီကို ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ဖေဖေကို ဘယ်တော့မှပြန်မတွေ့ရတော့မှာကို သိလို့ ဆင်း ငိုနေရတာပါ။

ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့်စကားက သုံးလုံးတည်းဖြစ်ပေမယ့် ခံစားရသည့် ပမာဏထုထည်ကတော့ သွေးဖျက်ချောက်ချားစရာကောင်း

ဆောင် ခါးသီးပြင်းထန်လှသည်။ ဖေဖေချာပန မြေကျအုတ်ကူသွင်း၊ ထုတ်လည်ဆွမ်းကပ်တာကအစ အားလုံး ကိုကိုအစီအစဉ်နှင့် ပြီးခဲ့သည်။

“မင်းမင်းတို့ ပြန်တော့မယ် ကိုစစ်ရိပ်၊ ကိုစစ်ရိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် မင်းမင်းတို့ ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း မင်းမင်းတို့ကို အမြဲသက်ရနေမှာပါဗျာ”

“ဆင်းကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းမင်းကို ဘယ်အထိအစဉ်ကို လက်ခံစေချင်တာပါပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ ကိုစစ်ရိပ်စေတနာကို မင်းမင်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းမှာက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ ကိုစစ်ရိပ်ပေးထားတဲ့အိမ်မှာ မင်းမင်း နေလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“နောက်ပိုင်းမှာက အလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဦးတော့ ဆင်းလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့နားမှာ မင်းမင်းရှိနေမှဖြစ်မှာ”

“ဆင်း သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတာ ကိုစစ်ရိပ် အမြင်ပဲလေ၊ အခုထိ အဖျားက မကျသေးဘူး”

မင်းမင်းက စစ်ရိပ် ဘယ်လိုပဲတားတား မရ။

သူမအစီအစဉ်အတိုင်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပစ်ထားခဲ့ရသော သူမအိမ်ကိုပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

ဆင်းက စိတ်ထိခိုက်တာရော၊ အဖျားနုလန်မထူတာရော ဆင်းပြီး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အိပ်ရာထဲမှာပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ

လဲလျောင်းနေပုံက စစ်ရိပ်နှလုံးသားကို ပို၍အခံရခက်အောင် နာကျင်ထိခိုက်စေသည်။

မနက်ဖြန်ဆို ဆင်းတိုညီအစ်မ ပြန်ကြမည်။

စစ်ရိပ်ပေးထားသည့် အိမ်သော့ကို မင်းမင်းက သူ့ကို ပြန်အပ်ပြီးပြီ။ စစ်ရိပ်ဖြစ်ချင်သလို ဘာတစ်ခုမှဖြစ်မလာတော့။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်းကို မခွဲနိုင်ပေမယ့် ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်ထားနိုင်လောက်သည့် အနေအထားက မရှိ။

ဒီတစ်ခါ ဆင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလျှင် သူ့ဘဝထဲကို နောက်ထပ် ဆင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဟု စစ်ရိပ် စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသဖြင့် တစ်ညမှ စစ်ရိပ် အိပ်၍မရ။

နောက်ဆုံး မွန်းနှင့် စစ်ရိပ် ဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပြော...ကိုစစ်၊ မွန်းကို အရေးတကြီးခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

အနီရင့်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော မွန်း အလှက ထင်းနေသည်။ အားလုံးက မွန်းနှင့် စစ်ရိပ်ကို မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မည့်သူများအဖြစ် သိထားကြသည်။ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလည်း ဒီကိစ္စက လူတွေစိတ်အဝင်စားဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်။

စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မွန်းကို လက်ထပ်ရန် အားလုံး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဆင်းနှင့် တွေ့ဆုံချစ်ကြွေကိမိပြီး နောက်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလုံးကို ပြင်ဆင်ရန် ဆုံးဖြတ်မိတာ အချစ်တစ်ခုတည်းကြောင့်ဟုဆိုလျှင် အားလုံးက လက်ခံနိုင်ကြပါ

မသိ။

“ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေရတာလဲ ကို၊ မွန်းမှာ ခြားအလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ် ကို၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်နေတာကလည်း အများကြီး”

“အဲဒီကိစ္စပဲ ကို ပြောချင်တာ မွန်း”

“ပြောပါ၊ ကို ပြောမယ့်စကားကို မွန်း နားထောင်နေမယ်”

လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည့် မွန်း မျက်နှာလေးကိုတစ်ချက် ကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။ မွန်းကို အခုချိန်က လက်မထပ်ချင်ပါဟု ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုကိစ္စမှာ တာဝန်ယူတာ စစ်ရိပ်သာဖြစ်သည်။

မွန်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိ။

“အားလုံးဟာ ကိုယ့်အပြစ်တွေချည်းပဲ မွန်း”

“ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မွန်း နားမလည်ဘူး”

“ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်တော့ဘူး မွန်း၊ ထူးသဖြင့် ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ မွန်း အသိဆုံးပါ”

စစ်ရိပ် စကားအဆုံးမှာ မွန်းက လှပစွာပြုံးပြီး စစ်ရိပ်ထံနာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုပုံစံက ထူးဆန်းနေတယ်၊ ပြောတဲ့စကားကလည်း ချစ်ချီးပဲ၊ ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီ မွန်း”

“ဪ”

မွန်းမျက်နှာမှာ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုတွေကိုယ်စားလှေ့နက်တည်ငြိမ်မှုက အစားထိုးဝင်ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ စစ်ရိပ်မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို အချစ်ခပ်ကြာကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ..

“အခု မွန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကို”

“သူကလွဲပြီး ကိုယ် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး မွန်း”

စစ်ရိပ် စကားအဆုံးမှာ မွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မွန်းမှာလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ ကို သိတာပဲတကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာ ချစ်တိုင်းလည်း မညားနိုင်ကြဘူးဆိုတာ မွန်း သိခဲ့ရတယ်”

“မွန်း ဆိုလိုတာက...”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကို၊ မွန်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“မွန်း”

သူ့ထံမှ လေးနက်စွာပြောနေသည့်စကားကို အဆုံးမရောက်ခင် မွန်းက ကြားဝင်၍ ဆုံးဖြတ်စကားပြောလိုက် ၍ စစ်ရိပ်မျက်နှာမှာ ဒေါသဖြင့် တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“မွန်း ဒီလိုပြောလို့ ကို စိတ်ဆိုးသွားမယ်၊ ဒေါသဖြင့် သွားမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်က အခုမှ

ခံစားဖူးတာပါ။ မွန်းကိုယ်တိုင် အချစ်ကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတုန်းကတော့ မွန်း အချစ်ဆိုတာ ဘဝလောက်အရေးကြီးပါဘူးဆိုတာနဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်”

“ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မွန်း အချစ်အကြောင်း အခုချိန်ထိ

တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူးနော်”

“ဆောရီး...မွန်း”

စစ်ရိပ် တောင်းပန်စကားအဆုံးမှာ မွန်းက လှပစွာပြုံးသည်။

“အတိတ်ဆိုတာ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ ကို၊ ဖြစ်ပြီးသမျှ

တွေကို မွန်း နောင်တမရချင်ဘူး”

“ကိုအချစ်အကြောင်းကိုတော့ မွန်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ကို ချစ်တဲ့ကောင်မလေးက သိပ်လှမယ်ထင်တယ်”

“လှတယ် မွန်း၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက်လည်း အများကြီးငယ်တယ်”

“ကိုက ကလေးကိုမုန့်ပေးပြီးကြိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အဖြစ်က မွန်းပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေတာကို သဘောကျ၍ပါ။ ဆင်းက စစ်ရိပ် တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အရိုးသားဆုံး၊ အသန်စင်ဆုံး။ အချစ်ဆိုတာ သူနှင့်မှတွေ့ဖူးသည့် ကလေးလေး။

ဆင်းမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိ။

မချစ်တတ်သည့် ကလေးလေးကို ချစ်တတ်လာအောင်

ခံစားတတ်လာအောင် သင်ပေးပြီးမှ ဆင်းကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို ရက်စက်လွန်းသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူက သိပ်ကို ရိုးသားအပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးလေးပါ မွန်း”

“ကို သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို ကို လက်ထပ်ပါရစေ မွန်း”

မွန်းက သူမရှေ့က အအေးခွက်ကို လှပစွာသောက်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မွန်း”

“မွန်းလည်း ခွင့်လွှတ်ချင်ပါတယ် ကို၊ ကိုရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း မွန်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ကိုလည်း မွန်းကို ကိုယ်ချင်းစာပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

သူ မွန်းကို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ မွန်းကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုက ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မွန်းကလည်း မွန်းတို့အကြောင်းသိထားတဲ့ နှစ်ဖက်ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် သတို့သမီးလောင်းအဖြစ်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“ကို ပြောတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် မွန်းမှာလည်း ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး ကိုရယ်၊ ကို မွန်းကို အခုရော နောက်ရော ဘယ်တော့မှ

ချစ်ဘူးဆိုတာ မွန်း မှတ်ထားပါ့မယ်”

“မွန်း”

“ဖိတ်စာတွေ ရောက်နေပြီ ကို၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တချို့ ဆန်ခက်ကိုတောင် ဖိတ်စာတွေ ပေးပြီးနေပြီ၊ အခု မွန်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ကို မွန်းကို...”

“လျော်ကြေးပေးပါ့မယ်လို့တော့ ကို မပြောလောက်ပါဘူးနော်၊ ပြောလာခဲ့ရင်လည်း မွန်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုကိုသာရမယ်ဆိုရင် အခုချိန်မှာ မွန်း ဘာလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ရဲတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

သူ မဖြေနိုင်။

မွန်းက စစ်ရိပ်မျက်နှာကို နက်ရှိုင်းစွာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“ကိုကို သိပ်ချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူအများအလယ်မှာ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် သိက္ခာကျအရှက်ကွဲတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့”

“လိုအပ်လာရင် ကိုချစ်သူဆိုတာ စုံစမ်းရှာဖွေပြီး သွားတွေတဲ့အထိ...”

“ကိုယ်တို့ကိစ္စ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မွန်း”

“ဟုတ်လား”

မွန်း လေသံက မထိတထိ။

“ကို အခုဖြစ်နေတာ၊ ခံစားနေရတာတွေဟာ ကိုချစ်သူ ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား ကို”

“မင်းဘက်က ဘာအတွက်နဲ့မှ သူ့ကို တွေ့စရာမလိုဘူး မွန်း”

“ဒါကတော့ ကိုအပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ၊ မွန်းကိုယ်တိုင် ကလည်း မလိုအပ်တာတွေလုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး ကို”

“ကို ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ မွန်း ပြန်မယ်” သူ မတားမိ။

သူ့ရှေ့က ကြွကြွရွရွလေး ထွက်သွားသည့် မွန်း၏ နောက်ပိုင်းအလှကိုကြည့်ပြီး လက်ထဲကဖန်ခွက်ကို ပစ်ပေါက်ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

“ခွမ်း”

မွန်းက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။

လှပသော လှောင်ပြီးရိသုံးသုံးနှင့်အတူ သူမကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ စစ်ရိပ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ဆင်းတို့ ညီအစ်မက ရိုးသားသည်။ လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီးအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ သိတာမဟုတ်။ မွန်းက ဆင်းကို သွားတွေ့ပြီး သူနှင့်မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည့်သူတွေလို့ပြောလိုက်ရင် ဆင်း ခံစားနိုင်မှာမဟုတ်။ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် စစ်ရိပ်ကို တစ်သက်လုံးမှန်းတီးစိတ်နာသွားမှာ သေချာသည်။

သူ ချစ်သည့် ဆင်းကို ထိုသို့အဖြစ်မခံနိုင်။

ဖြစ်လည်း မဖြစ်စေချင်။

အပြစ်မရှိတဲ့ ဆင်း နှလုံးသားနှလေး သူ့ကြောင့်တစ်စီကွဲကြဲသွားရမည့် အဖြစ်မျိုးကို မလိုလား။

အစတည်းက မတွေ့ကြရင် အကောင်းသား ဆင်းရယ်။

အားလုံးက ကိုကိုအမှားတွေပါ။

ကိုကိုသာ ဆင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ နှလုံးသားရဲ့ အလိုကိုမလိုက်ဘဲ ကိုကိုရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကိုသာ ချုပ်တည်း မှီသိပ်နိုင်ခဲ့ရင် ကိုကိုကြောင့် ဆင်း ဘာတစ်ခုမှ နာကျင်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။

အခုတော့ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို မမှီသိပ်နိုင်၊ နှလုံးသားအလိုကိုလိုက်ပြီး ပေါက်ကွဲရင်ဖွင့်မိသည်။ ထိုအတွက် အကျိုးဆက်ရလဒ်က ဆင်း အသည်းကိုခွဲသူက စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ညလုံး အရက်တွေမူးအောင်သောက်ပြီး သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပေါက်ကွဲပစ်သည်။ ဆင်း ရှိနေသည့်အိမ်ကို ခပြန်ဘဲ ဟိုတယ်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်သည်။

မိုးလင်းလို့ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆင်းတို့ညီအစ်မပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

“ကိုကို ညက ဘာလို့ အိမ်ပြန်မအိပ်တာလဲဟင်၊ ဆင်း ဇနီးခေါ်တာလည်း မရဘူး၊ ကိုကိုဖုန်း စက်ပိတ်ထားတယ်”

“ဪ...ဖုန်းက ဘက်ထရီကုန်နေလို့ စက်ပိတ်ထားတာ ဆင်းရဲ့၊ ညက အိမ်ပြန်မအိပ်ဖြစ်တာက အလုပ်တွေများနေလို့”

“ဆင်းတော့ မယုံပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုကို နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့မဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် ဆင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် ဆင်းနဖူးလေးကို ငုံ့နှိပ်လိုက်သည်။ အဖြစ် ကင်းစင်ရိုးသားသည့် လှပသည့်မျက်လုံးအစုံက ကြည်လင်တောက် ပွစွာ ရှင်းသန့်လျက်။

“ကိုကိုမှာ ဟောဒီက ဆင်းလေးကလွဲပြီး တခြားချစ်ရမယ့် သူ မရှိပါဘူး ကလေးရယ်”

“ဒီအသက်အရွယ် ရောက်နေပြီးမှ ချစ်ရမယ့်သူမရှိဘူးတဲ့ ယုံချင်စရာကြီး”

“ဆင်းက မယုံဘူးလား”

“ယုံပါဘူး၊ ကိုကိုမျက်နှာကြီးက ဒီလောက်ချောလှပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတာ၊ ဆင်းတောင် ကိုကိုကို ချစ်မိရင် တခြား မိန်းကလေးတွေလည်း ကိုကိုမျက်နှာကြီးကို ချစ်ကြမှာပါ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဆင်းလေးရယ်”

“မင်းလေး ပြောလိုက်မှဖြင့် ကိုကိုက မျက်နှာများတဲ့ လူလား”

“ကိုကိုမှာ မျက်နှာဘယ်နှခုရှိမှန်း ဆင်း မသိလို့ပေါ့”

ခက်နေပါလား။

“ကိုကိုက ဒဿဂီရိမဟုတ်ဘူးကွ”

ပြောရင်း ဆင်းလက်လေးကိုဆွဲ၍ ဆင်း ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ပြီး နဖူးလေးကို နှိုက်နှိပ်လိုက်၏။

“အို...ကိုကိုကလည်း မမ မြင်သွားပါ့မယ်”

“မမြင်ပါဘူး ဆင်းရဲ့၊ လာ...ကိုကိုနောက် လိုက်ခဲ့၊ ဆင်းကို ပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့”

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ပြောမရရင် စကားများတဲ့နှုတ်ခမ်းလေး ကို ဒဏ်ပေးလိုက်မှာ”

“အို”

ကိုကိုစကားကြောင့် ဆင်းမှာ ထပ်မပြောရဲတော့ဘဲ ဖြစ် သွားသည်။ ကိုကိုက ဆင်းကို အခန်းတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြတ်ကျော်၍ ခေါ်သွားသည်။ ဆင်းမှာ ကိုကိုနောက်က အတူ လိုက်ပါလာရင်း မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ ကိုကို အိမ်ကြီးမှာ ဆင်းတို့ညီအစ်မ တည်းခိုနေသည်ဆိုပေမယ့် ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ပန်းခြံ၊ သူမတို့အတွက်ပေးထားသည့် အိပ်ခန်းမှ လွဲ၍ တခြားဘယ်နေရာကိုမှ မရောက်ဖူး။

အခု ကိုကိုနှင့်ကျမှ ဆင်း မရောက်ဖူးသေးသည့် အပေါ်

အနင်းတစ်ပွင့် ပန်းတစ်ပွင့်

ထပ်ကို ကိုကိုနှင့်အတူ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေက ခန့်ညားသလို လှပဆန်းပြား သည်။ အပေါ်ထပ်ကို ပြင်ဆင်ထားပုံက အောက်ထပ်နှင့်မတူ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မျက်စိမလွှဲချင်စရာ အားလုံး လှပခမ်းနား နေပုံက ကိုကိုနှင့်တူသည်။

ကိုကိုကို ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်...

ကိုကို ဘယ်လိုနေန... ဆင်း ရင်ထဲမှာ နွေးနေသည်။ လိုက်ခန့်နေသည်။ ကိုကိုမျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေချင်သည်။ ကိုကိုအသံကို ကြားချင်နေသည်။ ဆင်း ဘဝမှာ ကိုကိုသာရှိနေရင် အားလုံးပြီးပြည့်စုံပြီဟု ထင်ရသည်အထိ ဆင်း ကိုကိုကိုချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။

“ကဦး”

ကိုကိုက အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာရပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့် လိုက်၏။

“လာ...ဒါ ကိုကိုအခန်းပဲ”

“အို”

ဆင်း နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ဟသွားပြီး ကိုကိုမျက်နှာချောချော ကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက ဆင်းပါး လေးကို ဖျတ်ခနဲငုံနမ်းပြီးပြုံးသည်။ ဆင်း လက်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့အခန်းထဲခေါ်သွား၍ မပုံမရဲနှင့် ဆင်း လိုက်ခဲ့ရ၏။

ကိုကိုက ဆင်းကို မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး အံ့ဆွဲထံထံ

နက်ပြာရောင်ဘူးလေးတစ်ခု ထုတ်ပြပြီး ဆင်း ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။ ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည့် စိန် လည်ဆွဲလေးတစ်ခု။

“ဒါ...ဆင်းအတွက် ကိုကိုရဲ့ ချစ်လက်ဆောင်၊ ဆင်းကို တို့ကိုကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးမယ်”

“အို...ဟင့်အင်း၊ ကိုကိုလက်ဆောင်က အရမ်းတန်ဖိုး ကြီးတာ၊ ဆင်း မယူပါရစေနဲ့ ကိုကို”

“မရဘူး၊ ကိုကိုက ချစ်လို့ပေးတာဆိုရင် ဆင်းက ယူကို ခုရမယ်”

“ဆင်း မယူဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုကို မချစ်လို့ပေါ့...ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

“အို”

ဆင်းပါးလေး နွေးခနဲဖြစ်သွားသလို ဖြူဖွေးလှပသော လည်တိုင်မှာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော စိန်လည်ဆွဲ ရောက်လာ၏။

“ဒီဆွဲကြိုးက ကိုကိုမာမိရဲ့ ကြိုးလေး၊ တစ်နေ့ ကိုကို ချစ်ဆုံးချစ်သူကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုး ဆွဲပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ”

“အခု ကိုကိုဆန္ဒပြည့်သွားပြီ”

“ဆင်းနဲ့လည်း သိပ်လှတာပဲ”

ကိုကိုက ဆင်းလည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးကို ညင်သာစွာ
ငုံ့နှမ်းသဖြင့် ဆင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးလေးများ တသွားစီ

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ဆင်းကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ချစ်တယ်”

“ဒါဆို ဆင်း ဒီဆွဲကြိုးကို မယူပါရစေနဲ့”

“ဆင်းရယ်”

ဆင်းက စစ်ရိပ်ဆွဲကြိုးကို စစ်ရိပ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်
လိုက်၏။

“ဆင်း လိုချင်တာ ဒါတွေမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ဆင်း
လိုချင်တာ ကိုကိုအချစ်၊ ကိုကိုမေတ္တာ၊ ဆင်း ကိုကိုကိုချစ်တာ
ကိုကိုကလည်း ဆင်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ
အပျော်ဆုံးလူဟာ ဆင်းပဲဖြစ်နေမှာပါ ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုအချစ်ပေါ်မှာ ဆင်းလေး သံသယမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ
ကိုကိုဘဝမှာ ဆင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဆင်းလို မချစ်ခဲ့
ဘူးဆိုတာ ဆင်း ယုံပါ”

“ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ခိုဝင်မိသူက ဆင်း
ဖြစ်သည်။

ဆင်း အလိုချင်ဆုံး၊ အမျှော်လင့်ဆုံး၊ အတမ်းတဆုံးက
ဒါပဲလေ။ တခြားဘာကိုမှ မမက်မော။ ကိုကိုအချစ်ကိုရလျှင် ဆင်း
ကျေနပ်ပြီ။

“ဆင်းရေ”

“ဟော...မမ ခေါ်နေပြီ”

“ကိုကိုနဲ့ ဆင်း ချစ်နေတာ မမ သိသွားပြီလားမသိဘူး”

“ဆင်းက မသိစေချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဆင်း သဘော”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

ဆင်းက ပြုံးနေသည့် စစ်ရိပ်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ခြေဖျားလေးထောက်ကာ စစ်ရိပ်မေးဖျားကို
ဖျတ်ခနဲလှမ်းနှမ်းလိုက်၏။ စစ်ရိပ်အံ့သြသွားချိန်မှာ ဆင်းက သူ
နားက ချာခနဲလှည့်ပြေးသွား၏။

“ဆင်း”

“ဟေ့...နေဦး”

စစ်ရိပ်လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆင်းက မနေပါ။

ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ကြည်နူးခြင်းများစွာဖြင့် ဆင်း နောက်ကို
လိုက်ခဲ့သည်။

“ပြန်ကြတော့မလား မမင်းမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းမင်းတို့ညီအစ်မကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကိုစစ်ရိပ်ကျေးဇူးကို မင်းမင်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းမင်းတို့ညီအစ်မကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထိုစကားကို နှလုံးသားမှဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်ဖြင့် စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံစွာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သလို သူ့အကြည့်တွေကလည်း အစ်မဖြစ်သူ မင်းမင်းနားမှာ လိပ်ပြာမလုံသလို ရှက်စနိုးအမူအယာဖြင့် လှပစွာရှိနေသော ဆင်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကားပေါ်တက်ကြ၊ မင်းမင်းတို့ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့မယ်”

အလုပ်သမားကို ပစ္စည်းတွေတင်ခိုင်းပြီး ကားကို စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လိုက်ပို့သည်။ တစ်လမ်းလုံး ဆင်းက စစ်ရိပ်မျက်နှာကို သိအောင်တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်မျိုး ခိုးကြည့်နေတာ မြင်နေရ၍ ဆင်းကိုချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည့်စိတ်တွေနှင့် စစ်ရိပ်နှုတ်ခမ်းတွေ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေမိသည်။

မင်းမင်းနှင့်သူ စကားများစွာ ပြောနေပေမယ့် အာရုံထဲထိုနေရာမှာမရှိ။ ကားနောက်ခန်းမှာရှိနေသည့် ဆင်း ရှိရာသို့သာ ရောက်နေ၏။ ဆင်းကတော့ ဘာဆိုတာမှမသိ၍ စစ်ရိပ်ကို ချစ်တာကလွဲပြီး တခြားအကြောင်းအရာတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

စစ်ရိပ်မှာ ဆင်းနဲ့ မတွေ့ခင်တည်းက လက်ထပ်ရမည့်သူအသင့်ရှိနေတာ ဆင်းကို မပြောရက်။ မွန်းနှင့် ညှိနှိုင်းပြန်တော့လည်း ချေ။ တကယ့်အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ စစ်ရိပ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက်၊ ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည်နူးခြင်းတွေကတစ်ဖက်နှင့်။ လွန်ခဲ့သည့် အတွေ့ထဲမှာ စစ်ရိပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာန်မာန၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေက ထိပ်ဆုံးကပါဝင်နေ၏။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကိစ္စ။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ခြိမ်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရန် လူသိရှင်ကြား ခေ့စပ်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်ကြတော့မည့် ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ် နှစ်ဖက်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး သိထားပြီးမှ စစ်ရိပ်ဘက်က လက်မထပ်လိုတော့ပါဟု သတို့သမီးလောင်း မွန်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောကြားခဲ့သေမယ့် မွန်းဘက်က လက်မလျော့။

အလျော့ပေးစရာလည်း မလို။

မွန်းကိုယ်တိုင် သူမချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ပြီး စစ်ရိပ်ကို လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုတ်စရာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်း ချီချစ်သည့် အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် အရာရာကို ဇွတ်တိုးမိုက်ချင်နေသည်။

သူ အလွန်တန်ဖိုးထားသည့် ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာန်မာနတရားတွေကို စွန့်လွှတ်၍ ချစ်သူနှင့် ပေါင်းစပ်နိုင်ခွင့်ရရေးကို စစ်ရိပ်ဘက်က အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့တာ ဆင်းကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ သိရင်...

“ကိုစစ် ကျေးဇူးတွေကတော့ ပြောမပြတတ်လောက် အောင်ပါပဲရှင်”

“မင်းမင်း”

“ဪ...ခဏလေး ကိုစစ်၊ ဟိုမှာ မင်းမင်းသူငယ်ချင်း တွေ လာနေလို့”

မင်းမင်းက စစ်ရိပ်နှင့် ဆင်းကိုထားပြီး သူမသူငယ်ချင်း တွေနှင့် သွားစကားပြောနေချိန်မှာ စစ်ရိပ်ကတော့ ဆင်း မျက်နှာ လှလှလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်း မကြာခဏချနေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ဆင်းတို့ အကြာကြီး ခွဲနေရဦးမှာလားဟင်”

ဆင်းအသံက တိုးတိုးလေး။ လှပသည့် မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်စတွေကိုမြင်ရတော့ ဆင်းလက်လေးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ် ကိုင်ပြီး စစ်ရိပ်ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားမိသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်းကို သူ့အနားက ဘယ်ကိုမှ မသွားစေချင် တော့ပါ။ ဆင်းနှင့် မခွဲချင်။ ဆင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေထားချင်သည်။

“ကိုကို ကြိုးစားနေပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ဆင်းကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက် ဖြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ကိုကို ကိုယ် ကိုကို အသိဆုံးပါ”

“ကိုကိုဘဝမှာ ကိုကိုနှလုံးသားမှာ ဆင် ကလွဲပြီး တခြား

သောက်မရှိဘူးဆိုတာ ဆင်းအသည်းထဲမှာ စွဲနေအောင်မှတ် သေးပါ။ ကိုကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်၊ ဘယ်အခြေအနေမှာပဲ ဖြစ် ဆင်းဟာ ကိုကိုဘဝရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်သူပဲ”

စစ်ရိပ်အသံက လှိုက်လှဲမှုတွေနှင့် လေးနက်တည်ငြိမ်နေ သည့် ကိုကိုပုံစံကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေ၍ ဆင်း စိတ်ထဲမှာလည်း ချိတ်လိုက်လည်း ဆင်းလိုခံစားနေရပါလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် ပါးပေါ် ကူးလာသည့် မျက်ရည်စလေးတွေကို တစ်ရှူးလေးဖြင့် သုတ်ဖယ် ထုတ်သည်။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ဆင်း မျက်ရည်ကျတာ မြင်ရတော့ ချိတ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရတယ်၊ ကိုကိုကိုယ် ကိုကိုလည်း ချိတ်လွှတ်ချင်ဘူး”

“တကယ်ဆို ဆင်း စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ စိတ်ထိခိုက်အောင် ချိတ် မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဆင်းကို ချစ်မိလို့ ကိုကို နောင်တရနေလားဟင်”

ဆင်း အမေးကို သူ ခေါင်းခါလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆင်း ချစ်သူလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဆင်းကို ချစ်မိလို့ ကိုကိုဘဝမှာ နောင်တမရှိပါဘူး ဆင်း အခုလည်း မရှိဘူး၊ နောင်လည်း မရှိဘူး၊ ဆင်းသာ တစ်နေ့ ချိတ်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ နောင်တရနေမှာကိုသာ စိတ်မကောင်းတာ ပဲဗျာ”

“ဟင့်အင်း...ဆင်းလည်း ကိုကိုကိုချစ်မိလို့ နောင်တရစရာ

မရှိပါဘူး ကိုကို၊ ဆင်းဘဝမှာလေ အချစ်ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့ကျမှ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ကိုကိုက ဆင်းရဲအချစ်ဦး၊ အညစ်ဆုံး၊ ဆင်းဘဝမှာ ကိုကိုကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

“ဆင်း...ကိုကို အချစ်ဆုံးလေးရယ်”

ကိုကိုက ဆင်း နဖူးလေးကို ဖျတ်ခနဲနှိုက်နမ်းလိုက်၍ လူတွေကြားထဲ ကိုကိုအဖြစ်သည်းနေပုံက ဆင်းပါးလေးတွေကို ပန်းနုရောင် လွှမ်းမိုးသွားစေသည်။

“ကိုကိုကလည်း လူတွေနဲ့ကို”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး ဆင်းရဲ၊ သိပ်ချစ်တယ် ဆင်းရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ဆင်း နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ တစ်နေရာ ကို သွားနေရရင် ကောင်းမယ်”

“ဆင်းလည်း ကိုကိုနဲ့ အတူတူပဲပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်တောင်မပြ နဲ့ချင်ဘူး၊ ကိုကိုနားမှာပဲ နေချင်တယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဆင်း”

စစ်ရိပ်ရင်ထဲ နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ ဆင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆင်း အမည်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ယူကျုံးမရခေါ်ရုံမှတစ်ပါး သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို စိတ်ရှိသည့် အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ခွင့်မရခြင်းကိုပဲ ရင်နာနေမိသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဆင်းလက်ကိုဆွဲ၍ အားလုံးနှင့်ဆေးရာကို ပြေးကွက်သွားချင်ပေမယ့် အခြေအနေက မပေး။

“ကိုကို”

“ပြောလေ...ဆင်း”

“ဆင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူကိုမှ မချစ်ရဘူးနော်”

“ကိုကိုဘဝ၊ ကိုကိုနှလုံးသားမှာ ဆင်းပဲရှိတာပါအချစ်ရယ်”

“အခုတော့ အဲဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့၊ နောက်မှ အကြောင်းပြချက်တစ်မျိုးနဲ့ ဆင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်လိုကတော့ ကိုကိုကို ဆင်း တစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား”

“ဆင်းပဲ ကိုကိုကို အချစ်ဆုံး၊ ကိုကိုက အချစ်ဦးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးတတ်တာ ကိုကို မသိဘူးလား၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူကို အမုန်းဆုံးပဲ”

ဆင်း...။

ကိုကိုအသက်ရယ်...။

စစ်ရိပ်ရင်ထဲ ဆင်း စကားကြောင့် နာကျင်သွားသည်။ ဦးတော့ ဆင်း မျက်နှာလေးကို တမ်းတစိတ်တွေနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်မချီစွာ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

မကြာခင် ဆင်း အမုန်းကို သူ ခံရတော့မည်။

သူ့ကြောင့် တစ်စစ်ကွဲကြေသွားမည့် ဆင်းရဲနှလုံးသား၊ ဆင်းရဲအချစ်၊ ဆင်း ခံစားရမည့် နာကြည်းမှု။ ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။

တကယ်တော့ ကိုကိုဟာ ဆင်းရဲ အမုန်းနဲ့တောင် မထိုက်

တန်တဲ့လူပါ။ ကားထွက်တော့မည်။ အားလုံး ကားပေါ်တက်သွားတော့ ဆင်းတိုညီအစ်မလည်း စစ်ရိပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်ကြသည်။ ဆင်းက တစ်ချိန်လုံး စစ်ရိပ်မျက်နှာကိုသာ လိုက်ကြည့်သည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်။ မစစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မျက်စိရှေ့က ဆင်းပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် တန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဆင်း မျက်နှာလေးကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဆင်းတို့ကားကြီး စထွက်ချိန်ထိ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်နေရာက ကွယ်ပျောက်သွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံးရင်မှာ လှိုက်ဟာလျက် စိုးစိုးနှင့်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

သိပ်ချစ်ကြတာမှန်ပေမယ့် မဆုံစည်းနိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်လန်းလာသည့် အချစ်ပန်းတွေက နောက်ဆုံးမှာ နာကျင်ကြေကွဲစေရုံ ဖြစ်တည်ရခြင်းဟူ၍ ကြိုတင်သိခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည့် ကားနှစ်စီးပေါ်မှာ အလွမ်းဝေဒနာကိုယ်စီဖြင့် ရင်နှင့်စွာ လိုက်ပါသွားကြရသော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နှလုံးသားမှာ အချစ်ဒဏ်ရာများဖြင့် ရီဝေဆွတ်ပျံ့လျက်။

■ ■ ■

အခန်း (၄)

“ကျွန်တော် ဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဘာဖြစ်သွားမလဲ အန်ကယ်”

သောက်ပြီးသွားသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်အသာပြန်ချရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဦးလေးလည်း ဖြစ်၊ အမွေထိန်းလည်းဖြစ်သူ အန်ကယ်အောင်ကို စစ်ရိပ်တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်၏။

စစ်ရိပ်စကားကြောင့် အန်ကယ်အောင် ကော်ဖီသောက်နေရာက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ခုံးကို တွန့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ စစ်ရိပ်”

“ကျွန်တော့်နဲ့ မွန်း လက်မထပ်တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲလို့ မေးတာပါ”

“ဘာကွ...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“မွန်းကို ကျွန်တော် လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး အန်ကယ်”

တိကျပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည့် စစ်ရိပ်စကားကြောင့် အန်ကယ်အောင် မျက်နှာမှာ အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းသွားကာ စစ်ရိပ်မျက်နှာကို အံ့သြမနှစ်မြို့သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ စစ်ရိပ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ အန်ကယ်ထင်လို့ လား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်နေတာ”

“မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ မွန်းနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်၊ အခုမှ ဘာစိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် အန်ကယ်အောင်ကိုကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အန်ကယ်အောင် ဒေါသဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်စရာ။ ဖိတ်စာတွေအားလုံး ပေါပြီးပြီ။ ဒီအချိန်ကျမှ စစ်ရိပ်က မွန်းကို လက်မထပ်ချင်ပါဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်စရာ။

မနက်ဖြန်ဆို မွန်းမိဘတွေ စင်ကာပူက ရောက်လာတော့ မည်။

“မင်း ရူးနေလား စစ်ရိပ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ရူးနေပြီ”

တည်ငြိမ်သော မျက်နှာ၊ လေးနက်စွာ ဝန်ခံလိုက်သော စကားအောက်မှာ အန်ကယ်က အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို သူ့ကို

ကြည့်သည်။ ဒီကိစ္စ ပေါ်သေးသေးမဟုတ်။ အင်မတန်လေးနက် နှုပ်ထွေးသော ပြဿနာအဖြစ် စစ်ရိပ်မျက်နှာကို အန်ကယ်အောင် ဆွေချာကြည့်လိုက်တော့ စိတ်မချမ်းသာခြင်းဆိုသည့် အရိပ်အငွေ့ တွေက စစ်ရိပ်မျက်နှာချောချောမှာ အထင်းသား။

“မင်း ဖြစ်နေတာတွေ အန်ကယ် နားလည်အောင်ပြော ဝဲဦး စစ်ရိပ်”

တူဖြစ်သူရင်ထဲကအပူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ အန်ကယ် အောင် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ အားလုံးကောင်းပြီး ကောင်းရက်နဲ့၊ အခုချိန်ကျမှဖြစ်လာသည့် ပြဿနာဆိုတော့ သိပ်ကို အရေးကြီးသည့် အနေအထား။ သေချာမထိန်းသိမ်းနိုင်လျှင် ဘဝ တောင် ပျက်သွားနိုင်သည် ဆိုတာမျိုး။

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

ပြည့်စုံချမ်းသာသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူရှိနေတာ ဘာမှမဆန်း။ စိတ်ဝင်စားစရာဟုလည်း မထင်။ လက်ထပ်မည့်သူနှင့် ချစ်သူ တစ်ထပ်တည်းမကျနိုင်တာကို စစ်ရိပ် ကိုယ်တိုင် လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သူဖြစ်လျက် အခုကျမှ ဘာတွေ အတွေးခေါင်းနေသည် မသိ။

စစ်ရိပ်က အန်ကယ်အောင်ကို သူ့ခံစားချက်တွေ တစ်ခု မကျန် ရင်ဖွင့်သည်။ အလေးအနက် ဆွေးနွေးသည်။ စစ်ရိပ်ကိုယ် တိုင် အလေးအနက်ခံစားနေရတာကို မြင်ရတော့ အန်ကယ်အောင် ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်း။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်တူ၊ ကိုယ့်သားလေးကို

စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်၊ ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။

ဘဝဆိုတာ အချိန်တိုတိုလေးဆိုပေမယ့် ထိုအချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရသည့် အရပ်အတွေး၊ လူမှုရေး ပြဿနာတွေက အများကြီး။ ဘဝ ပျက်သွားကြရသူတွေ မရေတွက်နိုင်။ တခြားလူတစ်ယောက်သာ စစ်ရိပ် နေရာမှာဆိုလျှင် ဤပြဿနာကို ကြိုက်သည့်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်သည်။

အခုဖြစ်နေသည့် ပြဿနာက တခြားသူမဟုတ်။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်ဆိုတော့ စကားတစ်ခုကို အလွယ်ပြောပြီး အလွယ်ချေဖျတ်ပစ်သည့် လူတန်းစားထဲမှာ သူလိုလူ ပါ၍မဖြစ်။ မွန်းနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုတုန်းက အန်ကယ်အောင် ဘာမှမပြော။ စစ်ရိပ်သဘောခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည်။

မွန်းကို လက်ခံဖို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။

မွန်းက ချမ်းသာပြည့်စုံလွန်းသော မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘွဲ့နှစ်ခု၊ သုံးခု ပိုင်ဆိုင်ထားသော ခေတ်၏သမီးပျို။ စစ်ရိပ်လို နိုင်ငံခြားမှဘွဲ့ယူလာသော ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှ တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက် အထိုက်တံဆုံးဟု မှတ်ယူခဲ့၏။

ဂုဏ်နှင့်ဂုဏ်ချင်းထပ်တော့ ဖြတ်သည်။ ရွှေကို ရွှေချင်ထပ်၊ ငွေကို ငွေချင်းထပ်ကာ ဂုဏ်နေထပ်၍ ခြံရံသည့်ပွဲမှာ အချစ်ဆိုသည့် အရာတော့ မပါဝင်ခဲ့။ ထိုအတွက် ပြဿနာဟု မထင်ဘဝတစ်ခုကို အကောင်းဆုံးရွေးချယ် တည်ဆောက်နိုင်သူအဖြစ်

ကျေနပ်ခဲ့သည်။

စစ်ရိပ်ဘဝမှာ မွန်းထက်လှသော မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့သည်။ အားလုံးထဲမှ သူ့စိတ်နှင့် ကိုက်ညီနိုင်မည့်သူအဖြစ် မွန်းကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ရိပ်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုသည့်အရာ ဘယ်တော့မှရှိလာနိုင်မှာမဟုတ်ဟု ဘယ်တော့မှရှိလာနိုင်မှာမဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သည်းသည်းနှစ်နှစ် ချစ်မြတ်နိုးရမည့်သူမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး။ အချစ်ဆိုတာ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေစရာမလိုဟု ထင်ခဲ့သည်။ မွန်းနှင့် လက်ထပ်လျှင် သူ့ဘဝပြည့်စုံပြီ။ ဂုဏ်ယူကျေနပ်စရာဟု ထင်ခဲ့သည်။

အချစ်ကို အယုံအကြည်မရှိသူထံ အချစ်ဆိုသည့်အရာက မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတော့ စစ်ရိပ် နှလုံးသားအလိုကို လိုက်မိသည်။ ဦးနှောက်နှင့် ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း အချစ်နွဲ့ထဲ သူကိုယ်တိုင် အလဲလဲအပြဲပြဲဖြစ်လာသည်။ ဆင်းမီရှိလျှင် သူ့ဘဝမပြည့်စုံတော့။ ဆင်းသာလျှင် သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသား နတ်သမီး။ ဆင်းမှတစ်ပါး တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ အဝင်မခံနိုင်။ သူ့ထက် ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်ငယ်သည့် ချာတိတ်မလေး ဆင်းကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ စစ်ရိပ် နှလုံးသားတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားသွားသည်။

အချစ်ဆိုတာကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

အချစ်ကို ဦးနှောက်နှင့် ရှာဖွေ၍မရ။

နှလုံးသား၏ တောင်းဆိုမှုဖြင့် အချစ်၏ရသာ၊ အချစ်၏ ခံစားချက်ကို သိခဲ့ရသည်။ ကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်ခံစားခဲ့ရသည်။

ဆင်းကို ချစ်မိသည့်အချစ်က စစ်ရိုင်းဘဝ၊ စစ်ရိုင်းနှလုံးသား မှာ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်လာသော အချစ်ဖြစ်၍ ထို အချစ်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်။ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ရင်မခုန်ခဲ့သော သူက ဘာမဟုတ် တဲ့ ချာတိတ်မလေးကျမှ လူပျိုပေါက်တစ်ဦးလို ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခဲ့ ရသည်။ အချစ်ကို ခံစားခွင့်ရခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုသည့်အရာက တားဆီးမရ။ ချုပ်တီး၍မရ။ ဆင်း ကို အချိန်ပြည့် သတိရနေ၏။ ဆင်းမျက်နှာ လှလှလေးကို တွေ့မြင် ချင်နေသည်။ ဆင်း စကားသံလေးကို ကြားချင်သည်။

ဆင်း လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မြင်ချင်၊ တွေ့ချင်သည်။ ဆင်းနှင့် နေရလျှင် သူ့ဘဝ သေပျော်သည်။ နေပျော်သည်။

ဆင်း စကားသံက စစ်ရိုပ်အတွက် စမ်းရေ။

ဆင်း အမူအရာလေးတွေက စစ်ရိုပ်အတွက် ကြည့်မဝ နိုင်စရာ ရှုခင်းတစ်ခု။

စစ်ရိုပ်နှလုံးသားက ဆင်းဟုသာ ရင်ခုန်နေသည်။

ဘယ်လောက်များ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်ပါလိမ့်။

မွန်းနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် သူ့မှာ ဒီလိုခံစားချက်တွေ မရှိခဲ့။ ချစ်စိတ်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့။ သူ နားမလည်သော လိုက်မမီ သော ခံစားချက်ဝေဒနာတွေ မရှိခဲ့။ အခုတော့ စစ်ရိုပ်ရင်မှာ ခံစား

ချက်တွေ အများကြီး။ မထွေးနိုင်၊ မအံ့နိုင်ဖြစ်နေ၏။

ဆင်း ဘဝကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်၏။ ဆင်း နှလုံးသားကို သူ သိမ်းပိုက်ရယူထားချင်သည်။

သူ့ဘဝကိုလည်း ဆင်းမှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မပေး အပ်ချင်တော့။

ဆင်းနှင့်တွေ့တော့ မွန်းနှင့်တကွ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ဂုဏ် ဝကာသနတွေဆိုတာ အဝေးမှာကျန်ခဲ့သည်။ အန်ကယ်အောင်က သက်ပြင်းကို အထပ်ထပ်ချရင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း လက်ထပ်ရမှာက မွန်းပဲ ခစ်ရိပ်”

“ကျွန်တော် မွန်းကို ဘယ်လိုမှ လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး အန်ကယ်၊ မွန်းကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ မင်းကိုယ်တိုင် မင်း မချစ်တဲ့မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်၊ မင်းပဲ စီစဉ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အခု အခြေကျမှ မင်းက အချစ်ဆိုတာ မင်းဘဝ၊ မင်းနှလုံးသားပါလို့ ခြာနေတာဟာ တစ်ဖက်သားအဆင်မှာ စော်ကားနှိမ့်ချရာ မရောက် လွန်းဘူးလား စစ်ရိပ်”

“မင်းပြောတဲ့ မင်းချစ်သူ ဆင်းမှာ အပြစ်မရှိသလို မွန်း ဟာလည်း အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ၊ တကယ်တမ်း အပြစ် နှိမ့်သူက မင်းပဲ စစ်ရိပ်၊ မင်းသာ အစတည်းက မွန်းကို ဘဝ ကြွယ်ဝအဖြစ် မရွေးချယ်ခဲ့ရင် အခုလို ရင်နာစရာအဖြစ်တွေလည်း

ဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူး”

အန်ကယ်အောင်စကားအဆုံးမှာ စစ်ရိပ်မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှမရဖူးသည့် နောင်တ တရားဆိုသည့်အရာ စတင် ရောက်ရှိလာ၏။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးဆိုပေမယ့် အခု အချစ်စစ်ပွဲမှာ ကိုကို အစွဲပေးရတော့မယ် ဆင်းရယ်။

“လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို ဦးဆောင်နေတဲ့ စစ်ရိပ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့် တရား၊ မာန်မာနတွေကို အားလုံးရှေ့မှာ ချွင်းရတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက် ပါစေနဲ့လားကွယ်”

“အန်ကယ်ထက်စာရင် မင်းဟာ အင်မတန် လက်တွေ့ ကျတဲ့လူပါစစ်ရိပ်၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အခုကျမှ အချစ်အကြောင်း အသည်းအသန်ပြောရအောင် မင်းဟာ တခြားသူမှမဟုတ်ဘဲ”

“မင်းဟာ စစ်ရိပ်၊ စစ်ရိပ်ဆိုတာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူ တတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် ပြန်လှည့်မကြည့်တတ် တဲ့လူစားမျိုး၊ ဒီလောက်ဆို မင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆက် လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းဘာသာပဲ ဆက်စဉ်းစားပါ၊ အန်ကယ် သွားတော့မယ်”

အန်ကယ်အောင်က စစ်ရိပ်ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားသည့်အတွက် သူ စိတ်မဆိုးပါ။ အန်ကယ်အောင် သူ့ကို

ပြောသွားတာအားလုံး အမှန်တရားတွေချည်းဖြစ်နေ၍ ချစ်သူကို ခိုင်ခိုင်ရယူလိုစိတ် တစ်ခုတည်းနှင့် ဘာကိုမှမထည့်မတွက်၊ မစဉ်း စားနိုင်တော့အောင် အချစ်တစ်မျက်နှာတည်းကိုသာ ကြည့်ခဲ့သည့် စစ်ရိပ်နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရရှိသွားသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝနဲ့မဆိုင်။

ချစ်ခြင်းနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ တခြားစီပါဟု စစ်ရိပ် ဘွဲ့ယံတိုင် သတ်မှတ်ခံယူထားခဲ့သည့်ကြားက အချစ်ဆိုသည့်အရာ က စစ်ရိပ်နှလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်လာပုံက အဆန်းတကြယ်။ အိပ်မက် ဆန်လှသည်။

အန်ကယ်အောင်ပြောသလို မွန်းကို လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့သူက စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လိုက် သည့် အိမ်ထောင်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတည်ဆောက် သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကလည်း သူ။ မွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြင်းထန်လိုက်လှုံမှုမရှိသော်လည်း တစ်နေ့ တော့ မွန်းက သူ့အချစ်ဖြစ်လာလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သေသေချာချာ တွေ့ ထိက်ရခိုန်မှာ စစ်ရိပ်အတွက် အချိန်များစွာ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဆင်းကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု ဇွတ်နှစ်ကြိုးစားပေမယ့် သည်း တစ်သက်လုံး ဆောက်တည်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့် စစ်ရိပ် ဒီသားစုရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကို မေ့ထား၍မရ။ ပြီးတော့ စစ်ရိပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကတိ။ ဒါတွေကို

ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံနဲ့မလွယ်။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်။
 အန်ကယ်အောင်စကားတွေက စစ်ရိပ် လက်ရှိအခြေအနေ
 ကို ဖော်ပြနေ၏။ စစ်ရိပ်ဆိုတာ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်
 မှာ လူအများရဲ့ အားကျအထင်ကြီးခြင်းခံရသူ၊ စံထားလေးစားရမည့်
 သူမျိုးက ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ရေစုန်မျောနဲ့
 ကြိုးစားခြင်းက ဘယ်လောက်များ မိုက်မဲရှုံးသွပ်တဲ့ စိန်ခေါ်မှုမျိုး
 ပါလိမ့်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မွန်းကို သူမ တောင်းဆိုသမျှ လျော်ကြေးပေးပြီး
 မေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ချင်သည်။ မွန်းနှင့်လည်း သူ
 ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ မွန်းက လက်မခံ။

“ကိုက မွန်းကို လျော်ကြေးပေးလို့ ရပါပြီတဲ့၊ ဒါပေမဲ့
 ကိုမိသားစုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဘယ်လိုလျော်ကြေးမျိုးနဲ့ ပြန်တိုင်
 တာမှာလဲ ကို”

“ပြီးတော့ ကိုညီကိုရော ကိုဟာ ဘယ်လိုလူစားပါလို့
 ပြောမှာလဲ၊ ညီညီကရော ကိုပြောတာကို အလွယ်တကူ လက်ခံဖို့
 မလား၊ ညီအတွက် ကိုဟာ သူ့အဖေ၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
 စံပြပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကို မမေ့စေချင်ဘူး”

မွန်းက သူ့အမှားကို ခပ်အေးအေး ထောက်ပြသွားသည်။
 ဆင်းကို လက်မထပ်ပါနှင့်ဟု တစ်ခွန်းမပြော။ မွန်းက စစ်ရိပ်
 တွေးထင်ထားတာထက် ပို၍သွေးအေးသူဖြစ်သည်။

ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ...ဆင်းရယ်။
 ကိုကိုကို ဆင်း မုန်းလိုက်ပါကွယ်။

စစ်ရိပ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ နားထင်နှစ်ဖက်တဆစ်ဆစ်
 ခိုက်လာ၍ လက်ဖြင့် ထောက်ဖိထားမိသည်။

“ကိုဟာ အရာရာကိုပြတ်သားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုး
 တားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မွန်း သိပါတယ်ကွယ်၊
 အခုဆိုတဲ့ အရာဟာ တစ်ခါတလေမှာ လူတွေစိတ်ကို ဒီလို
 သွပ်သွားစေတတ်တယ်ဆိုတာ မွန်း ကိုယ်တွေ့ဖို့ ကို အခုလို
 ခြင်းတာကို မွန်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ လက်ခံပါတယ်”

“ဒီတော့ ဘာမှ စိတ်ပင်ပန်းခံမနေနဲ့ ကို၊ မကြာခင်
 သူငယ်တော့မယ့် မွန်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို ကိုဘက်က စိတ်ပါပါ မပါပါ
 ဆက်ခံကျင်းပလိုက်ပါ၊ မွန်း ကိုကို နားလည်တယ်”

မွန်းက စစ်ရိပ် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမက လက်ထပ်မည့်
 ကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာခဲ့ပြီးပါပြီ။

အန်ကယ်အောင် ပြောသွားတာတွေကလည်း အမှန်တရား
 တွေ၊ အားလုံးထဲမှာ မှားနေသူက စစ်ရိပ်တစ်ယောက်တည်း။
 ကိုကိုတို့ ဝေးကြရတော့မယ် ဆင်းရယ်။

ဆင်းအတွက် ကိုကိုဟာ သစ္စာမဲ့သူ၊ ဖောက်ပြန်သူ၊
 ကြည်မုန်းတီးစရာ ကောင်းတဲ့လူပါ။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော
 ဆင်းကို သူ လက်ထပ်လျှင် ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီမျက်နှာနှင့်
 သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် နောက်ဆုံးမှာ သူ စွန့်လွှတ်ရန်မှတစ်ပါး
 မဖြစ်မရှိ။

“ဆင်းအပေါ် သစ္စာမဖောက်ရဘူးနော် ကိုကို၊ သစ္စာ

မရှိတဲ့လူကို ဆင်း အမုန်းဆုံးပဲ”

ဆင်းရယ်... ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြတာ သိပ်ကို နောက်ကျခဲ့ပြီ အချစ်ရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကသာ ကိုကို ချစ်တဲ့ဆင်းကို တွေ့ခဲ့ရင် ကိုကိုတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

စစ်ရိပ်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ရင်ပွင့်မတတ် နာကျင် ခံစားနေရချိန်မှာ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်သွားနေသော ညီညီက သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကို၊ မမမွန်းနဲ့ ကိုကို လက်မထပ် တော့ဘူးဆို...တကယ်လား၊ အန်ကယ် ညီဆီ ဖုန်းဆက်လို့”

“ညီညီက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ကိုကိုက ညီဘဝရဲ့ စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပဲဗျာ၊ ကိုကိုဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုကို့ရုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုကို ညီ ယုံတယ်၊ ကိုကိုလက်ထပ်ပွဲအထိ ပြန် လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ကိုကို”

စစ်ရိပ်ဘက်က ဘာဆိုဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ ညီညီက သူ ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွား၍ သူ အကြာကြီးငေးဝိုင်းနေ မိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘဝမှာ အချစ်ထက်အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးပါဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေသိမ့်ရင်း ဆင်းကိုမေ့ပစ်ရန် ကြိုးစားချိန်မှာ သူ့ဘဝက ငရဲဖြစ်သည်။

မွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စစ်ရိပ်နှလုံးသားတွေ အေးစက်နေခဲ့

ထ ကြောက်စရာ။ မင်္ဂလာပွဲနှင့် ပတ်သက်သမျှကိစ္စတိုင်း အားလုံး နှုန်း သဘောကျလွှဲထား၍ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမရှိ။ အချိန်တိုင်း ဆင်းကိုချည်း သတိရနေ၍ အအိပ်ပျက်အစားပျက် ခြစ်လာ၏။

“ကို နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို သန့်စိုက်ဦး”ဟု မွန်းက သူ့ကို ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလာတော့ စစ်ရိပ်နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း ပြုံးရိပ်သဲ့သဲ့ထင်လာ၏။ စိတ်ထဲက ပါ၍မဟုတ်။ သူ့ကြောင့် မွန်းကို နောက်ထပ် စိတ်မညစ်စေချင်သောကြောင့် တာဝန်ကျ ပြီးရသော အပြုံးဖြစ်ခြင်းကိုက စစ်ရိပ်ပဲသိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကို၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့ မွန်း လှရဲ့လား”

“လှပါတယ်ဗျာ”

“သင့်ခံယူ”

မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် မွန်းပုံစံ အရှိုက်အမိုတွေနှင့် စိတ် ထွက်ထုဆစ်ထားသလို သိပ်လှနေပါသည်။ ခက်တာက မွန်း၏ ဆုံးအလှမှာ ဘာတစ်ခုမှ မသာယာ၊ မယစ်မူးနိုင်ဘဲ ဆင်းကို ဆက်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကို”

“ဗျာ”

“မွန်းတို့ ဟန်းနှီးမွန်းခရီးကို ဟာဝိုင်ရီသွားမယ်နော်”

“မွန်း ပြောလို့ မာမိက အားလုံးစီစဉ်ပေးထားပြီးပြီ”

ကိုသဘောကရော”

“မွန်းသဘောပါဗျာ၊ မွန်း စိတ်ချမ်းသာဖို့... ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

“မွန်းအတွက်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ မွန်းနဲ့အတူ ကိုကိုလည်း မွန်းက စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ စီစဉ်လိုက်တာပါ”

စစ်ရိပ် ဘာမှမပြော။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ပြုံးနေလိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ မွန်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်သည်။ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။ စစ်ရိပ်ရင်ထဲက ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ မျောလွင့်နေသော ခံစားချက်ထဲက ဖောက်ထွက်မထွက်နိုင်၍ အခုနေ မွန်းက ငရဲပြည်ဆင်းကြစို့ဆိုရင်တောင် အတူလိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသူ။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ကို၊ မွန်း ရွေးထားတဲ့အခန်း၊ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်”

မွန်း ယူပြသည့် ဓာတ်ပုံထဲက အခန်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲလေးလံနောက်ကျသွားပေမယ့် စစ်ရိပ် အပြုံးမပျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခုချိန်ကစပြီး ဖြစ်ပျက်လာသမျှ အရာအားလုံး စစ်ရိပ်ဘက်က အလိုက်တသင့် ဆက်ဆံလက်ခံရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

အန်ကယ်အောင်ကတော့ စစ်ရိပ်ဘက်က အရင်လို ပြန်တည်ငြိမ်သွားတာကို ကျေနပ်နေသည်။ စစ်ရိပ်ဆိုတာ ဒါပဲဟု ပြောသည်။ လက်တွေ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့

အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟု ဆက်ပြောခဲ့သေးတာကို စစ်ရိပ် မမေ့။ အန်ကယ်အောင်ပြောသည့် အင်မတန်သေးငယ်သည့် ထိုအစိတ်အပိုင်းလေးက စစ်ရိပ် နှလုံးသားကို ထာဝရစူးနစ်စွာ အခံရခက်အောင် တဆစ်ဆစ် နှင့်နှင့်သီးသီး ခံစားနေရတာတွေကိုတော့ သူပြောမပြောတော့ပါ။

ပြော၍လည်း အကြောင်းမထူး။

အန်ကယ်အောင်ကိုယ်တိုင် အချစ်ကို အယုံအကြည်မရှိသူဖြစ်၍ ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ထံ အချစ်ဆိုသည့်အရာက သူ့အလိုလို ဦးညွှတ်ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံထားသူဖြစ်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မွန်း”

“ကိုကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“အလုပ်တွေများပြီး ပင်ပန်းနေလို့ပါ မွန်း”

ဒါပဲ စစ်ရိပ် ပြောသည်။ ဆင်းကို သတိရနေလို့ပါဆိုသည့် အမှန်တရားကို သူ ဘယ်လို ပြောရမည်နည်း။ ထိုအကြောင်းတို့ အသစ်စက်စက် သတို့သမီးလောင်း မွန်းကိုယ်တိုင်လည်း ကြားချင်မည် မထင်။

“ကို ပြန်နားချင် နားတော့လေ၊ မွန်း တခြားသွားစရာတွေရှိသေးတယ်၊ ကို ပင်ပန်းရင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ မွန်း သွားလိုက်မယ်”

“မွန်း သဘောပါဗျာ”

“တစ်သက်လုံးလား...ကို”

“ဗျာ”

“မွန်းသဘောပါ ဆိုတာလေ”

“အင်း”

သူ ခေါင်းညိတ်တော့ မွန်း လှပစွာရယ်သည်။

“သင့်နိယူ...ကို၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကို မွန်း ချစ်တာ”

စစ်ရိပ်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မွန်း သူ့ကို ချစ်ကြောင်း လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ ပြောနိုင်ပေမယ့် စစ်ရိပ်ကတော့ မွန်းကို ချစ်ကြောင်း လွယ်ကူစွာမပြောနိုင်ပါ။ မွန်းကို ချစ်ကြောင်း တစ်ခါမှမပြောဖူးသလို သူ့ကိုချစ်သလားဟု မွန်းကို စစ်ရိပ် တစ်ခါမှ မပေးဖူး။ စစ်ရိပ် နှလုံးသား၊ စစ်ရိပ် အသွေးအသားထဲမှာ ရှိနေ သူက တစ်ယောက်တည်း။

မွန်းကို သံလွင်လမ်းရှိ သူမ သူငယ်ချင်းအိမ်ကို လိုက်ပို့ ပေးခဲ့၏။

ညပိုင်းမှာ မွန်းက သူမအိမ်ကို လာရန်မှာသည်။ စစ်ရိပ် ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ စစ်ရိပ် အသိအာရုံ၊ စစ်ရိပ် အတွေးတွေကို ဆင်းက လွှမ်းမိုးထားသည်။ မွန်းကို လက်ထပ်ရန်မှ တစ်ပါး တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ဟု သိထားပြီးတည်းက စစ်ရိပ် ဘက်က ဆင်းကို ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်တော့။ ဝေးရေတော့ မည်ဆိုသောအသိက သူရင်ကို အခံရခက်အောင် နာကျင်နေခြင်း

ကြောင့် အခုနောက်ပိုင်း အရက်ကိုသာ အဖော်ပြုနေမိသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် စစ်ရိပ် အသည်းကွဲဝေဒနာတစ်ရပ် ပြင်းစွာ ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်းရော ဘယ်လိုနေရှာပါလိမ့်။ သူ့ဆီက ဘာအဆက် အသွယ်မှ မရတော့ စိတ်ပူနေရှာတော့မည်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ ပိုခံစား နေမှာ သေချာသည်။ သစ္စာမဲ့သူကို ဆင်းက အမုန်းဆုံးဟုပြောခဲ့တာ သူ ဘယ်တော့မှမမေ့။ စစ်ရိပ်ဆိုတာ ဆင်းအတွက် သစ္စာမဲ့သူ၊ ခန့်ခဲရာ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်။ ကြာရင်တော့ ဆင်း သူ့ကို အကြည်းစိတ်နှင့် မုန်းတီးသွားမည်။ မေ့လျော့သွားမည်ဟု ယင် သည်။ ထိုအတိုင်းလည်း ဖြစ်ပါစေဟုလည်း မျှော်လင့်သည်။ သိပ်လှသည့် ဆင်း အချစ်ကို လိုချင်သူ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သူများစွာ ထဲမှာ အချစ်သစ်ကို ဆင်း ရှာဖွေတွေ့နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း နွန်းအိမ်ကို စစ်ရိပ်ရောက်သွားတော့ ဖုန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် မွန်းက နှုတ်ခွာ ကြိုဆိုသည်။

“အန်ကယ်တို့ရော မွန်း”

“ဒင်နာတစ်ခုက ဖိတ်ထားလို့ သွားတယ် ကို၊ မွန်းက ကိုကို စောင့်နေတာ”

“ဒါဆို ကိုတို့ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ သွားစားကြမလား မွန်း”

“ကိုသဘော”

အိမ်ထဲမှာ နေရတာကို စစ်ရိပ် မကြိုက်။

မွန်းကျပ်မှုတွေနှင့် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသော ခံစားချက်တွေကြောင့် ကားတစ်စီးဖြင့် အပြင်မှာသာ အချိန်တွေဖြုန်းတီးနေမိသည်။ ငြိမ်နေလျှင် သူ့စိတ်တွေက ဆင်းကို ပိုသတိရသည်။

ပြင်ဆင်ထားသော မွန်းက လက်ပွေအိတ်ယူပြီး စစ်ရိပ်ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ ကားပေါ်တက်၏။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီးမှ သူ့ကားကို ထိုနေရာက မောင်းထွက်ခဲ့တော့ မွန်းက သူ့ပခုံးတွင် ခေါင်းမှိတ်တင်လိုက်၏။

“မွန်းတော့ ကိုနဲ့ ခုလိုသွားရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ကိုက ရော့”

“ကိုယ်လည်း ပျော်ပါတယ် မွန်း”

စစ်ရိပ်စကားကို သဘောကျစွာ မွန်း ရယ်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ စစ်ရိပ် မသိချင်။ စိတ်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်နေရတာကိုပဲ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးလျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှသဘောမကျဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုက အရင်ကထက် အလုပ်တွေ ပိုကြိုးစားလာရုံမကဘူး၊ ပိုပြီး လူကြီးဆန်လာသလိုပဲ”

“ထင်လို့ပါ မွန်း၊ ကိုယ် ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ပါ”

မွန်းက စစ်ရိပ် မျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် အလုပ်ထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားတာ ဝန်ခံပါသည်။ ဒါကလည်း ဆင်းကို သတိရစိတ်၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတမှုတွေအောက်က လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ သူ့စိတ်

ကိုရော၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အနားမပေး။ နေ့ရောညရော အလုပ်ဆွဲလုပ်ရင်း ဆင်းကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေခြင်းဆိုတာ မွန်းကို သူ ဖွင့်မပြောတော့ပါ။

ပြောစရာလည်း မလိုဟုထင်သည်။ ဆင်းက သူ သတိတစ်ချက်လွတ်လိုက်တာနှင့် သူ့အာရုံ၊ သူ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးနေရာ လူသွားတာကိုတော့ စစ်ရိပ် ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ဪ...ကိုပုံစံက အရင်လို မသွက်လက်တော့ဘဲ တည်ငြိမ်လာလို့ပါ”

“အလုပ်တွေ လုပ်ရလွန်းလို့ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားလို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ကိုက သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဘိုးကြီးဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောရအောင် ကိုက ဘယ်လောက်များ အသက်ကြီးနေလို့လဲ”

“မွန်းဆို အခုထိ မာမိုကို ချဲ့တုန်း၊ ဒါပဲနော်...မွန်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မွန်းကို အလိုလိုက်ရမယ်”

အပြုံးလှလှလေးဖြင့် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မွန်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဆင်းသာ စစ်ရိပ်ဘဝထဲမဝင်ရောက်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မွန်းဆိုတာ စစ်ရိပ်အတွက် ချစ်စရာ ကောင်းသောမိန်းကလေး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် စစ်ရိပ်နှလုံးသားမှာ ဆင်းက ရှိနေ၍ သူ လေးလံစွာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အားလုံး မွန်းသဘောဆိုရင်ရော”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို၊ ကိုသာ မွန်းဘဝမှာရှိရင် မွန်း ကျေနပ်မှာပါ”

“မာမိတို့က မွန်း လက်ထပ်ပြီးရင် အင်္ဂလန်မှာပဲနေကြ တော့မှာဆိုတော့ မွန်းဘဝက ကိုပဲ ဖြစ်နေရတော့မှာ ကို သိလား”

“တစ်လှည့်စီနေကြတာပေါ့ မွန်း၊ အဲဒီအတွက် စိတ်မညစ် ပါနဲ့၊ ကိုယ်အလုပ်အားတဲ့အချိန် မွန်းကို လိုက်ပို့ပေးမှာပါဗျာ”

“ကိုရော ဟိုမှာ လိုက်မနေချင်ဘူးလား”

“ကိုအလုပ်တွေက ဒီမှာပဲ မွန်း၊ ပြီးတော့ ကိုမိဘတွေ ခေါင်းချသွားတဲ့နေရာမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေဖို့ ကို ဆုံးဖြတ်ထား တယ်”

မွန်းဘက်က အသံလေးတိတ်သွားသည်။ စစ်ရိပ်အတွက် မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချရာနေရာဖြစ်သလို သူ အင်မတန်ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော ချစ်သူရှိနေသည့် ဤမြေကိုခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားနိုင်ပါ။ ချစ်သော ဆင်းနှင့် အတူတကွမနေနိုင်ပေမယ့် တစ်မြေတည်း။ တစ်နေရာထဲမှာ အတူရှိနေသည်ဆိုသောအသိက စစ်ရိပ်ကို ကြည်ညို စေသည်။ အလွမ်း ပြေစေသည်။ မွန်းကတော့ ဒါတွေကို သိမည် မဟုတ်။

“ကိုဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ မွန်းကတော့ ကိုရှိတဲ့နေရာမှာ နေရ တာကို ကျေနပ်နေမယ့် သူပါ၊ နောက်မှ မာမိတို့ဆီ သွားလည်လဲ ရတာပါပဲ”

မွန်းက ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ သူ့

အကြည့်က အားကိုးသည့်အကြည့်၊ တွယ်တာသည့်အကြည့်။

“သင့်နိယူ...မွန်း”

မွန်းကိုကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သော မွန်းကို သူမ မိဘတွေက မခွဲချင်။ ဒါ့ကို စစ်ရိပ် နားလည်သည်။ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုကို ချီကန်မနေနိုင်။ မွန်း စစ်ရိပ်နှင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်တာကလည်း သူ့ကို ခွင့်လှ်ဆိုတာသိသည်။ စစ်ရိပ်ဘက်က မွန်းကို ပြန်မချစ်နိုင်တာ တော့ တစ်ဆိတ်ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ စစ်ရိပ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ဆန္ဒခြင်းမပြု။ သူမ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရှိသည်။ မွန်းအပေါ် ထားသည့် စစ်ရိပ်သဘောထားက ဒါပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

“မင်းပြောတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဒီခြံပဲ ကလေးမ”

အငှားကားက ဆင်း ပေးသည့် လိပ်စာနံပါတ်အတိုင်း ရေးထားသည့် ခြံကျယ်ကြီးရှေ့မှာ သူ့ကားကို ထိုးရပ်လိုက်တော့ ဆင်း ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခနဲသွားသည်။

ဆင်း ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုကိုခြံကြီးတစ်ခြံလုံး ရောင်လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသလို ကားရောင်စုံတွေ ပြန်ထူနေ၏။ မြူးကြွသော ဂီတသံများထဲမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဧည့်သည်တွေက အများကြီး။ ရယ်သံတွေ၊ စကားပြောသံတွေ ဆူညံနေသည်ကိုကိုခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု လုပ်နေခြင်းပါလား။ ဘယ်သူ့ပွဲမှာ မသိပေမယ့် ထိုလူများကို ဆင်း ငေးနေမိ၏။

လာသာ လာခဲ့ရသည်။

ဆင်း အခုလိုလုပ်တာ မှန်သလား၊ မှားသလားဆိုတာ ကိုကိုယ် ဆင်းလည်း မသိ။ ဆင်းသိတာ တစ်ခုတည်း။ ကိုကိုကို လွမ်းလှပြီ။ သတိရ၍ အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း ကိုကိုကိုသာ ခြောက်နေရချိန်တွေ။ လွမ်းတိုင်းကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်တွေကသာ ပြောတတ်ရင် ဆင်းကို တော်တော်အင်အားသန်သည့်ကောင်မလေး ဆိုကြမည်ထင်သည်။

ကိုကိုကိုချစ်မိသည့် အချိန်ကတည်းက ဆင်းမှာ ကိုကိုကို နှစ်သက်စိတ်ကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ငိုနေရသည်။ လွမ်းနေရသည်။ ခြောက်နေရသည်။ ကိုကိုနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရနေသည့် အချိန် နည်းက ဆင်းရင်ထဲက အလွမ်းထူထည်က စာဖွဲ့လိုပြုလို ဆောင် နက်ရှိုင်းကြီးမားခဲ့သည်။

အခုလိုရုတ်တရက်ကြီး ကိုကိုက ဂျပန်ကိုသွားရသည် ဆိုတော့ ဆင်း ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့။ ဆက်သွယ်စရာဖုန်းလည်း မရှိတော့ ပေးမထား။ ဆင်းက ဖုန်းနံပါတ်၊ အီးမေးလ်တစ်ခုခု ပါဆိုတော့လည်း ကိုကိုက မပေး။

ဆင်းကို ကိုကို အမြဲဖုန်းဆက်မှာပါဆိုတာနှင့် ပြီးသွားသည်။ ဆင်းမှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုဝေဒနာနှင့် စားမဝင်၊ မပျော်။ မနက်များ ကိုကိုဖုန်းသံကို ကြားရမလား။ ညဉ့်နက် နီးခေါင်မှာများ ဖုန်းခေါ်လေမလားဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ရာဝင်ခဲ့ရသည့်ညတွေ၊ မနက်တွေ။

တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ နာကျင်လွမ်းဆွတ်

စွာ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးပြီးချိန်မှာတော့ ဆင်းဘက်က သည်းခံစိတ်စွမ်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကိုကိုရှိရာသို့ ဆင်း လိုက်မသွားနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုဆီက ဆက်သွယ်၍ရနိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခုရှာဖွေရန် ဆင်းဘက်က စွန့်စားဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဆင်း ဆုံးဖြတ်ချက်က တခြားမဟုတ်။

ကိုကိုနှင့်ဆက်သွယ်ခွင့်ရအောင် ကိုကို ရှိနေသည့် နေရာသို့ လိုက်လာ။ ဖုန်းပေါက် တစ်ခုခုရနိုင်မည်ဟုထင်သော ကိုကိုဆီရှိသည့်နေရာသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆင်း စဉ်းစားထားတာက ကိုကိုဆီကို ဆက်သွယ်နိုင်မည့်လိပ်စာ၊ ဖုန်းရလျှင် ကိုကိုကို ဆင်း ဘယ်လောက်လွမ်းကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ပြောမည်။ ကိုကို မြန်မြန်ပြန်လာပါဟု ချစ်သူကို အသနားခံမည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုနှင့်မခွဲအတူတူ နေချင်ပါကြောင်းပြောမည်ဆိုသည့် ချစ်စိတ်ကူးတွေက အများကြီး။ ဆင်း ကိုကိုရှိရာသို့ သွားမည်ဟုကြံစည်နေဆဲမှာ မမမင်းက ဆင်းကို အဖော်ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုသွားမည်ဆိုတော့ ဆင်းလောက် ပျော်သူမရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားစားနေချိန်မှာ ဆင်းက အိမ်စောင့်အဖြစ်နေခဲ့ပြီး ကိုကိုရှိရာသို့ အငှားကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညစာစားပွဲကို ဆင်း မလိုက်၍ မမက စိတ်မကောင်းဆင်းက အချစ်ဆုံးချစ်သူနှင့် တွေ့ရမှာမဟုတ်သည့်တိုင် ကိုကို

အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေမည့် ကိုကိုဦးလေးအကြောင်းတွေးပြီး ထိတ်တန် ရင်ခုန်နေ၏။

ကိုကိုခြံပဲဆိုသည့် အသံက ဆင်းရင်ကို နွေးထွေးလာသည်။ ကိုကိုရှိမည်နေရာကို စုံစမ်းရန် စွန့်စားလိုက်လာသော ဆင်းအဖြစ်ကိုသိလျှင် ကိုကို ဘာပြောမည်မသိ။ အံ့သြဝမ်းသာမည်လား၊ အပြစ်တင် ဝေဖန်မည်လား မပြောတတ်။

ဆင်း အတွေးထဲမှာ ကိုကိုပဲရှိနေ၍ တခြား ဘာကိုမှ အစုမစိုက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ အငှားကားကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်ရင်း “ကျေးဇူးပဲ ဦးလေးကြီး” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဆင်းကိုထားကာ သူ့ကားကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားတော့ ဆင်းတစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့မဝင်သေးဘဲ အပြင်မှ ခြံထဲကို ဆင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် အရောင်အသွေး စုံလင်များပြားလှသော ကားများကို ဆင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ လူတွေကလည်း အဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေ၊ စိန်တွေနှင့် လက်လက်တောက်နေသည်။ ဆင်း သူမကိုယ်သူမ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

ဆင်းကိုယ်ပေါ်မှာ လှပသော ပန်းနုရောင် ပခုံးချိတ်၊ ခါခန်ရှည်လေးနှင့် အပေါ်မှာထပ်ဝတ်ထားသည့် အတွန့်အဖတ်တို့ ဆနေသည့် ဇာအင်္ကျီလေးတစ်ထပ် ဒါပဲပါသည်။ တခြား

ဝတ်ကောင်းစားလှမရှိ။

ကျောရှင်းလှပသော လည်တိုင်လေးမှာတော့ ကိုကိုပေးထားသည့် စိန်လော့ကတ်နှင့် ဆွဲကြိုးလေးက ညဗီးရောင်နှင့်အပြိုင် တောက်ပလက်ဖြာလျက်။ လေဒီရှူးဖြူဖြူ၊ ပခုံးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်မည်းမည်းခက်ခက်လေးများကြားမှာ ဆင်း စိတ်ရှိသလောက် ပြင်ဆင်ထားသည့်အလှက ထင်းနေ၏။ ခြံထဲကိုမဝင်ခင် လက်ထဲက လိပ်စာ ၁ရွက်ကို ဆင်း တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

ဦးစစ်ရိပ်ဆိုသည့် ကိုကိုအမည်နှင့် ခြံနံပါတ် ဘာတစ်ခုမှမလွဲ။ ကိုကိုဦးလေး ဦးမောင်မောင် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ။ ကိုကိုကုမ္ပဏီလိပ်စာကို ဆင်း မသိ။ ဆင်းသိတာ ဒီလိပ်စာတစ်ခုတည်းဖြစ်၍ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပနေသည့် ကိုကိုခြံထဲဝင်ရခက် မဝင်ရခက်ဖြစ်နေချိန် ဆင်းနားကို လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်။

“ဟေ့...မင်း ဘယ်သူလဲ”

မေးလာသူကို ဆင်း ကြည့်လိုက်တော့ ခြံစောင့်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်။ မျက်နှာကြမ်းကြမ်း၊ ဆင်းကို ကြည့်ပုံက မသက်သာသလိုလို ဘာလိုလို။ ဆင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးပင် တွန့်လိုက်သေးသည်။ ဆင်းကတော့ ခြံစောင့်ကြီး၏အကြည့်ကို ဂရုမစိုက်။ သူမ လာသည့် ကိစ္စကိုပဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့အိမ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ကိုကိုခြံဆို၍ ဆင်းမျက်နှာလှလှလေး ပြုံးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာလှလှလေးကို ပင့်မောလျက် ခြံစောင့်တို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်တာ

“ကျွန်မက ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ”

“မင်းက သူဌေးရဲ့မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား သူ့အောင်လည်း ပြောပါကွာ၊ တို့သူဌေးမှာ မင်းလို မိတ်ဆွေမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိနိုင်ဘူးကွာ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ...မင်းပုံစံလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ သူဌေးမင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲလာတဲ့ ပုံစံလားလို့”

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဒါ သူဌေးမင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ ဟုတ်လား”

ဆင်း နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရပေမယ့် မယုံ။ ခြံစောင့်ကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်ရင်း မေးတော့ ခြံစောင့်က ဆင်းအဖြစ်ကို ဘယ်လိုနားလည်သည်မသိ။ ဆင်းကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ရင်း

“မင်း မသိဘူးလား၊ ဒါ သူဌေးစစ်ရိပ်နဲ့ မွန်းတို့ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲပဲ”

“ဟင်”

“ဒါ...ဒါ...ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ ဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ကြားရသောစကားကို မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် သေချာအောင်

ဆင်း ထပ်မေးတော့ ခြံစောင့်က ဆင်းကို မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်ရင်း

“ဒီနေရာမှာ ပြဿနာရှာဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လာလုပ်လို့ကတော့ ဆွဲထုတ်ရုံပဲ၊ သူဌေးမင်္ဂလာပွဲကို အနှောင့်အယှက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

သူဌေးမင်္ဂလာပွဲ ဆိုပါလား။

ဆင်း နားကြားမှားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံတို့ သွားနေပါသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ဆင်းကို အဆက်အသွယ် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့သူက ဆင်း မဟုတ်သည့် တခြားတစ်ယောက် လက်ကိုဆွဲပြီး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေပုံက မယုံနိုင်စရာပါလား။

ကိုကိုပဲ ဆင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို။

ကိုကို့ဘဝဟာ ဆင်းပါပဲလို့ ဆိုခဲ့သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဆင်း လူမှာ တာပဲဖြစ်ပါစေ။ အခု လက်ထပ်နေတဲ့ စစ်ရိပ်ဆိုတာ ဆင်းရဲ့ကိုကို မဟုတ်ပါစေနဲ့။

သူဟာ ကိုကို ဟုတ်၊ မဟုတ် ဆင်းကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ပြီးမှ ဒါကို လက်ခံနိုင်မည်။ အတွေးနှင့် လူအုပ်ကြားထဲ ဆင်း ပြေးအဝင်...

“ဟာ...ဟိတ်၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဖယ်ပါ၊ ကျွန်မ အထဲဝင်မလို့”

ခြံစောင့်ဝတ်စုံနှင့် လူက ဆင်းနောက်ကလိုက်လာပြီး ဆင်းရှေ့က ပိတ်ရပ်၍ တားသည်။

“မင်း ပြဿနာမရှာနဲ့နော်၊ ဒါ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းလို ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးကို အထဲဝင်ခွင့် ပြုနိုင်ဘူး၊ တော်ကြာ မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်...”

“ဘာမှ ဖြစ်စရာမရှိဘူးရှင်၊ အခုလက်ထပ်ပွဲမှာရှိနေတဲ့ စစ်ရိပ်ဟာ ကျွန်မ သိကျွမ်းရင်းနှီးဖူးတဲ့လူ ဟုတ် မဟုတ် ပြည့်ရုံကြည့်မှာ”

ကိုကို ဟုတ် မဟုတ် သိချင်မြင်ချင်စေဖြင့် ခြံစောင့်ကြီး ဆို ဆင်း ရဲ့ရဲရင့်ဆိုင်လိုက်၏။ ခြံစောင့်ကြီးက ဆင်းကို ခြေဆုံး ဆင်းဆုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဟုတ်နေရင် မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ကလေးမ၊ ကောင်းဆုံးက ဒီနေရာကသာ ပြန်ပါကွယ်၊ ဦးလေးမှာလည်း မီးတွေရှိလို့ ဒီလောက်ပဲပြောပါရစေ၊ ညည်းပြဿနာကို နောက်သူနဲ့တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းရင်လည်း ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား”

“နောက်ဆိုတာ မရှိဘူးရှင်၊ သူ့ကို ကျွန်မ အခုတွေ့မှ မိန့်မှာ”

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့”

ခြံစောင့်ကြီးကို တွန်းတိုက်ပြီး ဆင်း ခြံထဲသို့ပြေးအဝင်

“ဟိတ်”

“အမေ့”

“အို”

ခြံထဲမှထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုးမိကာ

ဆင်းကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲပစ်လဲမလိုဖြစ်သွား၍ ဆင်းနှင့် ဝင်တို
မိသူကပင် ဆင်းကိုယ်လေးကို နွေးထွေးသန့်မာသောလက်များ
ဖျတ်ခနဲဆွဲယူသိမ်းပွေ့လိုက်ရာ ဆင်း တစ်ကိုယ်လုံး ထိုသူရင်ခွင်
ထွေးခနဲ ရောက်သွားပုံက လျင်မြန်လှသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပြေးလာရတာလဲဗျာ
ပီသကြည်မြဲသော အသံ၊ နွေးသော၊ မွေးသော ရင်
တစ်ခု။ ဆင်း အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်းမျက်
လှလှလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး ငုံ့ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့်
သည်။ ဆင်းထက် အသက်ကြီးသော်လည်း ချောမောဆန်ညားနေ
လူချောတစ်ယောက်။ သူ့မျက်နှာကိုမြင်တော့ ကိုကိုကို ဖျတ်
သတိရသွားကာ သူရင်ခွင်ထဲမှ ဆင်းကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ထိ
တော့ သူက ညင်သာစွာလွှတ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆင်းကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက ဆင်းမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေချိန်မှာ ခြံစောင့်
က ဆင်းတို့နှစ်ယောက်လာပြီး သူ့နှာကိုကပ်ကာ...

“ကိုညီ...သူက ကျွန်တော် တားနေတဲ့ကြားက ခြံ
ဖွတ်ပြေးဝင်သွားတာဗျ”

“အို”

ခြံစောင့်ကြီးစကားကြောင့် ဆင်း မျက်နှာလေးယန်းနှုတ်
ဖြစ်သွားတာကို သူက ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်လား” ဟု လှမ်းမေးသည်။ ဆင်းကလည်း ခပ်
တည်တည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ၊ ကျွန်မက ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့
မိတ်ဆွေ”

ရင်နှာနှာနှင့် ကိုကိုနှာမည်ကိုပြောပြီး ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ
ကိုကိုပုံရိပ်ကို ဆင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ဒီမင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲဟာ
ဆင်းချစ်တဲ့ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲဆိုတာ ဆင်း ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်၊
ယုံလည်း မယုံချင်။

“မင်းက ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး ကိုညီ”

“နေ...နေ ဦးမြတ်၊ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ၊
ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

ကိုညီဆိုသူပြောမှ ခြံစောင့်ကြီးထွက်သွားတော့ တိုညီဆိုသူ
က နုငယ်လှပသော ဆင်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ဦးစစ်ရိပ်ရဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“မင်းက ကိုကိုရဲ့ မိတ်ဆွေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးစစ်ရိပ် ဒီမှာရှိနေတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဒါ သူ့မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲပဲ၊ သူ ရှိနေရမှာပေါ့”

“အို”

ငိုချင်စိတ်ကိုမျှသိပ်ပြီး ဆင်းကိုယ်ဆင်း မတ်မတ်ရပ်နေ နိုင်အောင် အားတင်းကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒါ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲ အစစ်အမှန်ပါပဲဆိုသည့် အသိက ဆင်း နှလုံးသားကို ဖွဲ့ချောသွားသည်။

“ကိုကိုမိတ်ဆွေထဲမှာ မင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ကို တစ်ခါမှလည်း မသိခဲ့ရပါလား၊ မင်း နာမည်က...”

“ကျွန်မနာမည် ဆင်း...ပါ။ ဆင်း ဆိုရင် ဦးစစ်ရိပ် သိပါတယ်ရှင်”

“ဆင်း...ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တော့ ဒီနာမည်မျိုး တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဟိုနားက စားပွဲမှာ ဆင်း ခဏစောင့်နေပါ၊ ကို ကိုကိုသွားရှာလိုက်မယ်၊ ကိုနာမည် ကိုညီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆင်းကိုယ်ဆင်း လဲပြီမသွားခင် နီးရာခုံတစ်လုံးမှာ အမြန် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဒါ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲပါလား။ ဆင်း ဘာဆို ဘာမှမသိ။ သိအောင်လည်း ကိုကိုက ဆင်းကို ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့် မပြောခဲ့။

ဆင်းအပေါ်မှာ ကိုကို ရက်စက်သည်။

ဆင်း နှလုံးသားကို တစ်စစ်ခွဲရအောင် ကိုကိုနဲ့ဆင်းကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးရန်စများ ရှိလို့လဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုညီဆိုသည့် ကိုလူချော ဆင်းကို လူရှင်း၍ အစွန်းကျသည့် စားပွဲတစ်ခုမှာ နေရာပေးထား

ခဲ့ပြီး မီးရောင်ထိန်လင်းနေသော ခမ်းနားလှပသည့် နှစ်ထပ်တိုက် အိမ်ထဲ ဝင်သွား၏။ ဆင်းကတော့ တထိတ်ထိတ်ခုန်သောရင်ဖြင့် မြင်ရသမျှ ဆွေသမျှအားလုံး အိပ်မက်လိုဖြစ်နေ၏။ ဆင်းနှင့် မမမင်း ကို ဖေဖေ နေမကောင်းဖြစ်တုန်း ထားခဲ့သည့်အိမ်မှာ ဤအိမ်ကြီး မဟုတ်။ တခြားအိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်း အခုဖြစ်ပျက် ကြုံတွေ့နေရတာအားလုံး အိပ်မက် ဖြစ်ပါစေ။

အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်ရာကနိုးလျှင် ဘာမှမရှိတော့။ ဆင်း လည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးချင်သည်။ ချောက်ချားသွေးပျက်စရာ အိပ်မက်ထဲ ဆင်း ကြာရှည်နေလိုစိတ်မရှိပါ။

ကိုကို...။

ဆင်းချစ်တဲ့ ဆင်းရဲ့အချစ်ဆုံး ချစ်သူရယ်။

ဆင်းက အချစ်ဆုံး ချစ်သူအကြောင်းတွေးပြီး ရင်ခုန် ဆိတ်လန့်နေချိန်မှာ စစ်ရိပ်၏ညီဖြစ်သော ညီညီမှာလည်း ဆင်းဆို သည့် မိန်းမလှလေးကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူရှိရာကို အသွား...

“ဟေး...ကိုညီ၊ ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

“ဪ...စန္ဒီ”

“လာစမ်းပါ ကိုညီရယ်၊ ဒီမှာ စန္ဒီရဲ့တစ်ပွဲလောက် ကလိုက်ရအောင်”

“နေဦး...စန္ဒီ၊ ကိုယ့်မှာ တခြားကိစ္စရှိသေးတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုညီရဲ့၊ ကိုယ့်အစ်ကို မင်္ဂလာပွဲမှာ တခြား

ကိစ္စတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟော...တီးလုံးတောင် စနေပြီ။ လာစမ်းပါ။”

“ဟော...နေဦးဆို”
“မရဘူး...လာခဲ့”
“အာ...”

စန္ဒီက ဇွတ်တရွတ်။ မင်းညီမှာ ငြင်းမရ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ချင်တာနှင့် အားလုံးနှင့် အလိုက်သန် ရောနှောလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးထဲ စိတ်က ရောက်နေ၏။ သူ့အလောကို ဆင်း စောင့်နေတော့မည်ကိုကိုကို ရုတ်တရက်ရှာမတွေ့။

စန္ဒီက မမရွန်းရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ။ မင်းညီနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သောမက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းအတူနေခဲ့သူ။ မင်းညီအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သက် မေတ္တာရှိနေသူလေးဖြစ်၍ အနိုင်ယူချင်သူအဖြစ် လိုက်လျောအရုံးပေးရတာတွေက အများကြီး။

မင်းညီ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ လှပသည့်မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့အလောကို စောင့်မျှော်နေမည့် ဆင်း အသွင်လှလှလေးကို မြင်ယောင်နေသည်။ ဆင်းအသွင်လေးက ယန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးကြီးမှာ ဝင်းပစ္စာရွန်းမြဲလှပလျက်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက အပြိုင်ကင်းစွာ ရိုးသားလှပသည်။

ကိုကိုမှာ ဆင်းလို ငယ်ငယ်လှလှ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဘယ်ကရှိခဲ့တာလဲ။ ကိုကိုနှင့် တွဲသမျှ မိန်းကလေး

အားလုံးနီးပါး မင်းညီသိပေမယ့် ဆင်းလို ငယ်ငယ်ချောချော လှလှ လေးလေးကို မသိလိုက်။ သီချင်းကလည်း မဆုံးသေး။

ဆင်းရှိရာကို ပြန်သွားချင်ပေမယ့် မသွားနိုင်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဆင်းမှာလည်း မင်းညီကိုစောင့်ရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကြာတော့ ခေါင်းတွေမူးလာသည်။ စိတ်လည်း မရှည်တော့။ ကိုညီဆိုတဲ့လူဆင်းကို ညာသွားတာများလား။ လိမ်သွားတာလားဟု တွေးသည်။ ဘုရားကလည်း ဆင်းလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်တည်း ပွဲတက်တက်ဝတ်မထား။ ရိုးရိုးသာမန်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှနေတာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသူတွေလည်းရှိလာ၍ ဆင်းမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုများဖြင့် နီမြန်းလာသည်။ ကိုညီဆိုသည့် လူအလောကို ဆင်းဆက်စောင့်မနေချင်တော့။

ကိုကိုကို ဆင်းဘာသာပဲ လိုက်ရှာမည်။

ဆင်း သီချင်တာက ဒီဧည့်ခံပွဲရဲ့ မင်္ဂလာသတို့သားဆိုတာကိုမဟုတ်ဖို့ဘဲ အရေးကြီးသည်။ ထိုအတွေးနှင့် ဆင်း ဧည့်ခံပွဲအတွင်း ရှုပ်ထွေးနေသည့် လူတွေကြား တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ကိုကိုကို ဆွေချင်ဇောနှင့် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုစိုက်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ကိုကို ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ကိုကို ဘယ်မှာလဲ။ ဒါကိုပဲ ဆင်း သိချင်သည်။ ကိုကိုကို ဆင်း တွေ့ချင်သည်။

ဆင်း လှုပ်ရှားသမျှကို မြင်သွားသူက မင်းညီ။ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ ဆင်း တစ်ယောက်တည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ချာချာဖြစ်နေ

သော ဆင်းကိုကြည့်ပြီး မင်းညီ သနားသွားသည်။ ဆင်းကို သူမ
မကူညီလျှင် တခြားကူညီမည့်သူမရှိ။ အရေးထဲ စန္ဒီက ဘာစကား
တွေမှန်းမသိ။ တတွတ်တွတ်ပြောလိုက် ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်နှင့်
သီချင်းမပြီးသေးတာနှင့် မင်းညီ မနည်းသည်ခံနေရ၏။

သတို့သား ကိုကိုကို လူတွေကြားထဲ ဆင်း လိုက်ရှာနေ
ပေမယ့် ရှာမတွေ့။ ကိုကိုက လူတွေကြားထဲမှာ မနေ။ မွန်းနှင့်အတူ
တိုက်ထဲမှာရောက်နေတာ မင်းညီ သိသည်။ ကိုကိုရှိသည့်နေရာကို
မင်းညီ ခေါ်သွားမှ ဆင်း ရောက်တော့မည်။ ဆင်းက ဒါတွေကို
မသိ။ လူတွေကြားမှာ ကိုကိုကို ရှာနေရတာနှင့် မျက်လုံးတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေချိန် ဧည့်သည်ချင်းပြောနေသည့် စကားသံကို ဆင်း
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီမင်္ဂလာပွဲကတော့ အရမ်းကို ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ မင်္ဂလာပွဲပဲ။ သတို့သားရော သတို့သမီးပါ ဂုဏ်သရော်
လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုတော့ နေနဲ့လပဲ။ နတ်ဖက်တဲ့စုံတွဲဆိုတာ
ဒါမျိုးနေမှာ။ အားကျတယ်ကွာ”

ဧည့်ပရိသတ်ထဲမှ ချီးကျူးသံကြောင့် ဆင်းကိုယ် ဆင်း
သိမ်ငယ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် ကိုကို
ဒီလောက်ချမ်းသာကြီးကျယ်မှန်း မသိ။ ကိုကိုကိုချစ်ဖို့ပဲ ဆင်း
သိခဲ့၏။ ခုတော့ ကိုကိုအခြေအနေက ဆင်းဘဝနဲ့ မိုးနဲ့မြေလို
ကွာချင်တိုင်းကွာကာ အရမ်းကို မြင့်မားလွန်းနေသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ
ကိုကိုက ဆင်းလိုဘာမဟုတ်သည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို

သက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတဲ့ ချစ်တမ်းကစားသွားပါလားဟု တွေးရင်း
ဆင်း ရင်တွေ့နာလာသည်။ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော လူတွေကို
ကြည့်ပြီး ဒီပွဲလာတဲ့ လူအားလုံး ဆင်းကို လှောင်ပြောင်သရော်နေ
ကြသည်ဟု ထင်လာ၏။ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေနှင့် ကြေကွဲသည့်
ဆင်းအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှမသိ။ ငိုချင်စိတ် လှိုက်တက်လာတာကို
ချုပ်တည်းရသည်။

ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲ မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်
ဆုတောင်းရင်း ဆင်း နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် နာကျင်ထိခိုက်
နေသည်။

ကိုကို...

ဆင်း ချစ်တဲ့ ကိုကို ဘယ်မှာလဲ...

ကိုကိုရယ်...ကိုကိုကြောင့် ဆင်း နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ
တွဲကြဲနေရပြီဆိုတာ ကိုကို သိရဲ့လားရှင်။

ရောင်စုံဖဲကြီးများ တပ်ဆင်ထားသော အခန်းထဲမှရယ်သံ
များ ကြားလိုက်ရ၍ ထိုအခန်းရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်ရောက်
သွားသည်နှင့်...

“ဟင်...ကိုကို”

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ဆင်း ခြေလှမ်းတွေ
ရပ်တန့်သွားကာ ရှေ့မှမြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ဧည့်သည်တွေအများကြီးထဲမှာ ကိုကိုအသွင်က ထင်ရှား
စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်။ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော မျက်နှာက

ပြီးနေသူက ဆင်းရဲ ကိုကိုမှ ကိုကိုအစစ်ပါ။

ဆင်းချစ်သော ကိုကိုက အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ကို ဝတ်လျက်။ ကိုကိုဘေးမှာတော့ စိန်ထည်တွေ ညွန့်နေအောင် ဝတ်ထားသော အဖြူရောင်ဂါဝန် သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် လှပနေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။

သတို့သားကိုနှင့် သတို့သမီးလှလှတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရေခဲမုန့်ခွံကျွေးနေစဉ် ဗီဒီယိုကင်မရာတွေက မီးရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် လင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ ဧည့်ပရိသတ် များ၏ လက်ခုပ်လက်ဝါးသံတွေ၊ ရယ်သံတွေဖြင့် ဆူညံသွားချိန်မှာ ကိုကိုကို လေးကြောင်စိုက်ကြည့်နေမိရာက ဆင်း အသိဝင်လာသည်။ ဆင်း ရှေ့ကို ဆက်တိုးသွားရမှာလား၊ နေရာက ပြန်လှည့်ပြေးရ မှာလားမသိခင် ကိုကိုက ဆင်းကို မြင်တွေ့သွားကာ အံ့သြသွား သည်။

“ဆင်း”

ကိုကိုထံမှ ဆင်းအမည်ကို ခေါ်သံနှင့်အတူ ဆင်းရှိရာကို လျှောက်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကိုကိုကို နာကျင်စွာစူးစိုက် ကြည့်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ပြေးခဲ့သည်။

“ဆင်း...နေဦးလေ”

“ဆင်း”

“ကို...ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆင်း”

ကိုကိုခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် ဆင်း နောက်ကို လှည့် ကြည့်။

ဆင်း ရင်တွေနာနေသည်။

ဆင်း နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ကြေကွဲစုတ်ပြတ်သွားပြီ။

ဆင်းကို ကိုကို ရက်စက်သည်။

ဘယ်လို အငြိုးတွေကြောင့် ဆင်းအပေါ်မှာ ဒီလိုလုပ်ရ

သလဲ ဆင်း မသိ။

ဆင်းသိတာ တစ်ခုတည်း။ ကိုကိုကို မုန်းသည်။

သိပ်မုန်းသည်။

ဆင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာ

သည်။

ဆင်း မျက်ဝန်းထဲ ဘာကိုမှမမြင်တော့။ ဆင်း စိတ်ထဲမှာ

ကိုကိုကို မုန်းတာတစ်ခုပဲရှိသည်

ကိုကိုကို ဆင်း မုန်းသည်။

မုန်းတယ်...မုန်းတယ်...ကိုကိုကို ဆင်း မုန်းတယ်။

အတွေးဖြင့် ကိုကိုနှင့် အဝေးဆုံးကို ဆင်း ပြေးသည်။

ဆင်း ခြေလှမ်းတွေက ဦးတည်ရာမရှိ။ ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ပြေး

သဖြင့် ဆင်းကိုယ်ဆင်း ဘယ်ရောက်၍ရောက်နေမှန်းလည်း

ဆင်း မာကျူရီမီးယန်းဆိုင်များအောက် တိတ်ဆိတ်သောညအချိန်မှာ

ဆင်း တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ တဟုန်ထိုးပြေးနေမိသည်။

ဘယ်လောက်များ ပြေးနေခဲ့သည်မသိ။ ကုန်းကျော်တံတား

ကြီးတစ်ခုပေါ်ရောက်မှ မောယန်းနှင်းလှစွာ ဆင်း ခြေအုံကို ရပ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုန်းကျော်တံတားကြီးအောက်ကို ငုံ့ကြ မိလိုက်၏။ ရေပြင်လက်လက်က မည်းမည်းခက်ခက် တသွင်း စီးလျက်

အနက်ရှိုင်းဆုံး ရေပြင်ထဲကို ဆင်း ခုန်ချလိုက်ရင် ဘာ ဖြစ်လာမလဲ။ ဆင်းရင်မှာ ခံစားရတာတွေ နာကျင်ကြေကွဲရတာ အားလုံး ဟောဒီအောက်က အနက်ရှိုင်းဆုံးရေပြင်ကြီးထဲ ရောက် လျှင် အားလုံး ပြီးဆုံးသွားမည်ထင်ရဲ့။ ဒါဆို ဆင်း ရင်နာ မလို။ ခံစားကြေကွဲမှုတွေနဲ့ နာကျင်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ထာ အေးငြိမ်းမှုပေးဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိသည်။

ဟုတ်တယ်...အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။ အသည်းနှလုံးတစ်စုံစီမူကြေအောင် နင်းချေခံရပြီးမှ၊ အချစ်ဆုံးအချစ်ကို ဆုံးရှုံး ဆင်းဘဝမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။

ရှူးမိုက်သောအတွေးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ် မိသူက ဆင်း...။

“ဟိတ်...ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသည့် အသံ၊ နွေးထွေးသန့်စင် လက်အုံထဲမှာ ဆင်းကိုယ်လေး တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ခံ ရသည်။

“လွတ်...ဆင်းကို လွတ်”

မင်းညီ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆင်းကို ဆင်

ဆွေယူချီမကာ ကားပေါ်သို့ ပွေ့တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကားကို နေရာမှ တရှိန်ထိုးမောင်းအထွက်မှာ ဆင်း၏ နာကျင်ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငိုလိုက်သောအသံက ကားစက်သံ ထဲမှာ ရောထွေးလျက် ကြေကွဲစွာလှုပ်ခတ်ကျန်ခဲ့သည်။

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ပြီး မင်းညီ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်မှာ ထူးဆန်းစွာနွေးထွေးလှုပ်ခတ် နီသည်။ ဆင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကတော့ မင်းညီကိုရော၊ ထုတ်ဝန်းကျင်ကိုရော ဘာတစ်ခုမှ သတိမရ။ ရင်ကွဲမတတ် ခံစား ချက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေဆဲ။

“ဆင်းအတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဆင်းကို ငိုယ့် ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း...ဆင်းအတွက် ဘာမှမလိုဘူး”

ရှိုက်သံရောထွေးနေသည့်ကြားက ဆင်း ခေါင်းခါသည်။ ချက်ရည်တွေက ကျနေဆဲ။

ကားကို လှူရှင်းသောတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်ပြီး ငိုနေသော ဆင်းကိုကြည့်ပြီး မင်းညီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သိပ်လှတဲ့ ဆင်းနဲ့ ကိုကိုတို့ပတ်သက်မှုကို မင်းညီ စိတ်ဝင်စား၍ ဂရုတစိုက် ခေးပေမယ့် ဆင်းက ခေါင်းပဲခါသည်။

“ဆင်း သွားပါရစေတော့ရှင်”

“ဆင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

မျက်ရည်ကြားမှ ဆင်း သူ့ကို မော့ကြည့်တော့ လှပရွှေ

ချစ်စရာကောင်းသော ဆင်း မျက်ဝန်းလေးများဖြင့်အဆုံမှာ မင်းညီ
ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဆင်းနဲ့ ကိုကို ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲဟင်း ကိုယ်က
ကိုကိုစစ်ရိပ်ရဲ့ညီ မင်းညီပါ”

“ရှင်”

“ရှင်က ကိုကိုရဲ့ညီ ဟုတ်လား”

“အင်း...ဆင်း ထွက်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်လို့ စိတ်
မချတာနဲ့ ကိုယ် နောက်က လိုက်လာတာ၊ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း
ဆင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ်ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားတာပဲ၊ တော်
သေးတယ်၊ ကိုယ် အချိန်မီရောက်လာလို့”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းကို ကယ်ရတာလဲ၊ ရှင်အစ်ကိုကို
မုန်းလို့ သူညီဖြစ်တဲ့ ရှင်နဲ့လည်း ဆင်း မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဆင်း
သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကို သွားရမုန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ရှေ့က ဘယ်
သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဆင်း”

ဆင်းကို တားမြစ်နေသူ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆင်း
တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ရင်း နာကျင်စွာမော့ကြည့်သည်။ ဆင်းကို ပြန်
ကြည့်နေသည့် မင်းညီမျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရွန်းလည်
တောက်ပလျက် ဆင်း မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ
မြင်ရတော့ ဆင်းရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာသွားသည်။

သူဟာ ကိုကိုညီဆိုပါလား။ ကိုကိုကို မုန်းသည့်စိတ်နဲ့

ဆင်းညီဆိုသည့် ကိုကိုညီမျက်နှာကို မမြင်ချင်။

“ရှင်ဟာ ကိုကိုညီဆိုရင် ဆင်းနားက သွားပါတော့ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့”

ဆင်း ပြောပြောဆိုဆို သူကားပေါ်ကဆင်းတော့ မင်းညီပါ
ဆိုက်လာသည်။

“ဆင်းက ကိုကိုနဲ့ ချစ်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့တယ်၊ အခု ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ ဆင်း နှလုံးသားထဲမှာ ဦးစစ်ရိပ်ဆိုတဲ့လူ သေသွားပြီ၊
မရှိတော့ဘူး”

“သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကိုကိုကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့လူက ငိုနေလို့လေ”

မင်းညီစကားကြောင့် ဆင်းက သူပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်
တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိသုတ်ပစ်သည်။

“ဒီမှာ ရှင် ဆင်းနားက သွားပါတော့ရှင်၊ ဆင်း အရမ်း
စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေချိန်မှာ ရှင် ဆင်းကိုလာပြီး လှောင်ပြောင်နေ
တာလား”

“ဆော့ရီး...ကိုယ်က ဆင်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတာကို
မကြည့်ရက်လို့ စေတနာနဲ့ ဆင်း စိတ်သက်သာရာရအောင် စတာ
ပါဗျာ”

“ဒီအချိန်ဟာ စ၊စရာလားရှင့်”

မျက်ရည်မကျတော့ပေမယ့် ဆင်းက မင်းညီကို ရန်တွေ စကားဆိုတော့ ဆင်းကိုကြည့်ပြီး သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ သိပ်လှတဲ့မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပြီး အသည်းအသန်ငိုနေတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ဆင်းကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာ”

“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲနဲ့နော် ဆင်း၊ ဆင်း ကျေနပ်တဲ့ အထိ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါ ဟုတ်လား”

ဆင်းက မင်းညီကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ပုံက အေးစက်စက်။

“ဒီမှာ..ရှင် ဆင်းနားက ခုထိမသွားသေးဘူးလား၊ ရှင် မသွားရင် ဆင်း သွားမယ်”

“ဆင်း သွားမယ့်နေရာ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး”

မင်းညီက သူနားကထွက်သွားသည့် ဆင်းနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ ဆင်း သူ့ကို စိတ်အိုးဒေါသဖြစ်နေပုံလေးက ချစ်စရာ ပြီးတော့ ဆင်းက သိပ်လှသည်။ ဆင်းကို မြင်မြင်ချင်း မင်းညီ စိတ်ဝင်စားမိသလို ကိုကိုစစ်ရိပ်၏ ချစ်သူလေးအဖြစ် ထူးခြား ဆန်းကြယ်စွာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကိုကိုက ဆင်းလို သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလှလေးကိုထားပြီး မမမွန်းကို လက် ထပ်တာ မင်းညီ နားမလည်။ ကိုကိုနေရာမှာ မင်းညီဆို ဆင်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာသေချာသည်။ အခု ကိုကိုကြောင့် ဆင်း ငိုနေရပြီ။

ညီရည်တွေနှင့် ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ရတာ မင်းညီ အထဲမှာ ထူးခြားနေသည်။ ဆင်း ပုံလေးက သူ့ရှေ့မှာ မငိုမိအောင် ခန့်ဆောင်အားတင်းထားသည့် ကြားမှ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ချွေးပုံလေးက လှသည်။

“ကိုကိုကြောင့် ဆင်း သိပ်ခံစားနေရလားဟင်”

“ရှင်ရည်းစားကို သွားမေးကြည့်ပါလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်ရမယ့်ချစ်သူရည်းစား ချီးကူးကွ၊ ဘယ်ရည်းစားမှလဲ ကိုယ့်ကို ထားမသွားခဲ့ဖူးဘူး”

“ရှင်က ဆင်းကို ရည်းစားပစ်မလို့ ပြောတာလား”

“နိုး”

“အလကား ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့၊ ခုတို့ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာကမှ သဲကိုးဖြာတောင်မလောက်ဘူး၊ ခုခွား သားပျိုသမီးပျိုကို လျှာရိုးမရှိတိုင်း ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါ သယ်ပြောပြီး..အဟင့်..ဟင့်..ဟင့်”

ပြောရင်း ဆင်း ငိုမိပြန်သည်။ သူ့အစ်ကိုကို ချစ်မိ၍ အသည်းကွဲနေရသော ဆင်းအဖြစ်ကို ကိုကိုညီဆိုသူက ဘယ်လိုပုံစံ၊ သယ်လိုခံစားချက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်မသိပါ။ ဆင်းကတော့ ဘယ် ချီးမ ဟန်ဆောင်၍မရသည်နှင့် ကိုကိုရက်စက်မှုကို တွေးကာ ချစ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုမိပြန်သည်။

ကိုကိုညီ လှောင်ချင်လည်း လှောင်ပါစေ၊ ပြောင်ချင်လည်း ပြောင်ပါစေလေ။ ဆင်းကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို မုန်းပါတယ်၊ စိတ်နာ

ပါတယ် ဘာညာပြောနေပေမယ့် ဆင်း စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ အချစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုကိုကို ဆင်း စိတ်ထဲမှာပေမယ့် ဘယ်လို မှန်း၍မရတာ ဆင်း အသိဆုံးပါ။

“မငိုပါနဲ့ ဆင်းရယ်၊ ကိုကိုကိုယ်စား ဆင်းကို ကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကိုက ဆင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိပေမယ့် ကိုယ်က ဆင်းအပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိမှာပါဗျာ”

“အရေးထဲ ရှင်က ဆင်းကို ဘာစကားတွေ ဘာပြောနေတာလဲ”

ဆင်းထံမှ ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်လာသည့် စကားကြောင့် မင်းညီ မျက်ခုံးတွန့်သွားပြီး သူ ပြောလိုက်သည့်စကားကို စဉ်းစားမိကာ နှုတ်ခမ်းအစုံပါ ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် ဆိုလိုတာက ယောက်ျားတို့ ဆင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမမဲပါဘူး၊ သစ္စာရှိတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်လို့ ပြောချင်တာပါဗျာ”

“အခု ဆင်း ဘယ်ကို သွားမှာလဲဟင်”

မင်းညီစကားကြားမှ ဆင်း ခြေလှမ်းလေးတွေရပ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ မည်းနက်နက် တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆင်းနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း။ ဟိုးအဝေးမှာ ဆင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် ကုန်းကျော်တံတားကြီးက ဆင်းတို့ ဝင်ကြည့်နေ၏။

ဆင်း ဘယ်ကို သွားမှာလဲတဲ့။

သူ့အမေးအတွက် ဆင်းမှာ ဖြေစရာအဖြေမရှိ။ ဆင်း အတွေး၊ ဆင်း အာရုံထဲ ကိုကိုပုံရိပ်တွေ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတော့ ဆင်းနှလုံးသားတွေ လှိုက်လှဲစွာ နာကျင်စို့နှင့်လာသည်။

“ရှင် ဆင်းကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့၊ ရှင် သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

“ဆင်း တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင်နဲ့ဆင်းဆိုတာ အခုမှတွေ့မှားတဲ့ သူစိမ်းတွေ၊ ရှင်လည်း ရှင်လမ်း ရှင်သွားပါ၊ ဆင်းလည်း ဆင်းလမ်း ဆင်း သွားပါရစေ”

ပြောရင်း ဆင်းအသံက တိုးအက်တုန်ရင်စွာ ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေကျလာတာကြည့်ပြီး မင်းညီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆင်း သွားခိုင်းတိုင်း ကိုယ် မသွားနိုင်ဘူး ဆင်း၊ ဆင်းကို ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြောင့် စိတ်ဒုက္ခ ခံစားနေရတဲ့ ဆင်းကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားရင် ကိုကိုညီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ သိပ်ပြီးလူမဆန်တဲ့လူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဆင်းအကြည့်တွေက သူ့မျက်နှာထဲ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။ လေးနက်တည်ကြည်သည့် သူ့မျက်နှာက သူ့စကားနှင့် လိုက်ဖက်စွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေပုံက သူ ပြောသမျှမျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံပစ်ချင်စရာ ဆိုပေမယ့် သူဟာ ကိုကိုညီဆိုသောအသံက ဆင်းနှလုံးသားကို နာကျင်စေသည့်အတွက် ဆင်းထံမှ ယုံကြည်ချင်စိတ် ချက်ချင်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“ရှင်ဟာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ရှင်ပြောတာတွေ ဆင်း ယုံကြည်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ ကိုကိုညီဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင့်စကားတွေ ဆင်း မယုံဘူး”

“လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူတာချင်းတော့ ကွာပါသေး တယ်ဗျာ”

“ကဲ...ပြော၊ ဆင်း ယုံအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြရမလဲ၊ ကိုယ့်ရုပ်က မင်း မယုံနိုင်လောက်အောင် သစ္စာမဲ့ရုပ် ပေါက်နေ လို့လား”

သူ့အမေးစကားကို ဆင်း မဖြေတတ်။ တည်ကြည် ငြိမ်းချမ်းမှုတွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြိုးနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆင်းရင်မှာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ငြိမ်းချမ်းသွားတာတော့ သတိ ထားမိသည်။ ကိုကိုလောက် မချောပေမယ့် မင်းညီမျက်နှာက ယောက်ျားပီသစွာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်အသွင် ဆောင်နေတာကိုတော့ ဆင်း မငြင်းချင်ပါ။ သာမန်အနေအထားဆို ဆင်း သူ့ကို ခင်မင် မိမှာပါ။ အခုတော့ သူက တခြားသူမဟုတ်၊ ကိုကိုညီ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုကြောင့် ဆင်း ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသည်။ အခု ကိုကိုညီနဲ့တွေ့ပြန်ပြီ။ တွေးရင်း ဆင်း အင့်ခနဲရှိုက်ငိုလိုက်တော့ သူက ဆင်းကို သူ ပျာပျာသလဲလဲ ချောသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဆင်းရယ်၊ ဆင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ကိုယ့်ကို မယုံရင်လည်း နေပါ။ ငိုတော့ မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ဆင်းငိုတာ ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူး၊ ဆင်း ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ၊

ဆင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ...ဟုတ်လား”

ငိုရှိုက်ရင်း ဆင်း ငိုသည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ ခေါင်းခါပြတော့ မင်းညီရင်ထဲ ပူသွားသည်။ ဆင်းကို သူ ဘယ်လိုမှ ဇီတ်မချ။ ဆင်းက သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် မိုက်ရှူးရဲအလုပ်တွေလုပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသူ။

“ဆင်း”

“ဟင့်အင်း...ဆင်း သေပါရစေရှင်”

“အာ...မဟုတ်တာ၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ဆင်း ရယ်၊ အခုမှ ဆင်း အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ လောက ကြီးကို ဘာကြောင့်လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ ဒီမှာ...ဆင်း၊ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းတဲ့လူကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ပြန်စဖို့ကြိုးစား၊ ခုချိန်ဆို ဆင်း ခီဘတွေက ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေမလဲ၊ ဆင်းကို ကိုယ် လိုက်ပို့ သေးမယ်နော် ဆင်း”

“အို...ဆင်း ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး၊ ရှင်လည်း လိုက်မပို့နဲ့၊ ဒီမှာရှင့်...အခု ဆင်းနားက သွားပါ၊ သွားပါတော့ရှင်၊ ရှင်မသွားရင် ဆင်း သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆင်းက မင်းညီကိုထားပြီး တအားပြေး ထွက်သွား၍ မင်းညီ ဆင်းနောက်က အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟိတ်...နေဦးလေ”

“ဆင်း”

“မပြေးနဲ့၊ ချော်လဲမယ်”

“အား...အမယ်လေး”

“ဟာ...ဆင်း...ဆင်း”

ဆင်းက မင်းညီမျက်စိရှေ့မှာပင် ကုန်းကမူလေးအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားသည့် ဆင်းနောက်ကို အစီပြေးလိုက်ပြီး ဆင်းကိုယ် လေးကို တအားဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ ဆင်းက မင်းညီရင်ခွင်ထဲမှာ ပျော့ခွေသတ်လစ်နေပြီ။

“ဆင်း”

“ဆင်း...နဖူးမှလည်း သွေးတွေနံ့ပါလား”

ဆင်း မျက်နှာလှလှလေးမှာ မျက်ရည်တွေက မခြောက် သေး။ လှပသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ ဆင်းကိုယ်လေးကို လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ ပွေ့ယူ ချီမလိုက်သည်။

ဘယ်လိုလူလဲ။ တကယ်ဆို ဆင်းနဲ့ မင်းညီ ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက ကိုကို့ချစ်သူ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကိုကို့ကြောင့် အသည်းကွဲနေသည်။ တခြား လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၍ စိတ်ဝင်စားမိမှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ဆင်းက မင်းညီဆိုသည့်သူနှင့် သက်ဆိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သိပ်လှသည့် ဆင်းကို မင်းညီကိုယ်တိုင် မြင်ခြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလည်း ပါသည်။ ဆင်းကိုယ်လေးကို သူ့ကားနောက်ခန်းထဲ ညင်သာစွာချလိုက်ပြီး ကားကို နေရာထ

မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဆင်းက နှစ်မြို့ကံစွာ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးငယ်လို သူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ပါလာသည်။ ဆင်း ဘယ်မှာနေမှန်း မင်းညီ မသိ။ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှန်းလည်း မသိ၍ ဆင်းကို သူ့နေသည့် အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဆင်း အခုလို သတိမေ့နေတာလည်း တစ်မျိုးတော့ကောင်း သည်။ သူမ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့်မရတော့ ခံစား နေရသည့်ဆေးဒါတွေလည်း အခုချိန်မှာ ဘာကိုမှမသိတော့ မခံစား ရတော့။ ရှေးရေစက်ဟု ဆိုရမလားမသိ။ ဆင်းကို မြင်မြင်ချင်း မင်းညီရင်ထဲမှာ ဆင်း အသွင်သဏ္ဌာန်လှလှလေးက သူ့အလိုလို တရင်းတနှီးဖြစ်နေတာကလည်း ထူးဆန်းသည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဆင်းက မင်းညီနှလုံးသားကို လှုပ် ရှားစေနိုင်သည့် ထူးခြားသည့် မိန်းမလှလေးဖြစ်သည့်အတွက်လည်း ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်သည်။

တစ်ခုတော့ အံ့သြစရာကောင်းသည်။ မင်းညီရဲ့အစ်ကို ဖြစ်သူက ဆင်းအပေါ် အရက်စက်၊ အစိမ်းကားဆုံးအပြုအမူ လုပ် ဆောင်ချက်တွေနဲ့ ဆင်းအသည်းကို နာကြည်းကြေကွဲနေသော ဆင်း နှလုံးသားကို သူ့မေတ္တာဖြင့် ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေချင်သည်။ အားပေး နှစ်သိမ့်ချင်သည်။ မင်းညီ အိမ်ကိုရောက်သည်အထိ ဆင်းက သတိမရသေး။

ဆင်းကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာပွေ့ယူပြီး သူ့အိမ်ခန်းထဲရှိ

သူ အိပ်သည့်ကုတင်ပေါ်မှာ အသာချသိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ တစ်ခြံကျော်မှ အန်တီ ဧည့်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဆင်းကို စစ်ဆေးပြီး ဆေးထိုးပေးသည်။

“စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရှော့(ခဲ)ရသွားတာပါ။ အန်တီဦး ဆေးထိုးပေးခဲ့တယ်။ အိပ်ပျော်နေလို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ မနက်ကျရင် သူ့အလိုလို ကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

“သင့်ခံယူ...အန်တီဦး”

“ဘယ်လိုလဲ...အစ်ကို့မင်္ဂလာပွဲက မပြီးသေးဘူး၊ ဤမင်္ဂလာပွဲက ကျင်းပတော့မယ်လား၊ သတို့သမီးလောင်းက သိပ်တော့၊ မိန်းမချင်းတောင် မနာလိုချင်ဘူးနော်”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မိန်းမလှတွေချည်း ရွေးတတ်ကြတဲ့ လူတော်တွေပဲ”

အန်တီဦးစကားကို သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည့် အန်တီဦးက သူနဲ့ဆင်းကို တစ်မျိုးထင်သွားမှန်းသိပေမယ့် သူ ဘာမှ ရှင်းပြမနေတော့။ အန်တီကိုလိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတော့ ဆင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပုံက ပုံပြင်တွေထဲက နတ်သမီးလေးနဲ့ တူသည်။ ဖုန်းနုရောင်ဝတ်စုံကြားမှာ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် မျက်နှာလေးပေါ်မှ အလှအပတွေက ဖုန်းချိဆရာ စိတ်ကြိုက် ခြယ်မှုန်းထားသလို တစ်နေကုန် ထိုင်ငေးနေချင်စရာတွေ အတူတရားတို့ စုဝေးနေပုံကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မြင်မြင်ချင် ချစ်မိတယ်ဆိုသည့် တေးသွားအလိုက်ကို သူ့အလိုလို ဆိုသည်။

လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အန်တီဦး ဆင်း နဖူးပေါ်မှာ ဆေးပလာစတာလေးတစ်ခု တပ်ထားခဲ့ပုံကိုကြည့်ရင်း ချစ်စနိုးပြုံးလိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ မင်းကို ကိုယ့်ဘဝထဲက ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားအောင် သိမ်းထားခွင့်ပြုပါဆိုရင်း မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်နေဦးမှာလားဗျာ။

တစ်ခုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အာမခံပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ ဆင်း မုန်းတဲ့ ကိုကိုရဲ့ညီဖြစ်နေပေမယ့် ကိုကိုထက် သစ္စာရှိမယ့်သူ ဆိုတာ ဆင်း ယုံပါ။ ဆင်း သတိရရင် လန့်မသွားစေရန် ဒရင်းဘတ် တစ်ခုဆွဲယူပြီး ဆင်းနားမှာပဲ သူ စောင့်အိပ်ခဲ့တာ ဆင်း အပေါ် ထားသည့် သူ့စေတနာဖြစ်သည်။ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်၍ မနက်အစောကြီး နိုးသည်။ ဆင်း အိပ်ရာကနိုးလာချိန်မှာ သူ့ကို တွေ့တော့ အံ့သြနေသလို သူမ ရောက်သည့်နေရာကို လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။

“ဒါ...ကိုယ့်အိမ်လေ၊ ညက ဆင်း သတိလစ်သွားလို့ ဆင်းကို ကိုယ့်အိမ်ခေါ်လာတာ၊ စိတ်ဆိုးလားဟင်”

ဆင်း စိတ်ဆိုးရန် အချိန်မရ။ ညက တစ်ညလုံး ဆင်း ပျောက်သွားလို့ မမ စိတ်ပူနေမှာကိုတွေးပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။

“ဆင်း...မျက်နှာ သစ်ချင်တယ်”

“အားလုံး အသင့်ပါဗျာ၊ ရေချိုးခန်းက ဟိုမှာ၊ ဆင်း

လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးနေ၊ ကိုယ် အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းက စောင့်နေမယ်”

“ဪ...နေဦး၊ ဒီမှာ ဆင်းအတွက် ဝတ်စုံတွေ ကိုယ် လှမ်းမှာလိုက်လို့ လာဖို့သွားတာ၊ ဆင်း ကြိုက်တာ ယူဝတ်ခဲ့.. ဟုတ်လား”

ဆင်း ဘာမှမပြောနိုင်ခင် မင်းညီက သူ ပြောချင်တာ ပြောပြီး အခန်းတံခါးကို ရှုပ်ခနဲ ဆွဲပိတ်သွားသဖြင့် ဆင်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်သည်။ ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစား မိတော့ ဆင်းရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူက ဆင်း အပေါ်မှာ အရက်စက်ဆုံးစီရင်ချက်တွေ ချခဲ့သည်။ ညီဖြစ်တဲ့သူက တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ဆင်းအပေါ်မှာ နွေးထွေး လိုက်လံမှု အကြင်နာမေတ္တာတွေနဲ့ ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေပြန်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဆင်းက အရူးဖြစ်နေပြီလား မသိ။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ခိုတွဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မသိမ်းဖယ်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဆင်း ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းကနေ ရေသန့်ရှင်းရုံဖြင့် အားမရ။ နဖူးပေါ်က ပလာစတာလေးကို ခွာပြီး ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းကနေ တစ်ကိုယ်လုံး ရေအေးအေး လောင်းချ၍ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။

ဆင်း ကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ၊ အညစ်အကြေးတွေ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်အခါမှာပဲ ပြေပါစေ၊ ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေမယ့် ရင်ထဲက နာကျင်စို့နှင့်မှုက ပျောက်မသွား။ ပူနွေးသော

ရေညစ်စတွေက အေးစက်သောရေနှင့် ရောထွေးစီးဆင်းသွားပေမယ့် ဆင်းရင်ထဲက ခံစားချက် သောကဝေဒနာတွေကတော့ ရေနှင့် ဆူးမျှောလိုက်ပါသွားခြင်း မရှိတာကလည်း တဆိတ်ဝမ်းနည်းနေခြင်းပင်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆင်း အကြားကြီး သူမကိုယ်သူမ ရေထဲ စိမ့်နစ်ထားသည်မှာ အဘယ်မျှ ရှည်ကြာမိန့်မောသွားသည်မသိ။ အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြားမှ အားပါးတရ ငိုနေတာကိုရပ်ပြီး အကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

- “ဒေါက်..ဒေါက်”
- “ဆင်း..ရေချိုးခန်းထဲမှာလား”
- “ဒေါက်..ဒေါက်”
- “ဆင်း”
- “ဆင်း”

အခန်းတံခါးအပြင်က မင်းညီရင်ထဲမှာ ဆင်းအတွက် ခြိမ်းခြောက်မှုတွေနှင့် ပူလောင်နေသည်။ ကိုကိုကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့သည့် မိန်းမလှလေးရင်ထဲက ခံစားချက်ဝေဒနာတွေ အဘယ်မျှ ခြိမ်းခြောက်သည်ကို မင်းညီမမေ့။ မမေ့၍လည်း ဆင်းကို ထမင်းချိုးခန်းထဲမှာ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ခဲ့ပေမယ့် ဆင်းက ခြိမ်းခြောက်သော ပြောင်းသွားပေမယ့် သူထံရောက်မလာခဲ့။

ကြာတော့ မင်းညီ ဆင်းအတွက် စိတ်ပူလာသည်။ ဆင်းကို အစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မိတာ သူ မှားများမှားသွားပြီလားဟုတွေး

၍ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ ကမန်းကတန်း အပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်းက မရှိ။ သူထားခဲ့သည့် ဆင်းအတွက် အဝတ်တွေကလည်း လက်ရာမပျက် ဒီအတိုင်း။ ဆင်းအမည်ကို ခေါ်သော်လည်း ထူးမည့်သူမရှိ။ ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ ရေသံကိုကြားရသည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆင်း ရှိနေတာ သေချာသွားရပေမယ့် စိတ်မချရ။ ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှိနေတာကိုက စိုးရိမ်စရာ။ ဆင်း သူမကိုယ်သူမ ရန်ရှာမှာ စိုးရိမ်မိတာထက် ထိပ်ဆုံးကဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကိုခေါက်ပြီး ဆင်းအမည်ကိုခေါ်သည်။ အထဲက တုံ့ပြန်မှုဘာတစ်ခုမှမရှိတော့ မင်းညီ ဝိုင်းရိမ်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေမှဖြစ်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ဆင်း ရှိနေသည့် ရေချိုးခန်းတံခါး ထပ်ပြီးခေါက်ခေါက်လက်ကို အရွယ်...

“ကျွီး”

“ဂျောက်”

“ဆင်း”

ဦးခေါင်းကစပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိမ့်လျက်။ ငိုတာမဟုတ်ဘဲ သည့်မျက်ဝန်းအစုံ နီမြန်းနေပုံက မင်းညီနှလုံးသားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း လာထိသည်။

“ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆင်းအမည်နဲ့တာ ဟုတ်လား”

သူ့အမေးကို ဆင်းက မဖြေ။

သူ့ရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး မင်းညီရင်ထဲ ဆင်းကို သနားစိတ်နှင့် ရင်ဘတ်ထဲထူးဆန်းစွာ အထွင်သွားသည်။

“ဆင်း...မင်းကို ကိုယ် မေးနေတယ်လေ၊ ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေစိမ်နေတာလား...ပြောစမ်း”

“ဆင်း သေပါရစေ၊ ဆင်း သေချင်တယ်”

“မဟုတ်တာ ဆင်းရယ်”

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျနေသည့်ဆင်းကို တစ်ကိုယ်လုံး ကာကွယ်စို့ရန်အနေအထားနှင့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်အားပေးရမှန်း ဆင်း လှပသော မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းချင်နေသည်။

“ဆင်းအသက်က အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိပါသေးတယ် ဆင်းရယ်၊ ဘာလို့ သေခြင်းစာရားအကြောင်းတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ရှင်အစ်ကိုကြောင့် ဆင်း သေချင်တာ၊ ရှင်အစ်ကို သစ္စာမရှိလို့၊ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ဆင်း အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခြင်းလို့”

“ကိုကိုကိုယ်စား ဆင်းကို ကိုယ် အများကြီးတောင်းပန်

ပါတယ် ဆင်းရယ်၊ ဆင်းသာ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် ဆင်းအတွက် ကိုယ် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ၊ ကိုယ် အားလုံး လုပ်ပေးမယ်”

“ရှင့်အစ်ကိုကို ဆင်း မကျေနပ်ဘူး”

ဆင်းက မျက်ရည်တွေနှင့် အော်ဟစ်ငိုယိုလျက် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုပြောသည်။

“ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကိုကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ဆင်း ယုံပါ့မလား၊ တကယ်ဆို ကိုကိုဘက်က ဆင်းကို ဘာတန်ဆာ အကျိုးအကြောင်းမပြောဘဲ သူ လုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့တာ ရက်စက်လွန်းရာ ကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါဗျာ”

တကယ်လည်း မင်းညီစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုခံယူချက်သဘောထားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ လူမဆန်တာ၊ နှလုံးကင်းမဲ့တာ၊ သွေးအေးအေးနဲ့ တမင်ကြံစည်တာ”

“ရှင့်အစ်ကိုကို ဆင်း မုန်းတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဆင်း ခံစားရသလို ပြန်ခံစားရမှ ဆင်း ကျေနပ်မယ်”

ကိုကိုကို ဆင်း မုန်းတာထက် နာကြည်းမှုက ပိုပါသည်။ ဆင်း နာကျင်ခံစားရသလို ကိုကိုကိုပြန်ပြီး ခံစားနေရသည်။ လက်စားချေ တုံ့ပြန်ချင်သည်။

“ရှင့်အစ်ကိုကို ဆင်း ကလဲ့စားချေပြမယ် သိလား”

“ဆင်း ဘယ်လို ကလဲ့စားချေချင်လည်းဆိုတာ ကိုကိုပြောပါ၊ ဆင်းကို ကိုယ် အားလုံးကူညီမယ်၊ အခုလောလော

ဆိုတို့ကို တုံ့ပြန်ကလဲ့စားချေနိုင်အောင် ဆင်းကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးဖြစ်မှာနော်၊ ဆင်း မကျန်းမာလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေရင် ဆင်း အိပ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါရင် ဆင်း ရှုံးပြီ”

“ဒီတော့ ဆင်း ကိုယ်ပေါ်က ရေစိုအဝတ်တွေ အရင်ထဲပြီး နွေးနွေးနေမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ကိုကိုကို ဘယ်လိုကလဲ့စားချေမယ်ဆိုတာ ဆင်း စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ် အပြင်က စောင့်နေမယ်၊ ဆင်း ရေစိုအဝတ်တွေ ခုနဲ့ အရင်လဲလိုက်ပါဦးဗျာ”

ဆင်း သူ့ကို မျက်ရည်တွေကြားထဲက တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ကြည့်နေတုန်း သူက ဆင်းကိုပြီးပြပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရေစိုအဝတ်တွေနှင့် ဒီအတိုင်း ပေကပ်နေတာရော၊ ချိုးခန်းထဲမှာ အကြာကြီးနေခဲ့ရတာပေါင်းပြီး ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဖျားချင်နေပါပြီ။

ဆင်း ဖျားနာပြီး အိပ်ရာထဲလဲလျှင် ဦးစစ်ရိပ်ဆိုသည့် ခုတ်ကြီးကို ဆင်း ထပ်ရှုံးရဦးမည်။

ဟင့်အင်း...ထိုသို့ ဆင်း အဖြစ်မခံနိုင်။

ဦးစစ်ရိပ်ကို ဆင်း ကလဲ့စားချေ လက်တုံ့ပြန်ရဦးမည်။

ဆင်း ခံစားသလို သူ ပြန်ခံစားရမှ ကျေနပ်မည်။ ထို့အတွက် ဆင်း နေကောင်းအောင်နေမှ ဖြစ်မည်။ အတွေးနှင့် ဆင်း ချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ရေစိုအဝတ်တွေကို အသင့်ရှိနေသည့် သူဝသော မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကတော့ ရေစက်စက်ဖြစ်နေ၍ မျက်နှာ
သုတ်ပေါ်ဖြင့် ဖြစ်သလိုပွတ်သုတ်ကာ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားလိုက်
သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကိုယ် ဝင်လာခဲ့လို့ ရပြီလား ဆင်း”

ဆင်းနှုတ်မှ ဘာစကားမှ ထွက်လာခြင်းမရှိ။ တိတ်ဆိတ်
စွာ ငြိမ်သက်တွေဝေနေချိန်မှာ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး ကိုကို
ဝင်လာသည်။

“ကိုယ်နဲ့အတူ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဘရိတ်ဖတ်စ်
ကြရအောင်လား ဆင်း”

“ဆင်း မဆာဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မနေ့ညတည်းက ဘာမှ မစားရ
ဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ စားမှဖြစ်မှာပေါ့ ဆင်းရယ်”

“လာပါဗျာ”

မင်းညီဝံ့က ဆင်း မလိုက်ရင်ဘဲ လူကိုဆွဲခေါ်
မလိုလို၊ ပွေ့ချီတော့မလိုလို လက်ကြီးကို ဝှေ့လိုက်ယမ်းလိုက်
ဆင်းနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ် အနေအထားမှာ ဖုန်းသံကပြည်လာသ
ည်။

“ဟဲလို”

“ညီညီလား...ကိုကိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုပါဆို၍ မင်းညီအကြည့်တွေက သူ့အနားမှာ

သည့် ဆင်းထံ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားသည်။ ဒီဖုန်းဟာ ကိုကိုဖုန်း
ဆိုတာသိသွားရင် ဆင်း ဘယ်လိုများဖြစ်သွားမှာလဲဆိုသည့် အတွေး
က မင်းညီစိတ်ထဲ သူ့အလိုလိုရောက်လာသည့် အမေးစကားဖြစ်
သည်။

“မနေ့ညက ဆင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကိုကိုဆီလာတာ ညီညီနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား ညီ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဆင်းနောက်ကို ညီညီလိုက်သွားတယ်ဆိုတာရော
ဘယ်လား”

“ဗျာ”

ကိုကိုထံမှ အတိအကျအမေးစကားကြောင့် မင်းညီ အံ့သြ
သွားကာ ဆင်းထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခဏလေးနော်...ဆင်း၊ ကိုယ် အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဆင်းကို ခွင့်တောင်းပြီး အခန်းအပြင်ကို သူ ထွက်ခဲ့တာ
ဆိုကိုနှင့်သူ ဖုန်းပြောနေတာ ဆင်း မသိစေချင်၍ဖြစ်သည်။

“ဆင်းအစ်မက ဆင်း ပျောက်လို့ ကိုကိုဆီ လာရှာတယ်
ညီ”

“ရဲစခန်းတိုင်ရမလား၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ တစ်ချိန်လုံး
ငိုနေတာကွ၊ အဲဒါ မင်းဆီမှာ ဆင်း ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား
ဆိုကို သိချင်တယ် ညီ”

ကိုကိုအသံက လေးနက်တည်ငြိမ်မှုတွေနှင့် ဆိုတော့

တစ်ချိန်တစ်ခါက ကိုကိုချစ်ခဲ့သည့် ကိုကိုချစ်သူ ဆင်းအတွင်း
ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရဘူးလား၊ ခံစားနေရလားဆိုတာ အပေါ်
အမြင်ကိုကြည့်၍ ခွဲခြားရခက်သည်။

ဆင်းအစ်မ ဆင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူနေတာကို မင်း
လက်ခံသလို နားလည်းလည်သည်။ သိပ်လှသည့် ညီမလေးတွေ
သွား၍ အခုချိန် ခေါင်းမီးတောက်နေလောက်ပြီ။

“ဆင်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိပါတယ် ကိုကို”

မင်းညီ၏ ဝန်ခံစကားအဆုံးမှာ ကိုကိုဘက်က အကြာ
ငြိမ်သွားပြီးမှ..

“ဆင်းနဲ့ ကိုကို စကားပြောချင်တယ် ညီ”

“ဆင်းက ကိုကိုနဲ့ ပြောချင်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ဘာ
လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုလည်း သိမှာပါ၊ ဆင်းက ကိုကိုကို
စိတ်နာနေတယ်၊ တစ်ချိန်လုံးလည်း ငိုနေတယ်၊ ပြီးတော့..”

“ပြီးတော့ ကိုကိုကို သစ္စာဖောက် လူလိမ်လူညာ
အဖြစ် သိပ်မုန်းနေတယ် မဟုတ်လား ညီ”

“ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဆင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သိ
ရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းကို လက်မထပ်ဘဲ မမေ့နဲ့ကို လက်
ရတာလဲဗျာ”

မင်းညီထံမှ အစ်ကိုဖြစ်သူကို နားမလည်စွာ မေးသ်
သည့်စကားအဆုံးမှာ နာကြည်းစွာပြုံးမိသူက စစ်ရိပ်။

“မင်းဇရာ.. ကိုကိုကို ဘယ်လိုထင်လဲ ညီ၊ အသည့်

မရှိတဲ့လူ၊ အတ္တကြီးတဲ့လူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူလို့ ထင်နေ
လား”

စစ်ရိပ်အသံက ရင်ထဲမှာ ချုပ်တည်းမျိုးသိပ်ထားရသော
ခံစားချက်များဖြင့် လှိုက်လှဲတုန်ခါသွားသည်။ ညီထံမှ ဘာသံမှ
ထွက်မလာပေမယ့် သူ့ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမှာကို စစ်ရိပ်
စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသည်။

အခုအဖြစ်အပျက်တွေက နက်ရှိုင်းမှုတွေနှင့် ရှုပ်ထွေး
တာကို ညီ နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမုန်းမသိ။ လောလော
ဆယ် အနေအထားမှာတော့ ညီညီထံမှာ ဆင်း ရှိနေသည်ဆို၍
စစ်ရိပ်ရင်ထဲ သက်သာရာရသွားကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကိုကိုအပေါ်မှာ ဆင်း အမုန်းကြီးမုန်းသွားမှာ ကိုကို
သိပါတယ် ညီ၊ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးတတ်ကြတာ သဘာဝပဲ
မဟုတ်လား”

“ဆင်းက ကိုကိုအပေါ်မှာ အမျက်ကြီးတာက နောက်မှပါ
ကိုကို၊ မနုဿက ကျွန်တော်သာ ဆင်းဆီကို အချိန်မီရောက်မသွား
ရင် ခုချိန်ဆို ဆင်း ဘဝပြောင်းသွားတာ ကြာလှပြီပေါ့ ကိုကို”

“ဘယ်လို”

မင်းညီက ဆင်း သူမကိုယ်သူမ အဆုံးစီရင်ရန် ကြိုးစားပုံ၊
သူ အချိန်မီရောက်၍ ကယ်တင်လိုက်နိုင်ပုံ အားလုံးကို ရှင်းပြချိန်
တစ်လျှောက်လုံး ကိုကိုထံမှဘာသံမှ ထွက်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။
ဆင်း ဘယ်လောက် ခံစားသွားရသည်ဆိုတာ စာနာစိတ်ဖြင့်

နားလည်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ညီဆီ ကိုကိုလာခဲမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကို၊ ဆင်းကို တွေ့ဖို့လာတာဆိုရင် ကိုကို သိပ်မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ညီဆီကို ကိုကို မလာပါနဲ့”

ညီဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် စစ်ရိပ် ငြိမ်သွားသည်။ သူ့ကြောင့် ဆင်း ဘယ်လောက် နာကြည်းကြေကွဲရခဲ့ပြီးပြီလဲ။ ဒီလို အနေအထားမှာ ဆင်းကို သူ ဘာပဲပြောပြော ဆင်း ဘက်စလက်ခံမှာမဟုတ်။

ဆင်းနေရာမှာ စစ်ရိပ်ဆိုရင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းသာ ရှိမည်။

“နောက်မှ ဆင်းအကြောင်း ကျွန်တော် ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ကိုကို၊ အခု ဆင်းအခြေအနေက စိတ်မချရဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ရန်သူနေလို့ တစ်ချိန်လုံး ညီ စောင့်ကြည့်နေတယ်”

“ကိုကိုအပြစ်ပါ ညီရယ်၊ ဆင်းကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ ကိုကို ဆင်းအစ်မကို စိတ်မပူဖို့ လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

စစ်ရိပ် ဖုန်းချသွားသည်နှင့် မင်းညီ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး နောက်ကိုအလှည့် သူ့နောက်ပါးမှာရပ်နေသည့် ဆင်းကို မြင်လိုက်ရ၍ မင်းညီ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဆင်း”

ဆင်းမျက်နှာ လှလှလေးက တင်းမာခက်ထန်လျှာ

မင်းညီကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက တစ်ခုခုလုပ်တော့မည့်ဟန်။

“ဆင်း”

“ရှင် ဆင်းကို ကူညီမယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

ဆင်းအသံက အေးစက်စက်။

တစ်ခုခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့် ပုံစံ။

“တကယ် ကူညီမှာပါ ဆင်း၊ ဆင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကြိုက်တာသာပြော၊ ကိုယ် ဆင်းကို ကူညီမယ်”

“ရှင်ကတိစကားကို ရှင် တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဆင်းကို ကူညီတဲ့ရှင်ကျေးဇူးကို ဆင်း မမေ့ပါဘူး”

“ဆင်း ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆင်းဘာသာ ကားဝှားသွားနိုင်ပါတယ်”

ဆင်း သူ့ကို အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ လူက တရိုက်ရိုက် ပူလာကာ မျက်ခွံတွေ လေးလံလာခြင်းကြောင့် ဆင်း ဖျားနေပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ဆင်း...နေဦးလေ”

မင်းညီ အသံကို ကြားပေမယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်။

ရှေ့ကို ခွတ်တိုးပြီးအသွား လှေကားထိပ်နားအရောက်...

“အမယ်လေး...မူးလိုက်တာ”

“ဆင်း...ဟာ...ဟေ့”

“ဆင်း...အာ...ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား”
မင်းညီ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့။ ဆင်းကိုယ်လေးကို
ပွေ့ချိုပြီး သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ပြန်အချမှာ သူ့ဖုန်းက အသံ
ထပ်မြည်လာပြန်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ကိုကိုပါ ညီ၊ ဆင်းကိုတွေ့ဖို့ ကိုကို လာနေပြီ”

“ဗျာ”

“ကိုကို...ကိုကို”

မင်းညီ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မရတော့။

ကိုကိုက ဖုန်းချသွားသည်။ သူ ထပ်ခေါ်တော့လည်း
ဖုန်းမကိုင်။ ကိုကိုကတော့ သူထင်ရာတွေ ဇွတ်လုပ်နေပြီ။ ကိုကိုကို
ဆင်းဆီမလာဖို့ ပြောထားပေမယ့် ကိုကိုက မင်းညီစကားကို နား
မထောင်။

သူ့သဘောနှင့်သူ ဆင်းကို တွေ့ဖို့လာနေသည်။ ဆင်းကို
ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူ့အိပ်ရာထဲထက်မှာ ပုံပြင်ထဲက စန်းပွိုက်
မင်းသမီးလေးလို တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလျက် အဖျား
တက်နေပုံလေးကပင် တစ်နေ့ကုန်တိုင်ကြည့်နေချင်စရာ။

သိပ်လှသည့် ဆင်းကို ကိုကို မချစ်ခဲ့ဖူးလား။

ကိုကိုအခြေအနေ၊ ကိုကိုစကားတွေကြောင့် ဆင်းကို ကိုကို
ချစ်တော့ချစ်ခဲ့တာ သေချာသည်။ ဒါဆို ကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့ဆင်းကို
ဘာလို့ လက်မထပ်ခဲ့ရတာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုမှာ မမမွန်းတစ်ယောက်လုံး ရှိရက်နဲ့
ဆင်းကို ချစ်တမ်းကစားခဲ့ချင်ရုံသက်သက် အပျင်းပြေဆော့ကစား
ခဲ့တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းခမျာ ကိုကိုကြောင့် ဘဝပျက်မတတ်
လိုက်လဲပြင်းပြသော ဝေဒနာတွေနှင့် အသည်းကွဲခဲ့ရတာသေချာ
သည်။ ဆင်းနားမှာ သူရှိနေ၍ ဆင်းဘဝကို အချိန်မီကယ်တင်နိုင်
လိုက်တာမှန်ပေမယ့် သူ့လက်က ဆင်းကို လွှတ်လိုက်ရတာနှင့်
ဆင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို သူ အစိုးရိမ် အကြောက်လန့်ဆုံး
ဖြစ်သည်။

ဆင်း အရမ်းဖျားနေ၍ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ရမည်။
အန်တီဦးလာလို့ ကိုကိုကိုတွေ့လျှင် ဘာပြောမည်မသိ။
ဆင်းကိုလည်း ဒီအတိုင်း အချိန်အကြာကြီး ပစ်မထားနိုင်တာနှင့်
အန်တီဦးကိုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ အန်တီ
ကို အသင့်တွေ့ရသည်။

ဆေးရုံသွားရင်း ဝင်ကြည့်ပေးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် သက်ပြင်း
ချနိုင်သည်။

“ဟဲ့”

“ဟော...ကိုကို ရောက်လာပြီ”

ကိုကိုက သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်လိုက်ရမှ၊
သူ လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရမှဆိုသည့် မူအတိုင်း ညီပြောတာကို
ဂရုမစိုက်။ မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူ့ရှိရာသို့လျှောက်လာ၏။

“ကိုကို”

“ဆင်း ဘယ်မှာလဲ ညီ”

“ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ၊ ဖျားနေတယ် ကိုကို”

ကိုကိုက သူပြောတာကို တစ်ချက်နားစိုက်ထောင်ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးတွေက ဆင်းရှိနေသည့် မင်းညီအခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားနေ၍ မင်းညီပါ ကိုကိုနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။

“ကျွီ”

အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်သံနှင့် ကိုကိုခြေလှမ်းတွေက ကုတင် ပေါ်ရှိ သိုးမွေးစောင်ထဲ ခွေခွေလေးလဲနေသည့် ဆင်းရှိရာ လျှောက် သွားပြီး ဆင်းနားမှာ နီးကပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်၍ ဆင်း မျက်ခွံလေး တွေ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှုပ်သိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းအနံ့ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဆင်း”

“ဟင်...ကို...ရှင်...ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အခု ထွက်သွား...သွား၊ ရှင့်ကို ဆင်း မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်”

“ဆင်း...မလုပ်နဲ့လေ”

မင်းညီ၏ တားမြစ်အော်ဟစ်သံကမှ နောက်ကျဦးမည်။ ကိုကိုကို ရုတ်တရက်နီးကပ်စွာမြင်လိုက်သည့် ဆင်းမှာ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲသွားရပြီး အထိန်းအချုပ်မဲ့စွာ သူမလက်နှင့်

နီသမျှပစ္စည်းများဖြင့် တစ်ချဦးတစ်ခု စစ်ရိပ်ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက် ဆါကဲကွဲပစ်ပုံက ကျားနားမလေးနယ်။

မင်းညီ အော်ဟစ်တားမြစ်ပေမယ့် ဆင်းက မလျှော့သလို အစ်ကိုဖြစ်သူ စစ်ရိပ်ကလည်း ဆင်း စိတ်ထင်တိုင်း ပေါက်ကွဲ နီသမျှ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်ပေါ်ပြီး ငြိမ်ခံနေပုံက မြင်ရသူ အတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်သက်သာစရာမရှိ။

“လူလိမ်...လူညာ၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူ”

ပြောရင်း ဆင်း ငိုသည်။

“ဒီထက်မက ကိုကိုကို ပြောနိုင်ပါတယ်၊ အပြစ်ပေး နိုင်ပါတယ် ဆင်းရယ်”

“မပြောနဲ့၊ ရှင့်အသံကို မကြားချင်ဘူး”

ဆင်းက သူမ နားနှစ်ဖက်ပိတ်၍ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် တျလျက် စူးစူးဝါးဝါး အော်သည်။

“ကိုကိုနှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေသုတ်လိုက်ပါဦးဗျာ”

မင်းညီက အစ်ကိုဖြစ်သူကို တစ်ရှူးတစ်ရွက် ကမ်းပေး တော့ ယူသုတ်သည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက သဲအပြတ်မတတ် ငိုနေသော ဆင်းကိုသာ ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်နေပုံက ရီစေဆွတ်ပျံ့မှု တွေနှင့် နာကျင်ခံစားမှုတွေကို မြင်ရသည်။

“သွား...ရှင် အခု ဆင်းနားက ထွက်သွား”

“သွား”

ဆင်းက စစ်ရိပ် သူ့အနားတ ထွက်သွားရန် အသံကနဲ

ဟစ်၍ အော်ထုတ်ပေမယ့် ကိုကိုက နေရာမှမရွေ့။ ဆင်းကိုသာ နာကျင်သောနှလုံးသား၊ ပူလောင်ပြင်းပြသော ခံစားချက်ဝေဒနာတွေနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။

“တခြား အကြောင်းအရာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ကိုကို မရှင်းမြဲနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုချစ်တာ ဆင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဆင်းကို ချစ်တယ်”

“လူလိမ်..လူညာ၊ ကဲ..ကဲ”

“ဆင်း..မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေထွက်ကုန်ပြီ၊ ဆင်း..မလုပ်နဲ့”

မင်းညီ တားပေမယ့် ဆင်းက ဂရုမစိုက်။

စစ်ရိပ်ကလည်း ဆင်း လုပ်သမျှ ပေးပြီးငြိမ်ခံသည်။

ကြားထဲက မင်းညီမှာ ဘယ်ဘက်က ပါရမှန်းမသိ။

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ဝေဒနာအပြင်းအထန် ခံစားနေရသူ နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

ဆင်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာအဖြစ်မှမရှိ။

ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိတ်သက်သာစရာ ရှာမတွေ့။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က ဆင်းကို ချစ်ပါသည်ဟု အခုအချိန် ကျမှ ဝန်ခံနေတာကလည်း သိပ်တော့သဘာဝမကျ။ ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကိုစကားကြောင့် အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် ကိုကိုမျက်နှာကို နာကျင်စွာမော့ကြည့်သည်။

“ရှင်က ဆင်းကို ချစ်တယ်..ဟုတ်လား၊ ဆင်းကို ချစ်တဲ့

သူတ ဓားခြားမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူအသည်းဆုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပြလိုက်တာ သိပ်ချစ်လို့ပေါ့... ခုတ်လား”

ဆင်းအသံက ငိုရိုက်သံတွေရောထွေးလျက် တုန်ရီနှင့်စွဲအက်လျက် နှလုံးသားတွေ မွေ့မွေ့နေပုံကို စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ချင်ကွဲမတတ် ခံစားချက်တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်တိုင် ချက်ရည်ပဲနေ၏။

“ဒီမှာ..ဆင်းလည်း ရှင့်လိုပဲ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ အခု ချစ်ချင်း လက်ထပ်ပြမယ် သိလား၊ ဆင်း ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မှာလဲဆိုတာရော ရှင် မသိချင်ဘူးလား”

ဆင်းနှင့် စစ်ရိပ် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆင်းထံမှ နာကျင်သောအပြုံးတစ်ခု လက်ခံနေရသွားပြီး...

“ဆင်းလက်ထပ်မှာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ညီ ကိုညီနဲ့ လက်ထပ်မှာ”

“ဆင်း”

“ဟာ”

မင်းညီမှာ ဆင်းထံမှ မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် အံ့သြသွားသလို ကိုကိုမျက်နှာကတော့ ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားတာ ဖြစ်လိုက်ရ၏။

“ကိုညီ”

“ဗျာ”

“ရှင် ဆင်းကို ဘာဖြစ်ဖြစ်ကူညီမယ်လို့ ကတိထား
သားနော်၊ အခု ဆင်းကို ရှင် ကူညီပါ”

“ဆင်း...မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်
စစ်ရိပ်အသံက နာကျင်မှုတွေနှင့် တုန်ရီနေ၏။

“ဆင်းဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ဦးစိမ်း
ဆင်း တောင်းတဲ့အကူအညီကို ကိုညီ ပေးမှာလား မပေးဘူးထင်
အဲဒါပဲ သိချင်တယ်”

“ဆင်း...မင်းအခု ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဆိုတာရော
လား”

“သိတယ်၊ ဆင်းအသည်းနှလုံးကို နာကျင်ကြေကွဲ
သလို ရှင်အသည်းကို ဆင်း ခွဲမလို့”

“ဟင်”

နာကြည်းအေးစက်သော စကား၊ စိမ်းကားသောအကြံ
တို့ဖြင့် စစ်ရိပ်မျက်နှာကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခွက်
အေးစက်စွာပြောလိုက်သည့် ဆင်းကိုကြည့်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
စလုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆင်း”

ရုတ်တရက် ဆင်းက သူတို့နှစ်ယောက်နားက တစ်
ပြေးထွက်သွား၍ ဆင်းနောက်ကို စစ်ရိပ် အပြေးလိုက်သွားသည့်
သူနောက်မှ ညီ။

“ဆင်း”

“အား...အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ဆင်း”

လှေကားတစ်ဝက် အရောက်မှာ ဆင်းတစ်ယောက်
သူကိုယ်သူမထိန်းနိုင်ဘဲ ခြေချော်ကျသွား၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
စလုံးထဲမှ ဆင်းအမည်ကို ကျယ်လောင်စွာဟစ်အော်သံက ဆင်း
ထဲမှ ချောက်ချားစွာ ဟစ်အော်လိုက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

“ဆင်း...ဆင်း”

စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆင်းကိုယ်လေးက ပျော့ရွှေသတိလစ်
လျက်။ နဖူးမှ နီရဲစွာစီးကျလာသော သွေးစက်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရ၍ စစ်ရိပ်ရင်ထဲ နောင်တတရားတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဆင်း ဖျားနေတာ သူ အခုမှသိသည်။ ဆင်း တစ်ကိုယ်
လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေ၏။

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ် ကိုကို၊ ဆင်း ကိုသာ
အိပ်ရာထဲ ပို့ထားလိုက်ပါ၊ ဆင်း ဖျားနေတယ်”

ညီက ဒါပဲပြောပြီး ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ချက်ချင်းအလုပ်ရှုပ်
သွားသည်။ စစ်ရိပ်မှာသာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့် ဆင်းကိုယ်လုံး
လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ရင်း သွေးထွက်
နေသည့် ဆင်းနဖူးကဒဏ်ရာကို သူလက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးဖြင့်

တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။

ဆင်း သူ့ကို သိပ်မုန်းသွားပြီ။

နာကြည်းမှုတွေနှင့် အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးသည့် ချစ်သူ ဆင်းကိုယ်လေးကို ညီအိမ်ရာပေါ်ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်ပြီး ဆင်း နဖူးလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းလိုက်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

သူ ဆင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်နေဆဲ စစ်ရိပ်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ မွန်း၏ဖုန်း။ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်နားထားလိုက်သည်။

“ပြော...မွန်း”

“ဒက်ဒီတို့အိမ်ကို သွားရဦးမယ်လေ ကို၊ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် မွန်းဆီဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်နေပြီ၊ ကို မြန်မြန်လာခဲ့တော့ဏှာ မွန်းတို့ကို စောင့်နေတဲ့ ဒက်ဒီတို့ကို အားနာစရာ”

“ဒါပဲနော်...ကို၊ ကိုကို ချစ်တယ်”

မွန်းက သူ ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ စစ်ရိပ်ဖုန်းက ထံမှအဖြေကိုပင် မစောင့်။ စောင့်ရန်မလိုဟုလည်း ထင်ထားသည်။ ကြင်စဦးစနီးမောင်နှံအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာတွေ ပြည့်နေရမယ့်အချိန်မှာ စစ်ရိပ်တစ်ယောက်တည်း ခါးသီးအာကူတစ်ယောက် နှလုံးသားဒဏ်ရာတွေကြောင့် မပျော်ရွှင်နိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“တူ...တူ...တူ”

စစ်ရိပ်ဖုန်းက အသံထပ်မြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“မောင်စစ်ရိပ်လား...ဒက်ဒီပါကွ”

မွန်းဒက်ဒီ။ စစ်ရိပ်ယောက်ျားမကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်လာတော့ စစ်ရိပ် ငြိမ်နေလို့မရတော့။ အလိုက်အထိုက် စကားပြန်ပြောရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲလာခဲ့ပါမယ်”

နောက်ဆုံး သူ ကတိပေးလိုက်ရသည်။ ညှိခွတင်ပေါ်မှာ သက်လစ်မေ့မျောနေသည့် ဆင်းနှင့် စစ်ရိပ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေသူက ညီ။

“ဆရာဝန် ဘယ်တော့လာမလဲ ညီ”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ စောင့်ရဦးမယ် ကိုကို”

“ဆင်းကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ ညီ၊ သူ့အစ်မကိုလည်း ဆင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တယ်”

“ကိုကို သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညီဘက်က အစ်ကိုဖြစ်သူကို ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ဒီထက် ပိုပြောစရာလည်းမရှိ။ ကိုကိုနှင့် ကိုကိုချစ်သူကြားက အရှုပ်အထွေးမှာ ကိုကိုကို ညီ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ။ ညီ နားလည်တာမတော့ ချစ်သူက တစ်ယောက်၊ လက်ထပ်သူက တစ်ယောက်

ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလား။

အချက်ထက် ဘဝကို ဦးစားပေးရွေးချယ်လိုက်သည့် အဖြစ်တွေအများကြီးထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက် အမှန်တကယ်ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဟုသာ သူ ဆုတောင်းသည်။ လုပ်သော ဆင်းမျက်နှာလေးကို ညီ စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

မှန်တာဝန်ခံရလျှင် ဆင်း အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုကိုမှာ အပြစ်ရှိသည်။

ကိုကိုစာကြည့်ခန်းထဲ ညီ ဝင်သွားတော့ ကိုကိုက လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်လျက် အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လှေကားလျှောက်နေ၏။ ကိုကိုပုံစံက လက်ထပ်ပြီးစ သတို့သားတစ်ယောက်နှင့်မတူ။ စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။

“ကိုကို”

ညီ အသံပြုလိုက်တော့ ကိုကိုက သူ့ကို ဆတ်နေလှန်ကြည့်သည်။

မင်းညီ တံခါးကို အသာဖြန်ပိတ်လိုက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ညီကိုမြင်တော့ ကိုကိုမျက်လုံးတွေ လက်နေဖြစ်ကာ...

“ညီ ရောက်လာပြီပဲ၊ လာ...ညီညီ ဒီမှာထိုင်”

ညီက ကိုကို ညွှန်ပြသည့် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုကိုက ညီမျက်နှာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး...

“ညက ညီ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ကိုကိုအသံက တိုးပေမယ့် ပြတ်သားတိကျသည်။ ကိုကိုကလည်း တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေဟန်။ ကိုကိုကလည်း အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေတာလဲ။ ဆင်း အတွက်လား။ ဆင်းကို ကိုကို တကယ်ရော ချစ်ခဲ့လို့လား။ ညီ သက်မတစ်ချက်လှည့်လိုက်၏။

“ကိုကိုမေးခွန်းကို မဖြေခင် ညက ကိုကိုနဲ့ မမမွန်းဖြစ်လဲဆိုတာ”

ညီအမေးစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားကာ ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုမျက်နှာ စိတ်ရှုပ်သွားဟန် ဖြစ်နေတာကို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ညက မွန်းတို့မိဘအိမ်ကို စစ်ရိပ် ရောက်မသွားခဲ့ပါ။ အတွက် လင်မယားချင်း ပြဿနာတက်ကြသလို ယောက္ခမကလည်း တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ဒါကို ညီက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကို မွန်းတို့အိမ်ကို မသွားဖြစ်ဘူး ညီ၊ အဲဒီအတွက် လင်မယားချင်း ပြဿနာတက်တယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ”

စကားကို ပေါ့ပါးဟန်ဆောင်၍ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ပြဿနာက နက်ရှိုင်းသလို ရှုပ်ထွေးသည်။ မွန်းက စစ်ရိပ်ကို ကျေနပ်သလို စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မွန်းကျပ်နေ၏။

“ဆင်း ဘယ်လောက် ထိခိုက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ကိုကို

သိတယ် ညီ”

“မမမွန်းလည်း ခံစားရမှာပဲ ကိုကို”

ညီစကားကြောင့် စစ်ရိပ်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသည်။ မွန်း ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲဆိုတာ သူ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မွန်းအတွက် ဘာမှထူးထူးခြားခြားမခံစားမိ။

“ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ ဆင်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တုန်းကစားခဲ့ရတာလဲ ကိုကိုရာ”

ဆင်းကို သနားလွန်း၍ ထိုအမေးစကားဖြင့် ကိုကိုကိုညီ တုံ့ပြန်မိပြီး ညီအမေးစကားအဆုံးမှာ ကိုကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ ညီကြောင့် ကိုကို စိတ်ထိခိုက်သွားပြီလား။ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိလျှင် ဘာကြောင့် အပြစ်မရှိသည့် ဆင်းကို ရက်စက်သနည်း။

ကိုကိုညီဖြစ်သည့် သူ့မှာလည်း တာဝန်မကင်း။ ကိုကိုပြန်သွားပြီး ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။ ဆင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးဆေးထိုးပေးသည်။ စားရမည့်ဆေးတွေ ပေးသည်။ ဆရာဝန် ပြသွားပြီးနောက် နှစ်ဦးစွာအိပ်ပျော်နေသော ဆင်းမျက်နှာလေးစူးစိုက်ကြည့်၍ အကြိမ်ကြိမ်သိမ်းချနေမိသူက ညီ။

■ ■ ■

အခန်း (၆)

“ဆင်းကို ကိုကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ညီ”

“ဗျာ”

“ကိုကိုက ဆင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဆင်းကို လက်မထပ်ဘဲ မမမွန်းကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ ကိုကို”

“ဆင်းက ဆင်းရဲလို့မဟုတ်လား၊ ဆင်းမှာ ကိုကိုလိုချင်တဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ၊ ရာထူးအင်အားတွေ မရှိလို့ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်း...ညီ၊ မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

စစ်ရိပ်အော်သံက အခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ မချီပေမယ့် ဆင်းကိုယ်တိုင် စစ်ရိပ်ကို ညီ ထင်သလို

ထင်နေမှာကို စိတ်က အလိုလိုသိနေ၍ နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားကာ ညီမျှက်နာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို အခုလိုထင်နေမှတော့ ဆင်းဆိုရင် ဒီထက်ပို အထင်လွဲစရာပဲရှိတယ် ညီ၊ ကိုကို ပြောနိုင်တာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်၊ မွန်းကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ကိစ္စက မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို ဆင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ”

စစ်ရိပ်စကားအဆုံးမှာ ညီက မထိတရိပြီးသည်။ ကိုကို စိတ်က ညီ သိသည်။ နားလည်သည်။ ကိုကိုတို့လို အရာရာမှာ ထက်မြက်ပါးနပ်သည့် လူတော်တွေမှာ အချစ်ဆိုသည့်ခံစားချက်က ဟိုးအောက်ဆုံးအလွှာမှာဆိုတာ ညီ သိထားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို နောက်ဆုံးရွေးချယ်ခဲ့တာ မမမွန်းပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ကိုကိုလိုချင်တာ အားလုံးရှိနေတာပဲ”

“ကိုကိုအချစ်ကို မင်း မစော်ကားနဲ့ ညီ”

“အခြေအနေအရ မွန်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပါတော့ ကိုကို၊ ကိုကို့ဆီက အကြောင်းပြချက်တွေကို ညီ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်သလို ဆင်းလည်း စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်ဘူးဗျာ”

“လက်ရှိအနေအထားမှာ ကိုကိုက အောင်နိုင်သူ၊ ဆင်းက ရှုံးနိမ့်သူ၊ အခု ကိုကိုကြောင့် ဆင်း သိပ်ခံစားနေရပြီ၊ ဆင်းကို

ဆိုကို ဘယ်လို လျော်ကြေးပေးမှာလဲ”

“လျော်ကြေး...ဟုတ်လား”

ညီဖြစ်သူထံမှ အမေးစကားဆန်းကြောင့် စစ်ရိပ် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဆင်းက ညီကို ကိုကို့ဆီက လျော်ကြေးတောင်းခိုင်းလိုက်လို့လား ညီ”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုက ဆင်းကို ဘာလျော်ကြေးပေးမလို့လဲ”

“သူ လိုချင်တာပေးမယ်ကွာ၊ စိန့်...ရွှေ...ငွေ...အို...သူလိုချင်တဲ့ တိုက်တာအဆောက်အဦ ဘာမဆို လက်ညှိုးထိုးတာ ချရစေမယ်”

“သူ လိုချင်တာ ကိုကိုအသည်းနှလုံးဆိုရင်ရော ကိုကို” ကိုကိုထံမှ နားလည်ရခက်သော အကြည့်တစ်ခု ညီထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးသည်။

“ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ညီ”

“ကိုကို”

ညီထံမှ အသံတိုးတိုးထွက်လာတော့ ညီမျှက်နာကို သူကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေသည့် ညီမျှက်နာမှာ စစ်ရိပ် မသိသော ခံစားချက်တချို့နှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကို တွေ့ရသည်။

“တူသော အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်”

လား ညီ၊ ဝဋ်လည်တယ် ဆိုတာမျိုးဟာလည်း ရှိသင့်ရှိထိုက်၊
ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာမျိုးပဲ”

“ကိုကိုကြောင့် ဆင်း အသည်းကွဲခဲ့ရသလို ကိုကို ကိုယ်
တိုင်လည်း အသည်းကွဲဝေဒနာကို ခံစားတတ်တဲ့သူဖြစ်ရမှာပေါ့
ညီ၊ ဒါမှ တရားမျှတမှာ မဟုတ်လား”

စစ်ရိပ်အမေးစကားကို ညီက ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ စစ်ရိပ်
မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ကိုကိုနဲ့ဆင်း ပတ်သက်မှုထဲမှာ ညီကိုယ်တိုင် အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုကို ခွင့်လွှတ်
နိုင်ပါ့မလား”

စစ်ရိပ်က တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ သူ သိချင်တာကိုမေးလာ
သည့် ညီဖြစ်သူမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ညီက အကြည့်
ကို လွှဲဖယ်ခြင်းမပြုဘဲ စစ်ရိပ်မျက်လုံးများကို နက်ရှိုင်းစွာ တုံ့ပြန်
အကဲခတ်ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံရသည်။

“ညီ...ဆင်းကို လက်ထပ်မလို့လား”

“ကိုကို သဘောကရော”

“ကိုကို သဘောမတူဘူးဆိုရင် ညီ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဆင်း တစ်ခုခုလုပ်တာကို ထိုင်ကြည့်နေရုံပေါ့၊ အနည်း
ဆုံး သူ့အသက်သူ ရန်ရှာတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ညီမဟုတ်တဲ့
တခြားသူတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတာမျိုး”

“တော်တော့...ညီ၊ ဒီလောက်ဆို ကိုကို နားလည်ပြီ”

ဆင်းကို ညီ လက်ထပ်ပါ၊ ကိုကို သဘောတူတယ်၊ ဆင်းလိုချင်တာ
ဆင်း ဖြစ်ချင်တာလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ညီကိုယ်တိုင်
ကိုကိုကို မကျေနပ်လို့ ဆင်းဘက်က ရပ်တည်ချင်တာ တို့ကို
သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“ကိုကိုကို ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့ ညီ၊ ညီတို့မင်္ဂလာပွဲကို
အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါ၊ ကိုကိုမှာ တခြားအလုပ်ကိစ္စရှိလို့
သွားလိုက်ဦးမယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို တားချင်ပေမယ့် သူ မတားတော့။
ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားသည့် ကိုကိုကားကိုသာ မျက်စိ
တစ်ဆုံးကြည့်၍ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ
ကိုကိုပြောသလို ဆင်းဘက်ကရပ်တည်ပြီး ကိုကိုအပေါ် မကျေနပ်
တာတွေရှိနေတာကိုလည်း သူ ဝန်ခံသည်။

ဒါကလည်း မင်းညီကိုယ်တိုင် ငွေကြေးချမ်းသာမှု၊
ဂုဏ်တံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်းတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ပေမယ့်
ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားရန် တစ်ခုတည်းအတွက် တခြားတပါး
သူ၏ဘဝ၊ နှလုံးသားကို ရက်စက်စွာ နင်းချေသွားတတ်ကြသူတွေ
ကို ကြည့်မရသော ခံစားချက် စိတ်အခြေခံအပေါ်ကလည်း မူတည်
သည်။

မင်းညီကိုယ်တိုင် ဆင်းဘဝ၊ ဆင်းအဖြစ်အပျက်၊ ဆင်း
ခံစားရသည့်ဝေဒနာကို စာနာနားလည်ပေးနိုင်ခြင်းမှာ ညီညီမိခင်

ကိုယ်တိုင် ဆင်း ခံစားရသလို ခံစားခဲ့ရ၍ဖြစ်သည်။ ကိုကိုနှင့်သူ ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် အရင်းအချာမဟုတ်။ အဖေတူ အမေကွဲဖြစ် သည်။ ကိုကိုမာမီက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသည့် မိသားစု ပေါက်ဖွားလာသည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီး။

ညီမေမေကတော့ သာမန်ဝန်ထမ်းမိသားစုမှ ပေါက်ဖွား လာသူ။ အလွှာမတူသည့် အသိုင်းအဝန်းနှစ်ခု ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ် ပတ်သက်၍ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိသော ညီမိခင်ကို ဒက်ဒီက သူသဘော တစ်ခုတည်းဖြင့် ရယူသိမ်းပိုက်ရာမှ ညီကိုယ်တိုင် မေမေ ခံစားခဲ့ ရသည့် ဒုက္ခ၊ သောကဗျာပါဒများ သိမ်ငယ်မှုများ၊ စိုးရွံထိတ်လန့် အားလုံး မိခင်နှင့်အတူ ခံစားခဲ့ရသူ။

ဆင်းကိုမြင်တော့ မေမေ့ကို သတိရသည်။ မေမေ စောစောစီးစီး လူလောကကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်သွားရခြင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှု သောကများကြောင့်ဟုဆိုလျှင် မမှား။ ကိုကိုမာမီက ညီကို မချစ်ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ညီကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက အခုအချိန်ထိ ချစ်သည်။ အလိုလိုက်သည်။ တန်းတူအခွင့်အရေး ပေး ဆက်ဆံသည်။ ကိုကိုကြောင့် သူ အမြဲပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ စိတ် ချမ်းသာခဲ့ရသည်။

ကိုကိုအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဆိုးခဲ့ရသည်မို့ အခု ဆင်း ကိစ္စမှာတော့ ကိုကိုအပေါ် သူ့ဘက်က ဆက်ဆံရေး တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဆင်းကိုမြင်တော့ မေမေ့ကို သတိရသည့် ဆင်းနောက်ကို အချိန်မီလိုက်သွားမိ၍သာ ဆင်း အသက်

ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာကို ညီပဲ သိသည်။

ကိုကိုကတော့ သူ့ကြောင့် ဆင်း တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ခံစား ရတာပဲရှိမည်။ တကယ် အသက်ဆုံး၊ ဘဝဆုံးရမည့်သူက ဆင်း။ ဆင်းထံမှ ပြင်းထန်သော ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အမှန်း က ကိုကိုကို ကလဲ့စားချေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆင်း ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် ညီ သဘောတူခဲ့သည်။ ကိုကိုကို မုန်း၍မဟုတ်။ ဆင်း၏ဆန္ဒကို ဖြည့် ဆည်းပေးခြင်းဖြင့် ဆင်းအသက်ကို ကယ်တင်ခြင်းမှာ အတူတူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆင်း ပြောသည့်အတိုင်း ဆင်းနှင့်သူ ကန်ဆောင်လက်ထပ် ကြမည်။ အများအမြင်မှာ ဘယ်သို့ရှိမည်မသိသော်လည်း ဆင်းက ကိုကိုကို ဤနည်းဖြင့် တုံ့ပြန်ကလဲ့စားချေချင်သည်။

ညီကလည်း သဘောတူသည်။

ဆင်းစိတ်ကို သူ နားလည်သလို သူ့နှလုံးသား၊ သူ့စိတ်၊ သူ့ခံစားချက်ကို သူကိုယ်တိုင်မှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ နားမလည် နိုင်တာလည်း ပါသည်။

ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း ကိုကိုနှင့်သူ တွေ့ပြီးပြီ။

ဆင်း၏အစ်မ မမင်းမင်း ညီအိမ်ရောက်လာသည်။ဆင်းနှင့် သူ လက်ထပ်မည့်အကြောင်းပြောတော့ မမင်းမင်းက ဘာမှမပြော။

“ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဆင်း ပျော်ဖို့က အဓိကပါ” ဟုဆိုသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မကန့်ကွက်။

ဆင်းကလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ပြီး အံကြိတ်၍ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ညီ သက်ပြင်းချခဲ့ရသည်။

မမင်းမင်းခင်ပွန်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ မမင်းမင်း မပြန်ခင် တရားရုံးမှာ သူနှင့် ဆင်း လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုကိုပင် မသိ။ မမင်းမင်း ပြန်သွားတော့ ဆင်းက သူနှင့် အတူ ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုကိုခေါ်၍ ကိုကိုကို လာတွေ့တော့ ဆင်းက အိမ်မှာ နေခဲ့သည်။ အခု ကိုကိုက ညီကိုထားပြီး သူ့အလုပ်ကိစ္စအတွက် ထွက်သွားကော့ သူ အိမ်ပြန်ရုံသာရှိသည်။

ဆင်းကို သူ လက်ထပ်မည်စိုး၍ ကိုကိုရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရသည်မသိ။ ဆင်းကတော့ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရ၍ လုံ့ဆ မပျော်ခြင်းကို သူ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား ညီ”

“ဪ...မမမွန်း”

ခရမ်းရောင်ပျော့ပျော့ဝတ်စုံဖြင့် လှနေသည့် မမမွန်းမျက်နှာမှာ အပြုံးကိုမြင်ရပေမယ့် လတ်ဆတ်လန်းဆန်းခြင်းက မရှိ။ ကိုကိုက ကိစ္စကို မမမွန်းကိုယ်တိုင် သိထားသူဖြစ်၍ အနည်းနှင့်အများ သလို ခံစားရမှာကို သူ စာနာနားလည်ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် မမ”

“လူကတော့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ စိတ်ကတော့

“ကောင်းတကောင်းပဲ”

ပြောပြီး မမမွန်း လှပစွာရယ်သည်။

“ထိုင်ပါဦး ညီရယ်၊ ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမမွန်း ညွှန်ပြသည့် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မမမွန်း ကော်ဖီပွဲရောက်လာသည်အထိ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ ကော်ဖီခွက်ကို ညှိထဲ လှမ်းပေးသည်။

“သောက်ဦး ညီ၊ ပြောချင်တဲ့စကားတွေက အများကြီး ဆိုတော့ ဘယ်က စပြောရမှန်း မသိဘူး”

ညီ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“လောကကြီးမှာ လူအဖြစ် မွေးဖွားလာတာကိုက ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာတွေမဖြစ်ဘဲ သူ ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်ဖို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ခွဲပုံစိန်ပုံကြီးပေါ်မှာထိုင်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ် ကားအကောင်းစားစီး၊ နိနန်းတော်ကြီးလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေနဲ့ နေရပေမယ့်လည်း စိတ်မချမ်းသာရင် အလကားပဲ ညီ”

မမမွန်းမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ တည်ငြိမ်လေးနက်မှု တွေ့ရမှာ နာကျင်ခါးသီးမှုတွေ ပါနေသလိုလို။ ကိုကိုကြောင့် မမမွန်းရင်ထဲ အတော်ခံစားနေရမှန်း ညီ သိလိုက်၏။

“ကိုကိုကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ မမကို တောင်းပန်

ပါတယ်ဗျာ”

“ညီ ပြောသလို ဆောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးသွားရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ညီရယ်၊ ကဲပါလေ...မမကြောင့် ညီပါ စိတ်ညစ်နေရပြီ”

“စိတ်မညစ်ပါဘူး မမ၊ ဒီသားစုတွေဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့”

ညီစကားကြောင့် မမမွန်း ပြုံးသည်

“ညီမှာရော ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

မမမွန်း စကားအဆုံးမှာ ဆင်း မျက်နှာလှလှလေးဖြင့် ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်မိ၍ မင်းညီရင်ထဲ နွေးခနဲလှုပ်ခတ်သွားပုံက ထူးခြားသည့်အတွက် ပြုံးလိုက်၏။

“မမမွန်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်စေချင်ပြီလား”

မင်းညီ စကားအဆုံးမှာ မွန်း တစ်ချက်တွေဝေ ငြိမ်သက်သွား၏။

“အေးလေ...လက်ထပ်တယ်ဆိုတိုင်းလည်း ပျော်စရာကောင်းတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ရတာက လွဲလို့ပေါ့”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားဖြင့်ရွေးရမယ်ဆိုရင် နှလုံးသားရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဦးစားပေးမှာပေါ့”

မင်းညီစကားကြောင့် မွန်းထံမှ မထိတရီအပြုံးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ညီ ပြောသလိုဆို မမတို့ကတော့ နှလုံးသားရဲ့အလိုဆန္ဒကို ဦးစားမပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အဲဒါတော့ ကာယကံရှင်မဟုတ်လို့ ကျွန်တော်လည်း သဘောမသိဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ညီ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်”

ဒီခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရန် မွန်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချယ်ပြီးမှ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်နေရဦးမည်နည်း။ မွန်းကိုယ်တိုင် ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးပြီးမှ လိုတရပြည့်စုံနိုင်မည့် ဤခရီးလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သူ။

အချစ်ဆိုတာ လရောင်အောက်မှာ စိတ်ကူးယဉ်နေသည့် အရာမျိုးဟု ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ခဲ့ပြီး မွန်းချစ်သူထက် အဆပေါင်း နှစ်ထောင်မက ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် ကိုလူချော စစ်ရိပ်ကို ချစ်သူများ၏အလိုကျရော၊ မွန်း အလိုကျပါ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ် မမမွန်း”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ညီက မွန်းကို ဖုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ညီကားသံကြားလိုက်ရပြီးနောက်မှာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပုံက ကြောက်စရာ။

မွန်း မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ပြည့်တွေ လှိုက်တက်လာ၏။ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့် စိတ်ကူးတစ်ခု၊ လက်ရှိ မွန်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့်ဘဝက တခြား။

အရာအားလုံး အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်နေပုံက ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်ပါလိမ့်။

မွန်း၏ မင်္ဂလာဦးညမှာရော၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်မှာမွန်းနှလုံးသားတွေ နာကျင်ခဲ့ရသည်။

စစ်ရိပ် တကယ်ချစ်တာ မွန်းဆိုသည့် သူမကို မဟုတ်ဆင်း ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို။

အရေးကြီးသည်ဟု မွန်းကိုယ်တိုင် မထင်ခဲ့။ မွန်းကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ရွေးချယ်ခဲ့သူဆိုတော့ အချိန်လျှင် ထိုအကြောင်းအရာတွေကို မေ့သွားမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့မှာ မွန်း ထင်သလိုဖြစ်မလာ။

စစ်ရိပ်က သူမနှင့် လက်ထပ်ခါနီးမှ မင်္ဂလာပွဲကိုဖျက်ကြိုးစားခဲ့သည်။ မွန်းကို လက်မထပ်နိုင်တော့ကြောင်း အတိအကျ ဖွင့်ပြောသည်။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဟု ပြောသည်။ မွန်းရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်နာကျင်သွားသည်။ မခံမရပ်နိုင်တော့ ရင်ဆိုင်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်ပေမယ့် မွန်းက သူမရင်ထဲက ဒေါသအတ္တကို မျှိုသိပ်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးနေနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဘာအကြောင်းနှင့်မှ အပျက်ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းလည်း စစ်ရိပ်ကို လက်မထပ်ခဲ့သည်။ မွန်း လိုချင်သည့် စစ်ရိပ်ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပေမယ့် မင်္ဂလာဦးညမှာတည်းက ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့ခဲ့ရသည်။

ချစ်သူကို စွန့်ပစ်လို့ မွန်း ဝဋ်လည်တာဆိုရင် မွန်း ဝဋ်လည်တာ ပြောရမည်။ ဒီလမ်းကို မွန်းကိုယ်တိုင် ရွေးခဲ့သည့်လမ်းပဲ။

မွန်းပါပြီဆိုပြီး နောက်ပြန်လှည့်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ဖြစ်လာခဲ့ရင် စည်းခံပြီး ဦးစစ်ရိပ်၏ ဇနီးမယားအဖြစ် အချစ်ကင်းမဲ့စွာ လက်ရှင်သန်ရုံမှတစ်ပါး။

အခန်း (၇)

မှန်ထဲက ပုံရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ဆင်းကိုယ်ဆင်း အိပ်မက်သူလိုဖြစ်နေ၏။ အဖြစ်အပျက်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်နေသလို ဆင်းဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားပုံက အံ့သြမယုံနိုင်စရာ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေနှင့် ပြည့်နေ၏။

ဦးမင်းညီရဲ့ တရားဝင်ဇနီးဆိုသည့် စကားလုံးကို ပြန်ဆွဲမိတိုင်း ဆင်းတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားကာ နှလုံးသားကို ဆုပ်ချွပ်နှစ်ညှစ်ခံရသလို နာကျင်မှုတွေ နှင့်သီးလာကာ ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဖို့ကာ အော်ဟစ်ငိုယိုပစ်ချင်နေသည်။

ဦးစစ်ရိပ်...

ဆင်း၏ ချစ်ဦးသူ၊ အချစ်ဆုံး ချစ်သူ။

သူ့ကြောင့် ဆင်းဘဝ၊ ဆင်းနှလုံးသားတွေ တစ်စီး

တစ်ခုစီဖြစ်ကုန်သည်။ ကိုကိုကိုသာ ဆင်း မချစ်ခဲ့လျှင် ဒီလိုအဖြစ်တွေ ဆင်းဘဝမှာ ဖြစ်လာစရာမရှိ။ အခုတော့ ဆင်း အချစ်ဆုံး ချစ်သူက တခြားသူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး ဆင်းအသည်းကို ချက်ရက်စက်စက် ခွဲသွားသည်။

ပြီးတော့ လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးမယားတစ်ယောက်လုံး ဆားမှာထားကာ ဆင်းကို အချစ်ဆုံးပါဟု ဆိုလေသူ။ ကိုကိုအပြုအမူတွေကို ဆင်းနှလုံးသားနှုတ်လေးမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်။ အက်တုံ့ပြန်မည်။ ကလဲ့စားချမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုညီနှင့် အန်ဆောင်လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆင်း လက်ထပ်လိုက်သူက ကိုကိုညီအရင်း။

ကိုကိုကြောင့် ဆင်း ခံစားရသလို ဆင်းကြောင့် ကိုကို ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ ဆင်း သိချင်သည်။ မမကတော့ ဆင်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“မမကတော့ ဆင်း အခုလို ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်တာတွေ ချီ ဘာတစ်ခုမှ မဝေဖန်ချင်ဘူး၊ မပြောချင်ဘူးကွယ်၊ တစ်နေ့ ဆင်း နောင်တရပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်တယ်”

“ဆင်းဘဝက ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိတော့ပါဘူး မမရယ်၊ နောက်ထပ်လည်း နောင်တရစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ ဆင်း အသည်းကို ခွဲသလို သူ့အသည်းကို ခွဲချင်တယ်”

ပြောရင်း ဆင်းအသံလေးတွေ တုန်လာကာ ပါးပြင်ပေါ် ချက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စီးကျလာ၍ မမ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆင်း အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရလို့ ဖျော်မယ်ထင်နေလား ညီမလေးရယ်၊ ဆင်း ကိုညီကို လက်ထပ်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ဆင်းအဲ့စစ်ရိပ် အမြဲဆုံနေရမယ်၊ ရင်းနှီးပတ်သက်နေရမယ် ဆိုတာရော ဆင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“အဲဒီအချိန်ကျမှ ဆင်း မပျော်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဆင်းပဲ စိတ်သောကဖြစ်နေဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အခုပဲ ဆင်း ငိုနေရပြီမဟုတ်လား”

မမ စကားအဆုံးမှာ ဆင်း အကြာကြီးငြိမ်သက်တွေ့ဆွေသွားကာ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ဘဲ မမရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိသည်။

ကိုကိုကို အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ဆင်းပစ်လိုက်သည့်မြားက ဆင်းရင်ကို ဖြန့်စူးလိမ့်မည်ရယ်လို့ ဆင်းကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှမစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။ မမ ပြောမှ ဆင်း အဖြစ်ကို ဆင်း ဝမ်းနည်းမိသည်။

အားလုံး ဆင်းသဘော၊ ဆင်းစိတ်ကူးတစ်ခုတည်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုမှ မှားပါပြီဆိုပြီး ပြန်ပြင်ချင်၍မရတော့။

“ငိုမနေပါနဲ့တော့ ညီမလေးရယ်၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရုံရှိတာပေါ့၊ ကိုစစ်ရိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီမလေးအသည်းမာနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“သူ့ကို ဆင်း မုန်းတယ် မမ”

“သိပ်မုန်းတယ်”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ၊ ဆင်း မုန်းတာ မမ သိပါတယ်၊ ကိုညီကလည်း ဆင်းကို ချစ်ပါတယ်၊ သိပ်လည်း အလိုလိုက်တယ်၊ ဆင်း ကံကောင်းမှာပါကွယ်”

မမက ကိုညီနှင့်ဆင်း ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ထားသည့် ဆိခ့်ကို မသိ။ ဆင်းနှင့် ကိုညီ နှစ်ယောက်တည်းသိသည့် ကိစ္စဖြစ်၍ ဆင်း စိတ်ထဲမှာ ကိုညီ ဆင်းကို ချစ်တာမဟုတ်။ သူ့အစ်ကိုကြောင့် အသည်းနှလုံးတွေ မွေ့ကြေပြီး ဘဝပျက်မတတ် ဖြစ်နေသည့် ဆင်းကို သူ့အစ်ကိုကိုယ်စား စာနာစိတ်ဖြင့် ကူညီ ချခြင်းဟုသာ သိထားသည်။

တစ်ခု သေချာတာကတော့ ကိုညီနှင့် ကိုကိုက ညီအစ်ကို ဆိုပေမယ့် ရပ်ချင်းမတူသလို စိတ်ချင်းလည်းမတူ။ ကိုညီက စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ကိုကိုထက်ပိုပြီး သဘောကောင်းသည်။ ဆင်းအလိုကို လိုက်သည်။

ဆင်းဘက်က ရပ်တည်၍ သူ့အလိုကို လက်ကိုင်ပြန်သည့် ဆင်း ဆန္ဒကို ကူညီသည်။ ကိုညီလောက် စိတ်သဘောထား ပြည့်သူမျိုး မတွေ့ဖူးသေး။ ဆင်းအပေါ်မှာလည်း သိပ်ဂရုစိုက်သည်။ အလိုက်သိသည်။ ဆင်း မကြိုက်တာ မပြော။ ဆင်း သဘောမကျဟု ထင်သည်နှင့် မလုပ်တော့။

ဆင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အထူးဂရုစိုက်ဆင်ခြင်သလို ဆင်းကို အမြဲအလိုလိုက်သည့်အတွက် ကိုညီကို ဆင်း ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ကိုညီနှင့် တွေ့ခြင်းမှာ ဆင်းအတွက် ဘုရားကပေးသော ကောင်းမြတ်သော လက်ဆောင်ဟု ဆင်း ထင်သည်။ ကိုညီကို ထိုအတိုင်းဖွင့်ပြောတော့ ကိုညီက မျက်နှာနီနီနှင့် ရယ်သည်။ ပြီးမှ--

“ဆင်းကလည်း ကိုညီအတွက် ဘုရားပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါဗျာ”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပုံကအစ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနှင့် လင်းလက်တောက်ပလျက်။ ကိုညီပုံစံက အရမ်းခင်မင်စရာကောင်းသည်။ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆင်းကို ချစ်လှပါသည်ဆိုသည့် ကိုကိုနှင့် တခြားစီဝါလားဟု တွေးမိတိုင်း ဆင်း အော်ငိုပစ်ချင်သည်။

ပြုံးနေသည့် ကိုညီမျက်နှာကို ဆင်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုညီက ဆင်း မျက်နှာလှလှလေးကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။

“ကိုညီ ဆင်းကို အခုလိုကူညီတာ ကိုကိုညီတစ်ယောက် အနေနဲ့ တာဝန်တစ်ခုလို သဘောထားလို့မဟုတ်လား”

“ဆင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“ဆင်း ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုညီစကားထဲမှာကိုက ပါနေတာပဲ”

ကိုညီက ဆင်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“ဆင်း ထင်တဲ့အတိုင်း ထားပါလေ။ နောက်တော့ ကိုယ့်အတုအကားတွေကို ဆင်း နားလည်လာမှာပါ။ လောလောဆယ် ကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲအကြောင်း ပြောကြရအောင်...ဟုတ်လား”

မင်္ဂလာပွဲဆိုတာနှင့် ဆင်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသည်။ ဆင်း ကိုညီနှင့် ဟန်ဆောင်လက်ထပ်သည့် ထိခွဲမှုမှာ ကိုညီပြောသည့် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိစ္စ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ ထိုကဲ့ကို အသည်းနှောအောင်၊ စိတ်ထိခိုက်အောင် ကလဲ့စားချေဆက်တိုက်ပြန်ရန်သာ ရည်ရွယ်ပေမယ့် ဆင်း မျှော်လင့်မထားသည့် အကြောင်းအရာတွေက ဖြစ်လာသည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကိစ္စကို ဆင်း မလုပ်ချင်။

လုပ်စရာလည်း မလိုဟု ထင်သည်။

အချိန်တန်တော့ ဆင်းလည်း ဆင်းလမ်းကို ဆင်း လျှောက်ခဲ့။ ကိုညီလည်း သူ့ဘဝသူ တည်ဆောက်လျှင်ပြီးပြီဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် ကိစ္စတွေက ဆင်း ထင်သလိုဖြစ်မလား။

“ဆင်းတို့ကိစ္စမှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလုပ်ဖို့ လိုလို့လား ကိုညီဗျာ။ ဆင်း မလုပ်ချင်ဘူး”

“အကြောင်းပြချက်ကို ပြောဦးလေ”

ကိုညီမျက်နှာကို ဆင်း ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုညီက ဆင်း မျက်နှာကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဝေးကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသည်။

“ဆင်းတို့ လက်ထပ်ကြတာ ဟန်ဆောင်ရုံသက်သက်ပဲ”

ကိုညီ၊ မင်္ဂလာစည်ခံပွဲဆိုတာက ဆင်းတိုးအတွက် လိုမှမလိုဘဲ”

ဆင်းအသံက တိုးတိတ်ညင်သာသည်။ ကိုကိုကို အဖွဲ့တိုက်ပြီး ကိုညီကို လက်ထပ်လိုက်တာ အခုမှ မှားမှန်းသိလျက် နောင်တရချင်လာ၏။ တစ်ဘက်ကလည်း ကိုကိုကို ဆင်းရဲရွံ့နှိမ့် နာကြည်းခြင်းတွေ ပြရမှာကို အသည်းခိုက်မတတ် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်နေ၏။

“ဆင်းပဲ ကိုကိုကို အနိုင်ယူချင်တယ်ဆို”

“ဆင်း ဖြစ်ချင်တာ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကိုညီ”

ခေတ္တရခက်နေချိန်မှာ မေးလိုက်သည့် ကိုညီစကားကို ဆင်းရဲဝံ့စွာ ဖြေလိုက်တော့ ကိုညီက ပြုံးသည်။

“ကိုကိုရှေ့မှာ ကိုယ်တို့ အလှဆုံးဝတ်ပြီး အပျော်ဆုံးပုံစံ လုပ်ပြရမှ ဆင်း ကလဲ့စားချေလက်တုံ့ပြန်မှုက ပိုပြီးအသက်ဝင် ထိရောက်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ပြောတာ ဆင်း နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဇွတ်အတင်းတော့ မတိုက်တွန်းဘူးနော်၊ ကိုညီသဘောကတော့ အားလုံး ဆင်း စိတ်ချမ်းသာတာ၊ ပျော်ရွှင်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

ကိုညီဘက်က ပြောစရာစကား ကုန်သွားပြီဟု ဆင်း သိလိုက်သည်။ လက်ရှိအနေအထားမှာ ဆင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ် ရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ဆင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုကိုပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကိုကိုရှေ့မှာ ဆင်းနဲ့ကိုညီ တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက်တွဲပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး လူသားနှစ်ယောက် အဖြစ် ဘာလို့ လုပ်မပြနိုင်ရမှာလဲ။

သိပ်လှပြီး သိပ်ပျော်နေတဲ့ သတို့သမီးလှလှလေးကို တြည့်ပြီး ကိုကို ခံစားသွားရရင် ဆင်း နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။

“ဆင်းတို့ မင်္ဂလာစည်ခံပွဲကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးပါ တိုညီ”

“အိုကေ...အားလုံး အကြီးကျယ် အခမ်းအနားဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးတယ်”

ကိုကိုကို ဆင်း အောင်နိုင်ရမည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မင်္ဂလာစည်ခံပွဲကိစ္စကို ရဲဝံ့စွာကွင်းပနေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရက် သတ်မှတ်ကြသည်။ အကောင်းဆုံး အလှပြင်ဆရာ၊ အဝတ်အစား ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ၊ လက်ဝတ်ရတနာ ဆင်မြန်းတာကအစ အားလုံး ကိုညီက ဆင်းအတွက် တခမ်းတနား နာမည်ကြီးတွေနှင့် စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်သည်။

ဖိတ်စာကို နိုင်ငံခြားကို လှမ်းမှာ၍ ဒီဇိုင်းဆန်းသလို တန်ဖိုးကလည်း ကြီးသည် မမမင်းကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ဆင်းအတွက် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ ကိစ္စတိုင်းကို ဆင်း စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးသည်။

ကိုညီတစ်ယောက်တည်း မအားလပ်အောင် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ ကိုကိုက နိုင်ငံခြားရောက်နေသည်။ ဦးစစ် ပြန်လာမည့်အချိန်မှာ ဆင်းနှင့် တွေ့ကြရလျှင်

ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်လာမည်ဟု ဆင်းကိုယ်တိုင် အတိအကျ မပြောတတ်။

ဆင်းစိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲမှာတော့ ကိုကိုဟု သူ့ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးခေါ်ခဲ့သည့် အချစ်ဆုံးလူသားကို ခါးနေအောင် မုန်းနေသည်။ အနိုင်လိုချင်နေတာပဲ သိသည်။

ဒီတစ်ခါ ဆင်း အလှည့်ပေါ့ ဦးစစ်ရိပ်ရယ်။

ရှင်က ဆင်း နှလုံးသားတွေကို မွေ့ချေရက်စက်နိုင်သလို ဆင်းကလည်း ရှင်နားမှာ၊ ရှင်မျက်စိရှေ့မှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် အလှဆုံးအပြုံးနဲ့ ရဲရဲကြီးရပ်တည်ပြမယ် သိလား။

ဒီနေ့တော့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်း ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ အရင်က ဆင်း ဆိုတာ ကိုကိုချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လက်ရှိအခြေနေမှာတော့ ဆင်းက ကိုညီဇနီး၊ ဆင်းက ကိုကိုညီမနေရာ ရောက်နေပြီ။

ဆင်းတို့ မင်္ဂလာဇနီးခံပွဲက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသလို ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမှတ်မိအောင် သိပ်လှနေသည်။ စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပေမယ့် ဆင်း မပျော်။ ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ အသည်းထဲမှာ နှင့်စို့နေ၏။

“သိပ်လှတာပဲ ဆင်းရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုညီ”

လှပသည့် ဆင်း မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မဝသလို

ချက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မင်းညီ ပြုံးသည်။ ဘာမှမပြင်ဘဲနှင့် သိပ်လှသည့် ဆင်းက အကောင်းဆုံး အလှပြင်ဆရာ၊ အတော်ဆုံး ဒီဇိုင်းနာလက်ရာများကြောင့် နတ်သမီးလေးလို အလုံးက အံ့သြခိုးကျူးကြရသော အလှပိုင်ရှင်။ ထိုအလှပိုင်ရှင်ကို နိုင်ဆိုင်သူအဖြစ် အပျော်ဆုံးလူက မင်းညီ။ များပြားလှသော ဧည့်သည်သတ်တွေကို နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံနေရပေမယ့် စိတ်ထဲလန်းဆန်းနေသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံးပြုံးနေ၍ သူ သိပ်ပျော်နေသည်။ ဆင်းကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆိုလျှင် သူ့လောက်ပျော်မည်သူမရှိ။

“ဆင်း”

“ရှင်”

“ဟိုမှာ...ကိုကိုတို့ လာနေပြီ”

ကိုညီစကားသံကြောင့် ဆင်းရင်ထဲ ဒီတစ်ခဲဖြစ်သွားကာ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်ကြေကွဲသွားသည်။ မျက်နှာကို အလှဆုံး၊ အတောက်ပဆုံး ပြုံးထားပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်နေ၏။ ကိုကိုဆိုသည့်လူကြောင့် ဆင်းဘဝမှာ မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ရသည်။ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သိပ်လှသည့် ဆင်းကို ကိုကိုက မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ဆင်းတို့ထံ လျှောက်လာပုံက ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။

ကိုကိုဘေးမှာတော့ ငွေမှင်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် မမမွန်း။ ကိုညီက ဆင်းလက်ကို ဆွဲလျက် ကိုကိုထံ လျှောက်သွား၏။

“မမမွန်းနဲ့ ကိုကိုတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မျှော်နေတာ”

ကိုကိုပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ ဆင်းမျက်နှာကို မျက်နှာတော် မခတ် စူးစိုက်ကြည့်၏။ စူးရှတောက်ပသော ကိုကိုမျက်ဝန်းအုံ့နဲ့ ဆုံလိုက်ရ၍ ဆင်းရင်ထဲ နင့်သည်းစွာ နာကျင်သွားခိုက်မှာပင်-

“နေကောင်တယ်နော် ဆင်း”

ကိုကိုက ဆင်းကို စတင် နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကိုကို မျက်တောင်ကော့များ ပင့်ကြည့်လျက်...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ခပ်တိုတို တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ကိုကိုက ကိုညီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းကိုပါ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လျက် တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်လာ၏။ ကိုကိုကို မော့အကြည့် ကိုကိုမျက်နှာတင်းမာနေသလို ထင်ရ၍ ဆင်း မျက်နှာကို အလှဆုံးပြုံးလိုက်၏။

ခုမှ နောင်တရနေသလား ကိုကို။ ဆင်းလည်း ကိုကိုကိုကို လက်စားချေတတ်တယ် သိလား။ ဆင်း ကိုကိုကို အရွဲတိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ကိုညီဘက်ပိုတိုးကာ ကိုညီလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းမာအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ အလှဆုံးပြုံးသည်။

“ဆင်းဘဝမှာ ဒီနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးပဲ”

ဆင်း စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၍ ဆင်း ကျေနပ်သွားသည်။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာမဟုတ်လား။

“ဆင်းက သိပ်လှတာပဲကွယ်၊ ကိုညီတို့များ ဒီလောက်

ထုတ်သတို့သမီး ဘယ်လိုများ ရှာလာလဲမသိဘူး”

“မမမွန်းလောက် ဆင်းက မလှပါဘူးရှင်၊ မမမွန်းကသာ ဆင်းထက် အများကြီးလှတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...သူများကျေနပ်အောင် ပြောတတ်လိုက်တာဟယ်”

“မမကတော့ ဆင်းကိုမြင်မြင်ချင်း သိပ်ချစ်သွားပြီကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

မမမွန်း၏ ချီးကျူးမှုကို ဆင်း အလိုက်သင့်ပြုံးရင်း ကိုကိုကို နှုတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့် ဆင်းကို ငေးကြည့်နေသော ကိုကိုမျက်ဝန်းများဖြင့် ဆုံသည်။ ဆင်း အလှကို ကိုကိုကိုယ်တိုင် အံ့သြနေဟန်။ ဒါကိုပဲ သူမ ကျေနပ်၏။

ကိုကိုကြောင့် ဆင်း အသည်းနှလုံးတွေ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ခဲ့ရသလို ခုလည်း ကိုကို ဆင်းကြောင့် ကိုကိုနှလုံးသား နာကျင်စေရမည်။ ကိုညီကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ ကိုကိုကို အလုံးစားချေချင်၍ဆိုတာ ကိုကို သိသည်။

ကိုညီက ဆင်းကို တစ်ချိန်လုံး ဂရုစိုက်နေ၍ ဆင်း ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ယူမိသည်။ ကိုကိုရှေ့မှာ ဆင်း ဖြစ်ချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား။

“တိတ်လှချည်လား ကို၊ ကိုညီကို ကြည့်ပါဦး၊ ဆင်းကို ဂရုစိုက်လိုက်တာ၊ ကိုလည်း မွန်းကို အဲဒီလို ဂရုစိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

စစ်ရိပ်က မွန်းမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ အေးစင်သောလေသံဖြင့်...

“ကိုယ်တို့ ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး မွန်း”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂရုစိုက်တာ ကလေးဆန်တာလား ကို”

“တော်စမ်း...မွန်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ...ဟုတ်လား”

စစ်ရိပ်က မွန်းအမေးကိုမဖြေဘဲ နေရာမှ ထွက်သွားမိန်း နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်၏။ မွန်း သိတာပေါ့ စစ်ရိပ်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူဆိုတာရှိနေ၍ မွန်းကို ဘယ်တော့မှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အခုချိန်ထိ စစ်ရိပ်ချစ်သူ ဘယ်သူဆိုတာ မွန်း မသိ။ သိအောင်လည်း မကြိုးစားချင်။ သိနေလျှင် မွန်းရင်နာရဦးမည်။ မသိတာက ပိုကောင်းသည်ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် စစ်ရိပ်ချစ်သူ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါဆိုတာ မွန်း မစုံစမ်းခဲ့။

စစ်ရိပ်ကလည်း မွန်းကို ပြောမပြခဲ့ပါ။

“ဆင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ့်ကို မိန်းမလှလှပေရှာယူတတ်လို့တဲ့၊ ချီးကျူးနေကြတယ်ကွ”

“ဆင်းက သိပ်လှတယ်”

ကိုညီက ဆင်းမျက်နှာလေးကို မျက်လုံးလက်လက်

တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာ၍ ဆင်းပါးလေးတွေ နှင်းဆီဆောင် လွှမ်းသွားကာ အနေခက်ခက်နှင့် မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ဆိုက်သည်။

“တခြားသူတွေလည်း လှပါတယ် ကိုညီရယ်”

“ဆင်းအလှကိုတော့ မမီဘူး”

ကိုညီစကားကြောင့် ဆင်း ပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတယ်ဆိုတာ”

“ကိုယ်ပြောတာ ဆင်းက မယုံဘူးလား”

“အင်း”

ဆင်းက ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြီး ညှို့ကို စလိုက်တော့ သူက ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“ဆင်းက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဒါတောင် ထားပစ်ခဲ့တဲ့လူက ထားခဲ့သေးတာပဲ လေ”

ဆင်းစကားကြောင့် ညှို့မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“တော်ပြီ၊ အဲဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ တခြား အကြောင်း ပြောရအောင်ပါ”

ကိုကိုအကြောင်း ကြားရမှာ ဆင်း ခံနိုင်ရည်မရှိ။

တို့ကိုအကြောင်း စဉ်းစားတိုင်း ဆင်း ရင်နာသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာတွေပြောမှာလဲဟင်”

ဆင်းမျက်နှာလှလှလေး စိတ်ဝင်စားစွာ ပင့်မောလှည့်မျက်နှာကို မောကြည့်လာ၍ ညီ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးသည်။ ငါ့ဆင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငုံ့စိုးစူးစိုက်ကြည့် ရင်း

“ချစ်တဲ့အကြောင်း”

“အို”

“ကိုယ် မညာချင်ဘူး၊ ဆင်းကို ကိုယ် ချစ်နေပြီ”

“ကိုညီ”

“ဆင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

ဆင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က သိပ်လှသည့် မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး ချစ်သွားနိုင်တာကို မေ့နေပေမယ့် မင်းညီက မမေ့။

“ဆင်း”

“ရှင်”

“အခုလို အချိန်မှာ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောလိုက်တာကိုညီကို အခွင့်အရေးသမားလို့ ထင်နေပြီလားဟင်...”

မှန်တာကို ဝန်ခံရရင် ဆင်းဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးကို ငါ့မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဆင်း ယုံပါ”

ဆင်းမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိသလို နှုတ်ခတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဆင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုညီ”

“ဆင်းမှာ အပြစ်မှမရှိဘဲ၊ ကိုယ်က ဘာကိုခွင့်လွှတ်သေး ဆင်း”

“တကယ်ဆို ဆင်းတို့ အခုလိုမဖြစ်သင့်ဘူး၊ အခုလို ဖြစ်ရတာ ဆင်းကြောင့်၊ ဆင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် ဟန်ဆောင်ဆင်ယင်ဖို့ ဖြစ်လာရတာ”

“အဲဒီအတွက် ဆင်းက နောင်တရတာလား၊ ကိုယ်က ဆင်းကို ချစ်ရေးဆိုမိလို့ နောင်တရတာလား ဆင်း”

“နှစ်ခုစလုံးဆိုရင်ရော”

မင်းညီက အင်မတန် ကလေးဆန်၍ အပြစ်ကင်းစင်သော ဆင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုး စူစိုက်ကြည့်ပြီး ရွန်းလဲ့ စွာ ပြောသည်။ ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ကို ဆင်းသား မြင်နေရ၏။

“ကိုယ့်မှာတော့ ဆင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ နောင်တမရှိဘူး ဆင်း၊ ဆင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့လည်း ဆင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါက ဟန်ဆောင်တာပဲ”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဆင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ ဟန်မဆောင်ခဲ့ဘူး ဆင်း”

“ကိုညီ ဘာပြောတာလဲ”

“ဆင်းကို လက်ထပ်တာ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ”

“အို”

ဆင်းမျက်နှာမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးကြောင့် အရေးအမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားကာ ကိုညိုမျက်နှာကို အံ့သြမယုံနိုင်သလို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မင်းညီကလည်း ဆင်းမျက်နှာလေးကို မျက်တောင် မဆုံးစူးစိုက်ကြည့်နေ၍ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ဘယ် သူက အကြည့်ကိုမလွှဲ။ နောက်ဆုံး ဆင်းကပဲ မင်းညီအကြည့် တွေ့အရမ်းပေး၍ မျက်လွှာချလိုက်ရ၏။

“ကိုညို ကတိမတည်ဘူး”

ဆင်းက နှုတ်ခမ်းစု၍ အပြစ်တင်စကားဆိုတော့ မင်းညီက ချစ်စရာကောင်းသော ဆင်း စိတ်ဆိုးနေတာကိုကြည့် ပြီး ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“ဆင်းကို ဘာရယ်တာလဲ၊ ဆင်းကတော့ ကိုညိုလူကောင်းတစ်ယောက်လို့သင်ပြီး ကျေးဇူးတွေတင်နေတာ”

“ဆင်းကိုချစ်တာနဲ့ ကိုယ်က လူဆိုးဖြစ်သွားပြီလား”

“လူဆိုးပေါ့၊ ကောင်းပြီကောင်းရက်နဲ့၊ အခုမှ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

“ပြောချင်ပါဘူး”

“ဆင်းကိုချစ်တာ အပြစ်လား ဆင်းရယ်”

“အပြစ်ပဲ၊ ဆင်းကို မချစ်နဲ့”

“ပြဿနာပါလား”

ပြီးနေသည့် မင်းညီ မျက်နှာချောချောကို မုန်းမုန်းနှင့် နှစ်စောင်းထိုးတော့ သူက ဆင်းမျက်နှာလေးကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ပြီးလျက်နေသည်။ ထိုအကြည့်က ဆင်း ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ခွင့်လွှတ်သည့်ခံနေမည်ဆိုသည့် ချစ်စနိုးအပြုံး မှီ ဆင်းစိတ်ထဲ ဘာမတွေ့ပါ။

“မနက်ဖြန် ဆင်း မမဆီ ပြန်တော့မယ်”

“ဟေ့...စိတ်ထင်တာတွေ လျှောက်မလုပ်ရဘူးနော်၊ ခိုယ့် ခွင့်မပြုဘူး”

“ရှင် ခွင့်မပြုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆင်းစိတ်နဲ့ ဆင်း ခိုယ့်လုပ်ချင်တာ လုပ်မှာပဲ”

“လက်ထပ်ပြီး သတို့သမီးက သူခင်ပွန်းအိမ်မှာ မနေဘဲ အိမ်အိမ်ကို ဆင်းသွားတယ်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်တို့ကို သယ်လိုပြောကြမလဲ”

“ပြီးတော့ ကိုကိုက မေးလာရင် ဆင်း ဘယ်လိုဖြေမှာလဲ၊ ကိုယ်ကရော ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

ကိုကိုဆိုတာနှင့် ဆင်းကိုယ်လေး တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းစုလျက် ငြိမ်သွား၏။

“ဆင်းပဲ ကိုကိုကို အနိုင်ယူချင်တယ်ဆို၊ အပြစ်မှန် တွေကိုကို သိသွားရင်”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက ဖွင့်ပြောခိုင်းနေလို့လဲ”

“ဒါဆို ဒီမှာပဲ နေမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဆင်းတု လာမခေါ်နဲ့”

“ဟိတ်...နေဦးလေ”

မင်းညီ တားပေမယ့် ဆင်းက သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ သူမကို ချစ်စကားပြောရပါမည်လားဟု စိတ် ဆို ခေါ်သဖြစ်ကာ မင်းညီနားက ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်သွား ခဲ့ မင်းညီတစ်ယောက်တည်း ဆင်း လုပ်သွားပုံလေးကို သဘော ကျစွာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိ၏။

ဆင်းကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရ၍ သူ့ရင်ထဲ ကျွန်ုပ် ကြည့်နူးနေရသည်။ ဆင်းက သူ့ကိုမချစ်ပေမယ့် ဆင်းထံ သူချစ်သည်။ ဆင်းအချစ်ကိုမရဘဲ သူ့ဘက်က ချစ်နေရလျှင်လည်း ကျေနပ်သည်။ အရေးကြီးတာက သူ ချစ်တာကို ဆင်း သိထား ပို့ဖြစ်သည်။

ဆင်းနှလုံးသားထဲမှာ ကိုကို ရှိနေတာ သူသိသည်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဆင်း ရှိနေရမည်။ ဒါဆို သူ့ဘဝ နေပျော်ပြီ။ ဆင်း အခု သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ။ ကိစ္စမရှိ။ ဆင်း ကျေနပ်သည်အထိ သူ့ဘက်က ဆင်းကိုချော့ရန် ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးသားဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး ဆင်း အိပ်မပျော်။

ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေက ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မင်းညီက ဆင်းကိုချစ်ကြောင်း တရားဝင် ဖွင့်ပြောပြီးချိန်မှာ ဆင်း ဒီအိမ်ကြီး မှာလည်း မနေချင်။ တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွား၍လည်း မဖြစ်နှင့် သူမတစ်ယောက်တည်း စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေမိသည်။

ကိုယ် စခဲ့သည့် ဇာတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လို ဆက်ကရမှန်းမသိဖြစ်တိုင်း အိပ်ရာမှ ဝန်းခနဲ နုနဲထလိုက်မိသည်။ မမ အပါအဝင် အားလုံးက မင်းညီနှင့်ဆင်း လက်ထပ်တာက ကောင်းသည်ဟုဆိုကြသည်။

ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း မင်းညီ သဘောကောင်းတာ၊ ဆင်းကို အလိုလိုက်တာသိပေမယ့် ဆင်းရင်ထဲမှာ ကိုကိုက ရှိနေသည်။ နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ကိုကိုကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား နေပေမယ့် ဆင်းဘဝမှာ ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဆုံး ချစ်ဦးသူက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း။

တွေးရင်း ဆင်းရင်ထဲ နာလာကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည် တွေ စီးကျလာ၏။ တစ်ပြိုင်နက်မှာ မမမွန်းမျက်နှာကို ပြန်မြင် ယောင်ကာ အံကလေး ကြိတ်လိုက်သည်။ ဆင်း ဘာလို့ ငိုနေရ သနည်း။ အပျော်ဆုံးအချိန်မှာ အပျော်ဆုံးပုံစံနှင့် ကိုကိုရှေ့မှာ ရင်ကော့ခေါင်းမော့နေရမှာ မဟုတ်လား။

မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ကမ်းကတန်း သုတ်လိုက် သည်။ အခုချိန်ကစပြီး ဆင်း ဘယ်တော့မှမငို။ မျက်ရည်မကျ တော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ညဇာ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ဆင်းနားကို

မင်းညီ ရောက်လာသည်။

“ဆင်း”

“ဘာလဲ၊ မခေါ်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“မေ့သွားပြီကွ”

“မေ့သွားရအောင် အတိုးကြီး ဖို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟွန်း...အကြံတွေ မသိရင်ခက်မယ်”

ဆင်းက မျက်စောင်းထိုးတော့ မင်းညီက ခပ်တိုးတိုး

ရယ်ပြီး ဆင်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ချစ်တယ်ကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တခြားတစ်ယောက် သွားချစ်”

“ဟင့်အင်း...ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တာ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် မဟူပါဘူး”

“ဆင်းပဲ ကိုကိုကို နိုင်ချင်တယ်ဆို”

“ကိုညီပဲ အပြောကောင်း”

“ဒီလိုပဲ အနစ်နာခံပြီး ချစ်ရတဲ့သူပါဗျာ”

ပြုံးနေသည့် မင်းညီမျက်နှာမှာ အပျော်တွေကို ဖြင့်
နေရသည်။

“နှုတ်ခမ်းစုမထားနဲ့ကွာ၊ မနေတတ်ဘူး”

“ဒါကို ဆင်းကို မချစ်တော့ပါဘူးလို့ပြော”

“ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာဗျ”

မင်းညီ စကားအဆုံးမှာ ဆင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆင်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုညီ”

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ပြောမလို့လား”

“ဆင်းရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူး ကိုညီ”

မှန်သော စကားကိုဆိုပေမယ့် မင်းညီက မျက်နှာ မပျက်။

“ဆင်းရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိလာတဲ့အထိ ကိုယ်က စောင့်
နိုင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုညီရယ်”

“ဆင်းက ကိုကိုကို မမေ့နိုင်တာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အို...သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ဆင်း မခံနိုင်ပြန်။

“တကယ်တော့ ဆင်းကို ခုလို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာကိုက
ဆိုယ့်အတွက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပါပြီ၊ ကိုယ် နည်းနည်း
လောဘကြီးသွားတယ်”

“ကိုညီ လောဘကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဆင်း
အမှားပါ”

“ဆင်း မမှားပါဘူး၊ ဆင်း ကိုယ့်ကိုမချစ်လည်း ကိုယ်က
ဆင်းကို ချစ်နေရရင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဆင်း
စိတ်မညစ်နဲ့နော်”

“အခုမှ စိတ်မညစ်လို့ရမလား”

“ကိုယ့်ကြောင့် ဆင်း စိတ်ညစ်နေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆင်းရယ်”

ဆင်း စကားကို မင်းညီက နားလည်စွာ ပြုံးသည်။

ဆင်း ခံစားချက်ကို နားလည်၍ဖြစ်သည်။

“စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ချောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ရှေ့...ဟောဒီမှာ”

“ဟယ်...နှင်းဆီပန်းတွေ၊ လှလိုက်တာ”

မင်းညီက ဆင်းအတွက် ဝယ်ထားသည့် ပါကင်လှလှ နှင့် ပန်းနုရောင် ရေမွှေးနှင်းဆီတွေကို ပေးလိုက်တော့ ဆင်းခမျာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဆင်း နှင်းဆီကြိုက်တာ ကိုညီ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“ဪ...ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ အကြိုက်တွေ လိုက် စုံစမ်းထားရတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...ဗိုက်ဆာပြီ၊ ထမင်းကျွေးပါ တော့ဗျို့”

“ခဏလေးနော် ကိုညီ၊ ပန်းတွေ အိုးထဲ ထည့်လိုက် ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပန်းကြိုက်မလေး ဆင်းက နှင်းဆီပန်းတွေကို ဖန်ပန်းအိုး လှလှလေးထဲထည့်ပြီး ထမင်းပွဲမှာ အလှဆင်လိုက်တာကိုကြည့်၍ မင်းညီက ပြုံးနေသည်။

ဆင်း ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုပဲနေနေ သူ့အတွက် ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာချည်း ဖြစ်နေ၍ ငေးမဝ၊ ကြည့်မဝ ရင်တသိမ့်သိမ့် ချစ်မြတ်နိုးရသူဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မထားပါ။

ဒါကလည်း ဆင်း အစီအစဉ်ဖြစ်သလို မင်းညီ ကိုယ် တိုင်လည်း ချစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာနေရတာကို သဘောကျသူအဖြစ် ထိုအစီအစဉ်ကို ကျေနပ်စွာလက်ခံသည်။ ဆင်းက ရုပ်ကလေး မှုန်နေအောင်ချောသလို အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းသည့် အပိုင်းမှာရော၊ ထမင်းဟင်းချက်သည့် နေရာမှာရော ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

ဆင်း ဟင်းချက်လက်ရာ မင်းညီ အကြိုက်ဖြစ်သလို ဆင်းကလည်း ဟင်းပွဲတိုင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လှပစွာ ပြင်ဆင် တတ်သူဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်နူးရသည်။

“ကိုယ်တော့ မိန်းမရ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

“ဘယ်မိန်းမလဲ”

“ဆင်းက ကိုယ့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကိုကိုလာရင် ဆင်း ပြောသလို ပြောလိုက်မှထင် တယ်”

“ကိုညီနော် ဆင်းကို ဒေါသဖြစ်အောင် လာစမနေနဲ့”

သိလား၊ ဆင်း တကယ် မမဆီ သွားနေလိုက်မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဆင်းမရှိဘဲ ကိုယ် မနေတတ်လို့ပါ၊ ကိုယ့်နားမှာ ဆင်း ရှိနေမှ ကိုယ့်ဘဝပြည့်စုံတာ ဆင်း သိလား”

“ဒါဆို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထမင်းငြိမ်ငြိမ်စား”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ”

တကယ်လည်း မင်းညီ ဘာစကားမှမပြောတော့ ဆင်း ကြိတ်ပြီးလိုက်သည်။ ဆင်းနှင့်ပတ်သက်တိုင်း မင်းညီက အမြဲ အလျှော့ပေး အလိုလိုက်တတ်၍ မင်းညီကို ဆင်း ခင်သည်။ အားလည်းကိုးသည်။ သူ ပြောသလို ပြန်ချစ်ဖို့ကတော့ ဆင်း စိတ်ကူးထဲမှာ မရှိ။

“ဝူး...ဝူး”

ရုတ်တရက် မင်းညီ နှုတ်ဖျားမှ တဝှမ်းဝှမ်းထွက်လာ၍ ဆင်း လန့်သွား၏။

“ဘာလဲ ကိုညီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆင်းက စကားမပြောရဘူးဆိုလို့ ထမင်းထည့်ပေးဦးလို့ပြောတာ”

“သွား...သိပ်ဝိုတဲ့ ကိုညီ”

ထမင်းစားခန်းထဲက ရယ်သံလေးတွေ ဖိုပြည်သွားသည်။ အဲဒီလိုကျပြန်တော့ ဆင်းရင်ထဲက ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သောတတွေ၊ ဒေါသတွေ မေ့သွားသလိုလိုပင်။ တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ အဲဒါက ကိုညီနဲ့နေချိန်တိုင်း ဆင်း စိတ်ကို ပေါ့ပါးလွှတ်လေ့

စေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုညီ”

“ဗျာ”

“ဆင်းတို့ အမြဲ ဒီလိုပဲနေသွားကြရရင် ကောင်းမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ သားတွေ မြေးတွေရတဲ့အထိ နေရမှာ”

“ဆင်းပြောတဲ့အထဲမှာ အဲဒါတွေ မပါဘူးနော်”

“မရဘူး၊ ကိုညီက ဆင်းကို စတွေ့ကတည်းက အဲဒါတွေပါ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးသား”

“သွား...ကိုညီနဲ့ မခေါ်တော့ဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဆင်း မခေါ်ရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်လို့ပါ”

“ခေါ်စေချင်ရင် ဆင်း မကြိုက်တာ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“သူ့ဘာသာ ချစ်နေတာကွ၊ ကိုယ်လုပ်တာမဟုတ် ဘူး၊ ဆင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မချစ်လို့ ကိုယ်လည်း တား နေတာပဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားက နားမထောင်တာတော့ ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်းက ရောဂါဝိုတိုးလာပြန်ပြီ၊ ဆင်းကိုပဲ ချစ်ချင်တယ်၊ ဆင်းကိုပဲ ချစ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဒီလောက်ချစ်ချင်နေတာ ကိုညီဘာသာ ဒီမှာနေခဲ့၊ ဆင်း

သွားမယ်”

“ဟေ့...နေဦးလေ”

မင်းညီက နေဦးဆိုပေမယ့် ဆင်း သူ့နားက ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ပါးဆီမှာ တိုးသွားလွှင့်မျောလိုက်ပါလာသည့် မင်းညီရယ်သံကို နားထောင်ပြီး ဆင်း နှုတ်ခမ်းစုချင် ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနေမိသည်။

တကယ်ဆို မင်းညီဆိုတာ ဆင်းရဲ့ တရားဝင်ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ပါ။ သူ ဇွတ်အတင်းကြမ်းလာလျှင် ဖြူစင်သည့် ဆင်းဘဝလေး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပေမယ့် မင်းညီက ဆင်း နာကျင်အောင်၊ မုန်းတီးအောင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ ဆင်းထံ တန်ဖိုးထား ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆင်း မျက်နှာလှလှလေး ပြုံးနေတာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်သူ။

ဆင်းကို မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်သူဆိုတာ ဆင်း ယုံကြည်သည်။ လက်လည်းခံသည်။ ဆင်းဘက်က မတုံ့ပြန်နိုင်သေးတာကလွဲရင် ကိုကိုပြီးရင် ဆင်းဘဝမှာ ဒုတိယအရင်းနှီးဆုံး ယောက်ျားက မင်းညီဆိုတာကိုတော့ ဆင်းစိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ဝန်းလှိုက်မိသည်။

■ ■ ■

အခန်း (၈)

“ကျွီး”

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာသည့် ကားဆီမှလူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဆင်း တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြာဝေသွားကာ ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ဆင်း အံ့သြနေတုန်း ကားပေါ်က မားမတ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် ဆင်းလာသူက စစ်ရိပ်။

“ကိုကိုကို မခေါ်တော့ဘူးလား ဆင်း”

စစ်ရိပ်က သူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ဆေးကြောင်ကြည့်နေသည့် ဆင်းကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့မှ ဆင်းက အသိဝင်လာသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ

လှပသော မျက်နှာလေး တင်းမာခက်ထန်သွား၏။

“ကိုညီဆီ လာတာလား”

“ညီညီက အလုပ်ထဲမှာလေ”

“ရှင်”

“ကိုကို ဆင်းဆီလာတာ”

“အို”

ဒါက ဘာစကားလဲ။

ဦးစစ်ရိပ်စကားကို ဆင်း မကျေနပ်။ သူနဲ့ဆင်း ကြားမှာ ပြောစရာ ဘာစကားမှမရှိသလို တွေ့စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

“ဆင်းက တကယ့်အိမ်ရှင်မကောင်း ပီသတာပဲနော် ကြည့်ပါဦး...တစ်အိမ်လုံးကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ၊ မြင်ရတာနဲ့ကို အမောပြေသွားတာပဲ”

သူ့ထံမှ ချီးကျူးစကားကို ကြားပေမယ့် ဝမ်းမသာ နှိပ်ရင်ထဲ ပူလောင်ခါးသီးသွားသည်။

“ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ ဦးစစ်ရိပ်”

“ဘယ်လို...ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

သိသာစွာ တင်းမာသွားသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ဂရုမစိုက်သလို တုံ့ပြန်ကြည့်ရင်း ဆင်း နှုတ်ဖျားက အေးစရာ ဖြေလိုက်၏။

“ဦးစစ်ရိပ်လို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုက ဆင်းရဲ့အစ်ကိုနေရာမှာ ရှိနေတဲ့လူ၊ ပြီး တော့ ဆင်းထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရင် ညီညီကို ဆင်းရဲ့ အလိုက်မသိမှုအတွက် ခေါ်ပြီး သတိပေး ဆိုခိုမယ်ထင်တယ်”

“ရှင်နော်...ဒီကိစ္စ ကိုညီနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကိုညီအမည်ပါလာ၍ ဆင်း မခံနိုင်နိုင်သလို အော်လိုက်တာ စစ်ရိပ်က ဆင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

“ညီညီနဲ့ကိုယ် စကားမပြောစေချင်ရင် ဆင်း အပြုအမူတွေကို ဆင်းဘာသာ ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ ဦးစစ်ရိပ်လို့ ဆင်း ခေါ်ဖျားက နောက်တစ်ခါခေါ်ရင် ညီညီ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောချင်အောင် ကိုယ်ပြောမိရင် ဆင်းကြောင့်ပဲ...”

ကဲ...ပြော၊ ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်မှာလား၊ ဦးစစ်ရိပ် ခေါ်မှာလား”

“ရှင်...ရှင်...ဆင်းကို တမင်အကြပ်ကိုင်တာ လူကြီးကောင်းအလုပ်လားဟင်”

“ဆင်းက ကိုကိုမကြိုက်တာကိုမှ ရွေးလုပ်တာကိုး” စစ်ရိပ်ပုံစံက အေးစက်စက်။ ဆင်း အံလေးကြိတ်လိုက်သည်။ ဆင်းကြောင့် ကိုညီကို ထပ်ပြီး စိတ်မညစ်စေချင်။ စစ်ရိပ် သေသည့် လူကိုသာ မုန်းမုန်းနှင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ကို ဆင်း သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“ဆင်းရဲ အမုန်းကို ကိုကို ခံယူဖို့အသင့်ပါ။ ဒီထဲမှာ မကလည်း ဆင်းက ကိုကိုကို လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို ဆင်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပေးဘူး”

ရင်ထဲရှိသည့်စကားကို ဆင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွားသည်။ ဆင်းစကားကြောင့် ဒီလူနှလုံးသားမှာ ကျင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့် ဆင်း ဆုတောင်းကမပြုဘဲ ဆင်းစကားအတွက် သူ့အပြုအမူက ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ဆင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ဆင်း ခွင့်လွှတ်လာနိုင်တဲ့အချိန်အထိ ဆင်းတောင်းပန်နေမှာပါ။ ဒီဘဝအတွက်ရော နောင်ဖြစ်လာမယ့် ဘဝတွေအတွက်ရောပေါ့”

“ရှင် ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ။ အခု ပြန်ပါ”

ဆင်း သူ့ကို ပြန်ခိုင်းပေမယ့် စစ်ရိပ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ သက်သောင့်သက်သာ အမူအရာနှင့် အေးစွာပင် ထိုင်လိုက်၍ ဆင်းရင်ထဲ ဒေါသလှိုင်းလေး ထန်သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ အိမ်ရှင်က ပြန်ပါလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့လေ။ ကိုကိုက သိသလောက်

လေးတွေ သိခွင့်ရပြီးရင် ဆင်း မနှင်လည်း ကိုယ် ပြန်မှာပါ။ အခုတော့ ဆင်း ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တယ်ရှင်၊ ပျော်တယ်။ ဆင်းဘဝမှာ ကိုညီနဲ့ အတူအချိန်လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိဘူး...သိလား၊ ကဲ...ရှင်သိချင်တာ သိရပြီမဟုတ်လား၊ ဆင်းက အခုပြန်ပါ။ နောက်ကိုလည်း ကိုညီမရှိတဲ့အချိန်မှာ ဆင်းကို လုံးဝမလာပါနဲ့”

“ညီညီ ရှိတဲ့အချိန်တော့ လာလို့ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်တယ်”

“အို...မလာနဲ့၊ မလာနဲ့၊ ရှင့်မျက်နှာကို ဆင်း မမြင်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဆင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာရှင့်”

“ညီညီက ကိုယ့်ညီလေ၊ ညီအစ်ကိုချင်း မပတ်သက်ဘဲနေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ အစကတည်းက ကိုကိုနဲ့မပတ်သက်ဘဲရင် ဆင်း ကိုညီကို လက်မထပ်သင့်ဘူး”

“ဟင်”

စစ်ရိပ်စကား မှန်နေသဖြင့် ဆင်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲသွားသည်။ မမမင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်းကို ကိုညီနှင့် မထိထပ်မည်ဆိုတုန်းက စစ်ရိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆင်း ရင်ဆိုင်

နိုင်ပါ့မလား။ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ်မချစွာ ဆေး
သည်။

အခု စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် မေးနေချိန်မှာ ဆင်း ဘာ
ရမည်နည်း။ ဆင်းမှာ တစ်ခုခုတော့ အဖြေရှိရမည်။ စစ်
မျက်နှာကို ဆင်း စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်ကို ဆင်း မုန်းတယ်၊ ရှင်လည်း ဆင်း ခံစားရသ
ပြန်ခံစားရပါစေ”

“ဆင်း ဆုမတောင်းခင်ကစာည်းက ဒီဆုက ထို
အတွက် ပြည့်ပြီးသားပါ။ မွန်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အချိန်က
ကိုကိုဘဝတစ်ခုလုံး နာကြည်းအထီးကျန်မှုတွေအောင်
အပျော်ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီပါပြီ”

“နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ”

ဆင်းက စစ်ရိပ် ဘာပြောပြော ဘာတစ်ခုမှ
အကြည်မရှိ။ သူ့အပြစ်သူ ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားနေသည့်
များအဖြစ် ရင်ထဲ ခါးနေ၏။

“ဟိ...ဟိ”

“ဟော...ကိုညီ ပြန်လာပြီ”

ဆင်းစိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလို သူမ
လှမ်းတွေကလည်း ကိုညီထံ သူ့အလိုလိုရောက်သွား၏။

“ကိုကို ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“အခုပဲ ညီညီ၊ ဒီဘက်မရောက်တာကြာလို့ ဝင်း

တာ၊ တခြားကိစ္စ အထွေအထူးမရှိပါဘူး၊ ညီညီတို့ နေထိုင်ရ
တာ အဆင်ပြေရဲ့လား ဝင်းကြည့်ရုံပါ”

မင်းညီက သူ့နားရောက်လာသည့် ဆင်းလက်လေး
ဘစ်ဖက်ကို မလွတ်တမ်း ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားသလို အစ်ကိုဖြစ်သူ
စစ်ရိပ်ကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ...ကိုကို ပြန်လိုက်ဦးမယ် ညီ”

“ဆင်း...ကိုကို ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ရောက်တုန်း ညီတို့နဲ့ ခဏနေပါ
ဦးဗျာ”

မင်းညီက တားပေမယ့် ဆင်းက စိတ်မဝင်စားဟန်
မျက်နှာဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး ခပ်တင်းတင်းလုပ်တာ ကြည့်ပြီး
မင်းညီက အစ်ကိုဖြစ်သူကို အားနာနေ၏။

“နောက် ကြိုဦးမှာပဲကွာ၊ ကိုကိုမှာ တခြားကိစ္စလေး
ဆွဲ ရှိနေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

စစ်ရိပ်က မင်းညီတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရ
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ထုံရိသော ခံစားမှုတွေကြောင့် သက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။ မွန်နဲ့သူ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်လိုက်ရတာကလွဲပြီး
သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ မွန်းက
စစ်ရိပ်ချစ်သူ ဘယ်သူဆိုတာ အခုချိန်ထိ မသိ။ စစ်ရိပ်ကလည်း
မွန်မပြောသဖြင့် ညီညီ လက်ထပ်လိုက်သော ဆင်း ဆိုတာ စစ်ရိပ်

ချစ်သူမှန်းမသိ။

ဒါကြောင့်လည်း ညီညီဇနီးသည် အချောအလှလေး အဖြစ် ဆင်းအကြောင်းကို တစ်ချိန်လုံး ချီးကျူးနေ၏။ ဆင်းသား စစ်ရိပ်ချစ်သူပါဆိုလျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမည်မသိ။ စစ်ရိပ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးပုံစံကလည်း တခြားသူတွေနှင့်မတူ။

လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာကြပေမယ့် တစ်ယောက်လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်ယောက် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခွင့်မပြု။ ကိုယ်လွတ်လပ်သလို ပျော်သလို နေကြသူများဖြစ် သည်။ မွန်းရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမည်မသိသော်လည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်၏တာဝန် ကျေပွန်အောင်တော့ ဂရုစိုက်သည်။

တာဝန်ဝတ္တရားဆိုတာကလွဲပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသူက တစ်ယောက်တည်း။ သူ့နှလုံးသားထဲ ဖိုးပိုင်ထားနိုင်သူကလည်း တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတလေ မွန်းကို သူ့နားမှာထားပြီး မေ့နေတတ်တာတွေလည်း ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ မွန်းက သူ့ကို ခန့်တတ်သည်။

“မွန်းဟာ ကို့မိန်းမဆိုတာတော့ သတိရပါသေးတယ်နော်”

နှစ်ယောက် အနီးဆုံးအနေအထားကနေ အဝေးဆုံးအနေအထားရောက်အောင် ဘယ်သူ့ဖိုတီးခဲ့တာလဲ။

စစ်ရိပ်မှာ ချစ်သူရှိကြောင်း လက်မထပ်ခင် မွန်းတို့ ဝန်ခံဖွင့်ပြောခဲ့ပေမယ့် မွန်းက နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ ရှေ့တိုးချီ

ဆိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထိုမှိုက်မဲမှုအတွက် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ခဲ့ကြတာ အခုချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်ချင်လို့မရတော့။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်စီ အထံရာတွေကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြ သူများဘဝဟာ ဘယ်မှာပျော်စရာရှာတွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

“တူ...တူ”

စစ်ရိပ် အတွေးမဆုံးခင် ဖုန်းသံမြည်လာ၍ နားထောင်လိုက်တော့ မွန်းဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“မွန်းပါ...ကို၊ ည ၁၀နာရှိတာကို မေ့မှာစိုးလို့ မွန်း သတိပေးတာပါ”

“ကိုယ် မမေ့ပါဘူး၊ စောစောပြန်လာခဲ့မယ်၊ မွန်း အသင့်အပြင်ထား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

“တခြား ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ၊ မရှိရင် ကိုယ် ဖုန်း ချလိုက်တော့မယ်”

“ဒါပါပဲ ကို၊ တခြား ပြောစရာမရှိပါဘူး”

မွန်းလက်ထဲက ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ လင်မယားတို့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကား ဘာမှမရှိအောင် ရွာပါးပျောက်ဆုံးနေပုံက ကြောက်စရာ။ မိန်းကလေးပီပီ မွန်း အနေနှင့် ကိုယ်လက်ထပ်ထားသည့် ခင်ပွန်းသည်အပေါ်မှာ ချွံ့ချင်

သည်။ စကားတွေဆိုချင်သည်။ နှစ်ယောက်အတွက် ရယ်ရယ်မောမော တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်ပေမယ့် စစ်ရိပ်က မွန်းတိုင် လိုအပ်တာထက် ပိုစကားမပြော။

အလုပ် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေတတ်တာနှင့် အချိန် ကုန်နေတတ်ပုံက မွန်းအတွက် ပေးစရာ အချိန်ပိုမရှိပါဟု ဆိုသလိုလို။ စစ်ရိပ်မှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အလုပ်ရှိနေတတ်သည်။ ဘယ်တော့မှ အားလပ်ချိန်မရှိအောင် သူ့အလုပ်တွေနှင့်သူ ရှုပ်နေကြက မွန်းရင်ကို အထိခိုက် အနာကျင်စေဆုံးဖြစ်သည်။

အားလုံးက အထင်ကြီးလေးစားကြသည့် စစ်ရိပ်၏ လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရသည့် မွန်းကို လူအများက ချီးကျူးအားကျနေကြချိန်မှာ မွန်းအဖြစ်က ကိုယ့်ဝမ်းနား ကိုယ်သာ သိဆိုသည့်အတိုင်း စိန်ပုံ၊ ရွှေပုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အထီးကျန် အားထမ်းမှုတွေနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသူ။

စစ်ရိပ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် တာဝန်ကျေပွန်အောင် မွန်းအတွက် လိုတရပြည့်စုံသည့် ဘဝကို အကောင်းဆုံး အခမ်းနားဆုံး အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာများဖြင့် ဖန်တီးထားပေမယ့် မွန်း တကယ်လိုချင်သည်က ထိုအရာတွေ မဟုတ်။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မွန်းအချစ်ကို အထင်သေးခဲ့သလဲ ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်နှလုံးသားတွေ ဒီလောက် ရင့်မှာအေးစေ့နေရတာလဲ။ မွန်းအတွက် ကိုနှလုံးသားမှာ နေရာလေးတစ်ခု

လောက် ပေးနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မွန်းဘဝက အခုထက် အများကြီး နေပျော်နိုင်မှာပါကွယ်။

အခုတော့ မွန်းဘဝက လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက်နေ သူနှင့်တူသည်။ မွန်းမိဘတွေက မွန်းအဖြစ်ကိုမသိ၍ မွန်းအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းသာစိတ်တွေနှင့် ဂုဏ်ယူနေချိန်မှာ မွန်းတစ်ယောက် တည်း ကြိတ်ကျရသည့် မျက်ရည်တွေသာ မွန်းအဖော်ပါဟု ဆိုလျှင်...။

မွန်း တစ်ချိန်လုံး စစ်ရိပ်ကို စောင့်ပေမယ့် မျှော်သူက ပေါ်မလာ။ ဖုန်းကိုလှမ်းဆက်တော့ ဖုန်းက စက်ဝိုက်ထားသဖြင့် ခေါ်၍မရ။ မွန်းရှိရာကို အချိန်မီ ရောက်လာပါမည်ဟု ဆိုသူက အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းသွားချိန်ထိ ရောက်မလာတော့ မွန်း တစ်ယောက်တည်း ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်ခံပွဲကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာမထား။ ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားလာနေကြဖြစ်၍ ကားမောင်းရသည့် ကိစ္စမှာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် မဟုတ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ စစ်ရိပ် ဘယ်တွေများသွားနေပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းအလာ တစ်ဖက်မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်ကားကို မြင် လိုက်ရ၍ အချိန်မီ တိမ်းအရှောင်လိုက်...

“ကဏ္ဍိ”
“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

မွန်းတစ်ကိုယ်လုံး တစ်စုံတစ်ရာနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင်လိုက်တာကို နောက်ဆုံး သိလိုက်ရပြီးနောက်မှာ လောက ကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်အတိကျသွားကာ မွန်း ဘာဆို ဘာမှမသိ တော့။

အသိတရားတို့ ပြန်လည်စုစည်းမိချိန်မှာ မွန်းအမည်ကို ခေါ်နေသံကိုကြားရ၍ မျက်လုံးဖွင့်အကြည့် စစ်ရိပ် မျက်နှာချောချော ကို နီးကပ်စွာ မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြစိတ်ဖြင့် နေရာက ထမည်အပြု

“သတိရပြီလား မွန်း”

“အခု မွန်း ဘယ်ကိုရောက်...အား...ကျွတ်... ကျွတ်”

အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားသည့် ခြေထောက် ဒဏ်ရာကြောင့် မွန်းမျက်နှာလေး ဖြူဖွေးသွားချိန်မှာ

“မွန်း ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ် မွန်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက မှာထားတယ်”

“ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ဟုတ်လား”

မွန်းစိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ပတ်တီးစများကြောင့် မွန်း ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မွန်း ခြေထောက်တွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျိုးသွား ပြီလား ကို”

“နည်းနည်းပါးပါး ထိခိုက်ရုံလောက်ပါ။ နောက်ဆို ပြန်ကောင်းသွားမှာဆိုတော့ သိပ်စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး၊ အခု လောလောဆယ် မွန်း ပြန်သတိရလာတာကိုပဲ ကိုယ် ဝမ်းသာ လှပါပြီ၊ မကြာခင် မွန်းမာမီနဲ့ ဒက်ဒီတို့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် မွန်း”

ဘယ်တုန်းကမှ မွန်းအပေါ် ကြင်နာရကောင်းမှန်း မသိသည့် စစ်ရိပ်က မွန်းအပေါ် ကြင်နာပြုနေတာကို မွန်း မယုံနိုင်။

“သမီး”

“မာမီ”

မွန်း အတွေးမဆုံးမီ မာမီနှင့်ဒက်ဒီ ရောက်လာ၍ အတွေး စကဲ ပြတ်သွားသည်။

“ကံကောင်းလို့ပါလား သမီးရယ်၊ မာမီသမီးလေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မာမီခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား တာ ဘာမှကိုမမြင်တော့ဘူး”

“မွန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမီ”

မွန်းက မာမီကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ဆိုနေချိန်မှာ မာမီက မျက်ရည်ကျသည်။ မွန်းဒက်ဒီနှင့် စစ်ရိပ်တို့ မွန်း ဖြစ်ပျက် ပုံအလုံးစုံကို အသေးစိတ်ပြောနေချိန်မှာ မွန်းက သူမ ဘယ်အချိန် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေသည်။

ရဲစခန်းက အကြောင်းကြား၍ မွန်း ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာကို စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် သိသိချင် အပြေးရောက်လာခြင်း

ဖြစ်သည်။ မွန်း အချိန်အကြာကြီး သတိမေ့နေသည်ဆိုသည်။
ဘယ်လောက်မေ့နေသည်ကို မွန်း မသိရသေးခင် ဆရာဝန်ကြီး
ရောက်လာသည်။

“သတိရပြီနော် ဒေါ်မွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

“ခေါင်းထဲက မူးသေးလား”

“မမူးပါဘူးရှင်”

“အေးဗျာ၊ ဒေါ်မွန်း စိတ်ချရတဲ့အခြေအနေ ရောက်တာ
ဝမ်းသာစရာကောင်းပေမယ့် ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် အဆော
ရှင်းဖြစ်သွားတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်”

“သန္ဓေသားက နှစ်လတောင်ရှိနေပြီဗျ”

“အို”

“အားမငယ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်တော့ သားသမီးရတာနာတွေ
အများကြီးရောက်လာဦးမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ အန်ကယ်တို့လည်း
မြေးချို့ဖို့ ပြင်ထားကြပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဆရာဝန်ကြီးက ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုများ လုပ်သွားပေမယ့် မွန်းရင်ထဲမှာ သူမ
ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ရသည့် ရင်သွေးလေးအကြောင်းတွေ့ကာ
စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား သမီးရယ်၊ သမီးကိုယ်

သမီးသာ ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ပါကွယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး ပြော
သလို နောက်တော့ မာမီတို့ မြေးတွေအများကြီး ရလာဦးမှာပါ။
စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်”

မာမီက မွန်းကို နှစ်သိမ့်နေချိန်မှာ စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် မွန်းအား
ဆရာဝန်လာပြီး မွန်းလက်လေးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဘာမှမတွေ့နဲ့နော် မွန်း၊ နောက်တော့
ထိုက်တို့မှာ သားသမီးတွေ အများကြီးရှိလာမှာပါ။ အခု
လောလောဆယ် မွန်း ကျန်းမာရေးက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

မွန်းမှာ ရင်ဆိုနေသဖြင့် ဘာမှပြန်ပြောလိုစိတ်မရှိ။
နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ ပြန်လည်မှေးမှိတ်
ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မွန်း ရင်သွေးလေး
အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

သားလေးလား၊ သမီးလေးလား မသိလိုက်ရသည့် မွန်း
ရင်သွေးလေး။

မင်း ကံဆိုးလိုက်တာ ကလေးလေးရယ်။ လူ့လောက
ထဲကို ရောက်မလာခင် ပြန်ထွက်သွားရပြီ။

မင်းအတွက် မာမီ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တာ မာမီကို
ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်။

■ ■ ■

အခန်း (၉)

“ကိုညို”

“ဗျာ”

“မမမွန်း သနားပါတယ်နော်၊ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးထဲ
လည်း ဆုံးရှုံးရသေးတယ်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ဒဏ်ရာ
ပြင်းတော့ အိမ်ထဲမှာပဲ အချိန်အကြာကြီး နေရတော့မယ်”

ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံက ဆင်းသည့်အချိန် အထိ
လမ်းမလျှောက်နိုင်၍ တွန်းလှည်းဖြင့် သွားလာနေရသည့် မွန်းအိ
ကြည့်ပြီး ဆင်းရဲထဲ မိန်းမသားချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် သနားကြင်နာမှု
ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ့်လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ ဆင်းရဲထဲ
ဖြစ်လာတော့လည်း ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ပုံရတော့မှာပဲ”

မင်းညိုကိုယ်တိုင်လည်း သတင်းကြားကြားချင်း ဆေးရုံ
တို့ ဆင်းနှင့်အတူ ရောက်သွားခဲ့ရသူဖြစ်သလို မွန်း ဆေးရုံက
ဆင်းတော့ အတူပါကြရသူတွေအဖြစ် ဒုက္ခိတာဘဝ ချက်ချင်းရောက်
သွားသည့် မမမွန်းအတွက် ဘယ်သူမှ စိတ်မချမ်းသာကြပါ။

“ကိုကိုတော့ အဆိုးဆုံးပဲထင်တယ်၊ အလုပ်က တစ်ဖက်၊
သူမမာဇနီးက တစ်ဖက်နဲ့ တော်တော်စိတ်ဒုက္ခရောက် နေရှာမှာပဲ
ဗျာ”

မင်းညိုက သူ့အစ်ကိုဘက်က သာသာထိုးထိုးလေး
တွေးပေးနိုင်ပေမယ့် ဆင်းကတော့ မင်းညို တွေးသလိုတွေးမပေး
နိုင်ပါ။ မမမွန်း အခုလိုဖြစ်ရတာ ဦးစစ်ရိပ်အပြစ်ဟု ထင်သည်။
သူသာ ကိုယ့်ဇနီးမယားကို ဂရုစိုက်သည့်လူဆိုလျှင် ဒီလိုဖြစ်စရာ
အကြောင်းမရှိ။ စားအတူ၊ သွားအတူ ဘဝမှာ မမမွန်းလည်း
အခုလို မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်း ဖြစ်နေစရာမရှိ။

အခုတော့ ဆင်း မမမွန်းထံ လူမမာသွားမေးတိုင်း မမမွန်း
က ဆင်းရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျသည်။ သူရဲထဲက ခံစားချက်တွေကို
မိန်းမသားချင်း ရင်ဖွင့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဦးစစ်ရိပ်ဆိုသည့်
လူစိမ်းကားကြီးအကြောင်းဖြစ်သည်။ မမမွန်းက ခင်ပွန်းသည်ကို
ချစ်သလောက်၊ ဂရုစိုက်သလောက် ဦးစစ်ရိပ်က မမမွန်းကို
နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သည့်အကြောင်းတွေပြောပြီး မျက်ရည်တွေ
ကျတော့ ဆင်းကိုယ်တိုင် မမမွန်းအတွက် စိတ်မကောင်း။

ဦးစစ်ရိပ်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူတုန်းက ယူထားပြီး အေးအေးစက်စက်၊ စိတ်မဝင်စားသလိုပုံစံနှင့် တစ်ဖက်လူကို အခက်အောင် ပညာရှိနည်းနှင့် နှိပ်စက်နေတာကိုလည်း ပိုမိုနိုးမိသွားတယ်။

အစကတည်းက ကိုယ်စိတ်မဝင်စားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် သွေးအေးအေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သနည်း။ အဖြေက တစ်ခုတည်းရှိသည်။ ဂုဏ်ရည်တူခြင်း၊ ငွေကြေးချမ်းသာသော မိသားစုနှစ်ခု ပေါင်းစည်းရေးဆိုသည့် ပိုက်ဆံသူဌေးတို့၏ မူအတိုင်း ငွေနှင့်ငွေချင်း ပေါင်းစပ်ကြသည့်အခါ အချစ်တို့၊ ခံစားချက်တို့ဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ အရာများ။

အခုမှ မျက်ရည်ကျနေလို့လည်း အခြေအနေတွေက ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမလာတော့။ ငွေကြေးချမ်းသာသူ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မင်းညီဆိုသည့် ကိုညီကတော့ ဆင်းရဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဂုဏ်ပကာသနမှမပါဘဲ အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက် လက်ထပ်ရသူ။

အတွေးနှင့် ဆင်းရဲထဲ လှုပ်ရှားသွားကာ အခုအတူရှိနေသည့် မင်းညီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မင်းညီဆင်းကို မကြည့်။ သူ့အလုပ်တွေကို လုပ်နေ၏။ ယောက်ျားပီသ၍ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မင်းညီပုံစံက ဆင်းမျက်စိထဲမှာ ဒီနေ့မှ ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။

မင်းညီသာ ဆင်းဘဝလေးကို မကယ်တင်၊ မတည်

လျှင် အခုချိန် ဆင်းဘဝက ပြာမှုန်ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။

ဆင်းရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ကိုညီရယ်။ မင်းညီချက်နာကို ဆင်း ငေးနေတုန်း မင်းညီအကြည့်တွေက ဆင်းထံ ချက်နာ ရောက်လာ၍ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်နှင့် မင်းညီချက်နာမှာ အပြုံးတစ်ခု လက်ခံ ဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်...ကောင်မလေး၊ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ တိတ်တိတ်လေး ခိုးကြည့်နေတာလဲ”

“ကိုညီက ချောလို့”

“ကိုယ့်ယောက်ျားချောတာကို ဒီနေ့မှသိတာပေါ့ ဆုတ်လား”

“အင်း”

ဆင်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တော့ မင်းညီက ဆင်းချက်နာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“သိပ်ချစ်လာအောင် ပြောပြန်ပြီကွာ၊ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သိပ်ချစ်လာရင် ကိုယ့်တာဝန်မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုညီ”

“ဗျာ”

“ကိုညီ မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဆင်းဆီကို ကိုကိုလာတာကို ချစ်နည်းမှ သဝန်မတိုဘူးလားဟင်”

“ဘာသဝန်တိုစရာရှိလို့လဲ ဆင်းရဲ့၊ ကိုကိုက ကိုယ့်အတွက် လေးစားစရာအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုကို

ကို ကိုယ်ယုံတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်းက...”

“တော်ပြီ...ဆင်း၊ အရင်တုန်းက ကိစ္စတွေ ကိုယ် အာရုံထဲမှာမရှိဘူး၊ အားလုံးဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြ ပြီး လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဆင်းဟာ ကိုယ့်နော်၊ ကိုကိုနဲ့ တစ်ယောက်၊ မိသားစုလေးတစ်ခုလို တည်ရှိနေတယ်လို့ပဲ ထင် ခံယူထားတယ်။

ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည် တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုညီ”

“တကယ်ကျေးဇူးတင်ရင် ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်”

“ရှင်”

“ဆင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေပြီ ဆင်းရယ်”

“အိုကွယ်”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ဆင်း ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ် ကိုညီ”

“ဒါဆို”

“အို...ကိုညီ”

ဆင်းကိုယ်လေး မင်းညီရင်ခွင်ထဲ အတင်းကပ် နှစ်ဝင်သွားသလို ဘာစကားမှဆိုခွင့်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ အတွက် ကိုညီကို ဆင်း အပြစ်မတင်မိ။ မင်းညီရင်ခွင်မှာ

ညီနာလှလှလေးကို အပ်ထားလိုက်မိ၏။

“သိပ်ချစ်တယ် ဆင်းရယ်”

‘ဆင်းလည်း ကိုညီနဲ့ အတူတူပါပဲကွယ်’ ဆိုသည့် စကားကို ဆင်းနှုတ်ဖျားက ထုတ်မပြောနိုင်ပေမယ့် ကိုညီ ပြုသမျှ နေသည့် အချစ်ရုပ်လေးတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဟိုတုန်းက နှိပ်ဆောင်အိမ်ထောင်သည်ဘဝက အခုတော့ တကယ့်အိမ်ထောင် နှစ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ အပျော်ဆုံးလူက မင်းညီ။ ဆင်းကို ချစ်သလားဟု မမေး။ သူကပဲ ဆင်းကို မျက်စိအောက်က ပျောက်မခံအောင် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြနေပုံကြောင့် ဆင်းမှာ ကြာခဏ မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ ဆင်းရယ်”

“သွားပါ၊ သိပ်ပိုတာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး အတူတူရှိနေ ခဲ့တာကို”

“ရုံးသွားရသေးတယ်ကွ”

“အဲဒါလည်း တစ်ချိန်လုံး ဆင်းဆီပဲ ဖုန်းဆက်နေ ဘာမဟုတ်လား”

“ချစ်တာကိုး”

“တော်ပါ၊ ဒီလောက်ချစ်နေရင် ဆင်းကိုပါ ကိုညီ ရုံးကို ခေါ်သွားတော့”

“တကယ်ခေါ်သွားမှာနော်၊ ကိုယ့်အတွက် စက္ကယရီမ ညီလှလေးတစ်ယောက် ထားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မနက်ဖြန်

ကိုယ်နဲ့အတူ ရုံးကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်”

ဆင်းက ရွှေပြောတာကို မင်းညီက တကယ်ပြောတော့ ဆင်း လန့်သွားသည်။

“ကိုညီနော် ဆင်း ဘယ်ကိုမှမလိုက်ဘူး၊ ဆင်းထံ မခေါ်နဲ့”

“ဟင့်အင်း...ခေါ်မှာပဲ၊ ပြောမရရင် ဟောဒီလို ချီသွားမှာ”

“အို...အမေ”

မင်းညီက ပြောပြောဆိုဆို ဆင်းကိုယ်လေးကို ဖျတ်ဆွဲ ပွေ့ယူချီမလိုက်၍ ဆင်း လန့်သွားပြီး သူမကို တမင်စနေသည့် မင်းညီရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မနာကျင်အောင် ထုရိုက်ရင်း နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောသံက ချိုလွင်စွာ ယုံလွှဲ လျက်။

■ ■ ■

အခန်း (၁၀)

“ကိုကိုတော့ သနားပါတယ် ဆင်းရယ်၊ မမမွန်းက နီကိုနဲ့ကွာရှင်းပြီး နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားပြီ၊ အခုတော့ အိမ်ကြီးထဲ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက် ခဲ့မယ် မသိဘူး”

ဆင်းက မင်းညီစကားကို ဘာတစ်ခုမှဝင်မပြော။ ပြော လာလည်း အကြောင်းမရှိ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဖြစ်သင့်လို့ ဖြစ်ရ ဘာပဲဖြစ်သည်။ ကိုညီလို ဦးစစ်ရိပ်ဆိုသည့် ကိုကိုကို နည်း နည်းမှ မသနား။ ဆင်းဝဋ်တွေ လည်လို့ပဲ တွေးသည်။ ဖြစ်နိုင် ချင် ဆင်းအနားမှာ ကိုကိုအကြောင်း မကြားချင်။ ကိုကိုမျက်နှာ ဆိုလည်း မမြင်ချင်။ ထို့ကြောင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း အံ့ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကံတရားအတိုင်းပေါ့ ကိုညီရယ်၊ အဲဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ အခုတလော ကိုညီ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုပဲ ဂရုစိုက်စမ်းပါ၊ ဆရာဝန်ပြပါဆိုတော့လည်း ဆင်း စကားကို နားမထောင်ဘူး”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆင်းရဲ့၊ အသက်ရှူကျပ်တာ၊ ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်တာလောက်ပါ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ဆင်းနားမှာ ကိုယ်က မြေးတွေ၊ မြစ်တွေရတဲ့အထိ အတူရှိနေမှာ သိလား”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဆရာဝန်ပြပါဆို”

ဆင်း နှုတ်ခမ်းစုတော့ မင်းညီက ဆင်းပါးလေးကို ဖွဖွနမ်းပြီး ရယ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုကို့ဆီ ကို ခဏသွားရအောင်နော်”

“ဆင်း မလိုက်ဘူး”

“ကောင်းမလားကွ”

“ကောင်းတယ်၊ ဆင်းကိုမေးရင် နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ဆင်း သဘောပါဗျာ၊ မလိုက်ချင်လည်းနေခဲ့၊ ပြီးမှ ညစာအတူသွားကြမယ်၊ ဟုတ်လား”

မင်းညီရင်ခွင်ထဲက ဆင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူ့ထာချစ်စနိုးရယ်သည်။

“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး”

“ကိုညီလောက် ဘယ်သူမှမဆိုးဘူး၊ ညနေစောစော ဖြန်လာနော်၊ အိမ်အတွက် ဈေးဝယ်စရာလည်း ရှိသေးတယ်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ရုံးဆင်းတာနဲ့ ဟောဒီက ချစ်စနိုးလေးနားကို အပြေးပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“အချစ်အင်း”

“ဒါဆို လာခဲ့”

“ဟိတ်...ကိုညီ...အို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“သွား...ကိုညီ လူဆိုး”

မင်းညီရင်ခွင်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေပျော်အောင် ကြိုးစားရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အတိတ်က အကြောင်းအရာတွေအားလုံး နေပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့် ဆင်းအတွက် ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းအောက်မှာ ဆင်းဘဝက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲဖြစ်လာရခြင်းကို ဆင်းကိုယ်တိုင် ထိုအချိန်က မသိခဲ့။

သူမကိုယ်သူမ အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး မင်းညီနှင့်အတူ ဈေးဝယ်သည်။ ညစာ စားသည်။ အားလုံး ပျော်စရာအတိ။ ဆင်းရင်ထဲမှာ ဘာအပူအပင်မှ မရှိသလို ကိုညီကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ချိန်လုံး ပျော်နေသည့် အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ရုတ်တရက် ကိုညီ

မျက်နှာက အပြုံးတွေကြား စောချွေးတွေ ပျံလာကာ

“အား...ရင်ဘတ်ထဲကအောင့်တယ် ဆင်း”

“ဟင်...ဒါဆို ကားကိုရပ်လိုက် ကိုညီ၊ ကားကို
ရပ်လိုက်”

“အင်း...အင်း”

ကိုညီက ဆင်းစကားအတိုင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်
ဖိရင်း ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဆွဲရပ်ဖို့ ကြိုးစားနေခိုက်မှာပဲ

“အား...အင့်”

“ဟာ...ကိုညီ...ကိုညီ”

“တီ...တီ”

“ဝုန်း”

“အား...အမလေး”

ကားစတီယာတိုင်ပေါ် မှောက်ကျသွားသည့် ကိုညီ
ကိုယ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အချိန်မမီတော့။
မျက်ဝန်းထဲမှ ပြာခနဲဖြစ်သွားတာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရပြီး ပြင်း
ထန်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိပြီးနောက်
မှာ ဆင်းကမ္ဘာက လုံးဝ မှောင်အတိကျသွား၏။

ဆင်း သတိရလာချိန်မှာ ပထမဆုံး မြင်တွေ့ခွင့်ရသည့်
မျက်နှာက ကိုညီ မဟုတ်။ ဆင်း ကြည့်မရအောင် နာကျင်
မုန်းတီးခဲ့သည့် ဦးစစ်ရိပ်၏မျက်နှာ။

“သတိရလာပြီနော် ဆင်း”

“ကိုညီရော”

“သူ ရှိပါတယ်၊ အခု ဆင်း နေလို့ကောင်းရဲ့လား၊
ခေါင်းထဲမှာရော ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“ဆင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အားလုံးကောင်းတယ်၊ ကိုညီ
ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်လောက်ခဏ်ရာရသွားလဲဆိုတာ ဆင်း သိ
ချင်တယ်”

ဆင်းက ပြောပြောဆိုဆို ဆေးရုံခုတင်ထက်က ဆင်း
တော့ စစ်ရိပ်က ဆင်းလက်လေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းယူ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကံကောင်း၍ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာအနည်းငယ်
မှတစ်ပါး ဆင်း ဘာမှဖြစ်မသွားပေမယ့် မင်းညီကတော့ ကား
ပေါ်မှာကတည်းက နှလုံးရောဂါနှင့် ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွား
ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆင်းကို စစ်ရိပ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

“ဆင်းလက်ကို ဘာလို့ကိုင်တာလဲ၊ လွှတ်ပါ”

“ဆင်း”

“ဆင်းနာမည်ကို မခေါ်နဲ့၊ အခုချိန်မှာ ရှင့်ဆီက ဆင်း
ဘာစကားမှမကြားချင်ဘူး၊ ကိုညီဆီ ဆင်း သွားမယ်”

ဆင်းက စစ်ရိပ် လက်ထဲက သူမလက်လေးကို ဆတ်
ဆတ်ထိမခံ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါသလေးဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်
ဟန်ကိုကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် ရင်ထဲမှ နှင်နေ၏။ သူ့ကြောင့် ဆင်း
ရင်ထဲက ခံစားချက်ဝေဒနာတွေ အခုချိန်ထိ ပြင်းထန်လောင်
မြိုက်နေဆဲဆိုတာ စစ်ရိပ် သိသည်။ နားလည်သည်။

သူ့ကြောင့် ဆင်းဘဝပုံရိပ်တွေ နာကြည်းပူလောင် ခါးသီးခြင်းတွေနှင့် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည့်အထဲမှာ မင်းညီက ဆင်း ဘဝရဲ့ ကယ်တင်ရှင်နတ်သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းညီကို ဆင်း မချစ်ပေမယ့် မင်းညီက သိပ်ချစ်တာ သူသိသည်။ စိတ်သဘော ထားပြည့်ဝသည့် မင်းညီကြောင့် ဆင်းဘဝလေး အေးငြိမ်းရ တော့မည်ဟု ထင်နေ၍မှ မကြာသေး။ အခု ညီညီက စစ်ရိပ် နှင့်တကွ သူ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော ဆင်းကိုပါထားကာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့လေပြီ။

“ဆင်း...နေဦးလေ”

စစ်ရိပ် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆင်းက သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့နားကထွက်သွား၍ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဆင်းရှေ့ကို သူ ဝင်ရပ်လိုက်တော့ ဆင်းက ဒေါသကဲသည့် မျက်နှာ လေးနှင့် စစ်ရိပ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ ဦးစစ်ရိပ်”

“ကိုကို ပြောပါရစေဦး ဆင်းရယ်၊ ကိုကိုပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်ပါဦး”

“ဆင်းက ကိုညီအတွက် စိတ်ပူနေတာရှင်၊ အရေးထဲ ရှင်က ဆင်းကို ဘာတွေပြောချင်နေတာလဲ”

“ကိုကိုပြောချင်တာလည်း ညီညီအကြောင်းပါကွယ်”

“ကိုညီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆင်း စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်၊ ညီညီ ဆုံးသွားပြီ”

“ရှင်”

“ကိုညီ ဆုံးသွားပြီ၊ ဟုတ်လား”

“ကိုညီ”

“ဆင်း...ဟာ...ဟေ့”

“ဆင်း...ဆင်း”

ဆင်းက စစ်ရိပ်အော်သံကို မကြားတော့။

လှပသော မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ဖြူဖျော့သွားကာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး အရုပ်ကြီးပြတ် လဲပြိုကျလာသဖြင့် စစ်ရိပ်က အချိန်မီ ဆင်းကိုယ်လေးကို ဖမ်းယူသိမ်းပွေထားလိုက်ရသည်။

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ လူနာက အားနည်းတာ ရော၊ စိတ်ထိခိုက်တာရောပေါင်းပြီး ရှေ့(ခံ)ရသွားတာပါ၊ ပြီးတော့ လူနာမှာ ပရက်လည်း ရှိနေတယ်”

“ဗျာ”

“ကလေးရော လူကြီးပါ အခုချိန်မှာ အထူးဂရုစိုက် ပို့ လိုတယ်ဗျာ ကိုစစ်ရိပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက လိုအပ်သည့်ဆေးတွေ ညွှန်ကြားပြီး ထွက်သွားသည်။ စစ်ရိပ်က ညီဖြစ်သူ၏ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရသည့် မိခင်လောင်း၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးမော စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခံစားချက်မျိုးစုံဖြင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

သူ့ရင်သွေးလေးရှိတာကို ညီညီ သိသွားပုံမရသလို ဆင်း

ကိုယ်တိုင်လည်း သူမမှာ ညီညီရင်သွေးလေးရှိနေတာကို သိမှ သိပါရဲ့လားမသိ။ စစ်ရိပ်ကိုတွေ့တိုင်း ဒေါသလေးတွေ တဝေဝေနှင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ မုန်းတီးနေဟန်လေးကိုက စစ်ရိပ် နှလုံးသားကို အံ့ရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လာသော အချစ်၏ အမှတ်တံဆိပ် တစ်ခု ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရခြင်းကို ဆင်း နားလည်မည်မထင်။

အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးကြရသူတိုင်း ထိုသို့ခံစားကြ ရမည်။ ပေါက်ကွဲကြရမည်။

အားလုံးဟာ ကိုကိုအပြစ်တွေချည်းပါပဲ ဆင်းရယ်။ ကိုကိုကြောင့်၊ ကိုကိုကို ဆင်း သိပ်ချစ်လို့ အခုလို ဆင်း ခံစား နာကျင် ကြေကွဲရတာကို ကိုကို နားလည်ပါတယ် အချစ်ရယ်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဆင်း”

“ဦးစစ်ရိပ်”

ဆင်းအသံက တိုးတိုးဖျော့ဖျော့လေး ဖြစ်သလို ဆင်း မျက်နှာလေးက အခုချိန်ထိ သွေးမရှိသလို ဖြူဖွေးဖျော့တော့ နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဆင်း”

“ကိုညီကို ဆင်းကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုကို လိုက်ပို့မှာပါကွယ်၊ အခု ဆင်း နေလို့ကောင်း ရဲ့လားဟင်၊ ခေါင်းထဲမှူးသေးလား”

“အို...ဆင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ အခု ရှိနေ

ဆင်းဘဝက ကိုညီနဲ့အတူ လိုက်သေသွားသင့်တဲ့ဘဝ၊ ဆင်း သေပါရစေ ကိုညီရယ်၊ ကိုညီကိုယ်စား ဆင်းပဲ သေမင်း ခေါ်ရာ လိုက်သွားပါရစေရှင်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ဆင်းက နာကြည်းကြေကွဲသော ခံစားချက်ကို ဘယ် လိုမှ မချီသိပ်နိုင်တော့ဘဲ စစ်ရိပ်ရှေ့မှာပင် ကလေးတစ်ယောက် လို အော်ဟစ်ငိုလိုက်မိသည်။ ကိုညီ မရှိမှတော့ ဆင်းဘဝမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့။

အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ။

ဆင်းဘဝမှာ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်ရစ်တော့သည့်အတူ ကိုညီ မသေဘဲ ဆင်းပဲ သေပစ်ချင်သည်။

ဆင်း သေချင်တာ အခုမှမဟုတ်။

ကိုကိုဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို စချစ်မိကတည်းက၊ ရက်ရက်စက် အသည်းခွဲခံရပြီးကတည်းက သေသင့်တာ ဆင်း ပါ ကိုညီရယ်။

ကိုညီလို စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ နှလုံးသားလှပတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆင်းနေရာမှာ ကျန်ရှိနေသင့်တာမျိုးပါ။

“ကိုညီ မသေပါနဲ့၊ ကိုညီကိုယ်စား ဆင်းပဲ သေပေး ပါရစေ”

“ကိုညီ”

“ဆင်း...သတိထားဦးလေ၊ ဆင်းက အခု တစ်ယောက်

တည်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆင်းရဲထဲမှာ ကိုညို ရင်သွေးလေးရှိနေပြီ”

“ရင်သွေးလေး...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆင်းမှာ ကိုညိုရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ”

“ရှင်”

အံ့ဩစိတ်နှင့် တုန်လှုပ်ကြေကွဲရခြင်းကြောင့် ဆင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ် လိမ့်ဆင်း ကျလာတာကလွဲ၍ ဆင်း ဘာမှမပြောနိုင်။ ဆင်းမှာ ကိုညို ရင်သွေးလေး ရှိနေတာကို ဆင်းကိုယ်တိုင် မသိသလို ကလေး၏ အဖေဖြစ်သော ကိုညိုကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရင်သွေးလေးအကြောင်း သိမသွားခဲ့ပါ။

“ကိုညိုရယ်”

“ညီညီအပေါ် ဂရုစိုက်ရင် ညီညီကိုယ်စား ဆင်း ရင်သွေးလေးကို ဂရုစိုက်ပါလို့ ကိုကို ပြောပါရစေ ဆင်းရယ်”

ဆင်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ရှိုက်ငိုရင်း နှုတ်ကျသွားပုံက ကြည့်ရက်စရာမရှိ။ ကိုညို မရှိရင် ဆင်းဘဝ လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဟု ထင်ခဲ့သည့် အခြေအနေက အခု တော့ ကိုညိုကိုယ်စား ကိုညိုကိုယ်ပွားလေးက ဆင်းရဲထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဆိုတော့ ဆင်း အတော်ကြီးတုန်လှုပ်လျက် မေ့ခဲ့ ရခက်သော ဝေဒနာပေါင်းစုံဖြင့် ဆင်း နှလုံးသားတွေ နာကျင် ကြေကွဲမဆုံး။

ဆင်းဆန္ဒအတိုင်း စစ်ရိပ်က ကိုညိုရုပ်ကလာပ်ရှိရာ လိုက်သွားသည်။ ကိုညိုက အိပ်ပျော်နေသည့်အတိုင်း ဆင်းကို ရှောင်ရှားမှု တင်းမဲ့စွာ ကြုံဆိုသည်။

သွားတော့ ကိုညိုရယ်။

သွားနှင့်တော့။

ကိုညိုနောက်က ဆင်း လိုက်လာခဲ့မယ်။

“ပြန်ကြစို့ ဆင်း၊ ဆင်း သိပ်အားနည်းနေပြီ၊ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟင့်အင်း...ဆင်း မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ကိုညိုနား နေချင်သေးတယ်”

“ကိုကိုစကားကို နားထောင်ပါ၊ ဆင်း၊ အခုချိန်မှာ ညီညိုကိုယ်စား ညီညိုရင်သွေးလေးကို ဂရုစိုက်ရမှာက ဆင်း တာဝန် ဖြစ်သွားပြီ”

စစ်ရိပ်စကားက မှန်နေ၍ မျက်ရည်တွေနှင့် ကိုညိုကို ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။ ကိုညိုနားရေးကိစ္စကို စစ်ရိပ်ကပဲ ဦးဆောင် သွားသည်။ ဆင်းက နာကျင်ကြေကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် ငိုရုံမှလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှမသိ။ ရက်လည်ပြီးမှ ဆင်းက လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်သွား၍ မမမင်းက ဆင်းနားမှာ တစ်ချိန်လုံးစောင့်ပေးနေရသည်။

“တစ်ချိန်လုံးငိုနေရင် ညီမလေး ကျန်းမာရေး ပိုထိခိုက် နာပေါ့ကွယ်၊ ညီမ ကျန်းမာမှ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးက ကျန်းမာ နာမဟုတ်လား၊ ကလေးလေးကို သနားရင် ညီမကိုယ်ညီမ ဂရုစိုက်

ပါကွယ်”

မမမင်းက ဆင်းကို အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့်ပျောင်းဖျ တစ်ချသည့်။ ဆင်း မနာခံချင်ပေမယ့် ကိုညိုရင်သွေးလေးကို စိုက်ရမည်ဆိုသောအသိဖြင့် မမမင်းအစဉ်တွေကို လက်ချင်ဘဲ လက်ခံရသည်။ မစားချင်လည်း စားရသည်။ မသောက်ချင်သည့်ဆေးကို သောက်ရသည်။

“မမပြန်ရင် ဆင်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဆင်း သဘောပါကွယ်၊ ဆင်း စိတ်ချမ်းသာနဲ့ အဓိကပါ”

မမဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ဆင်း သူမပစ္စည်း ထွက်သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးသည်။ ကိုညို မရှိဘဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ခဏ တစ်နာရီမျှပင် မနေချင်။ ဘယ်တော့မှလည်း ဒီနေရာကို ပြန်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်သော့ကို မမမင်းကတစ်ဆင့် ဦးစစ်ရိုက်ပေးခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မမင်းမင်းရယ်၊ ဒီအိမ်က ညီအစ်မဆိုတော့ ဆင်းအိမ်ပဲ၊ အားလုံး ဆင်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ။ ဒီသော့က ကျွန်တော့်ကိုပေးပြီး ဆင်း ဘယ်တော့မှ ဒီကိုပြန်မလာဘူးဆို ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

ဆင်းစိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ညိုညိုရင်သွေးလေးဟာ ရဲသား ဖြစ်သလို ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ဦးတည်းသော တူလေး မမင်းမင်း၊ ကျွန်တော့်ညီ မရှိတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်တူလေး

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်မထားနိုင်ဘူး။

အခု မမင်းမင်းနောက်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆင်းလိုက်သွားတာကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ခွင့်ပြုတယ်၊ သားကို မွေးဖွားဖို့ဆိုရင်တော့ ဒီမှာပဲမွေးပါ၊ ဒါကိုတော့ ညီညီကိုယ်စား ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါ”

“ကျွန်မလည်း ကိုစစ်ရိပ် ပြောသလို ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ရှင်၊ ညီမလေးကလည်း ဘူးဆို ဖရုံမသီးချင်တော့ ခက်ပါတယ်၊ ပြောတော့ ပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ ပြောမရရင်...”

“ရတဲ့နည်းနဲ့ ဆင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်ရပါလိမ့် မယ် မမင်းမင်း၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မမင်းမင်း နားလည်စေချင်ပါတယ်”

စစ်ရိပ်စကား၊ စစ်ရိပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူမှန်းသိ၍ မင်းမင်း သက်ပြင်းချရုံပဲ တတ်နိုင်သည်။ ဆင်းကလည်း ခေါင်းမာသူဆိုတော့ ပြောရမှာမဟုတ်။

“ကျွန်မတော့ ကိုစစ်ရိပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူးရှင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကိုစစ်ရိပ်ရော ညီမလေးကိုရော စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာပါပဲ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဆင်းအိမ်သော့ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်လို့ မမင်းမင်းပဲ ပြန်ယူသွားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစား နေရတယ်ဆိုတာ

မမင်းမင်းလည်း သိမှာပါ။

ဆင်း၏အိမ်သော့ကို စစ်ရိပ် လက်မခံ၍ မင်းမင်း ပြန်ယူခဲ့ရသည်။ ညီမဖြစ်သူကိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဘာ ထပ်မပြောတော့။ သော့ကို မင်းမင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဆင်းက အစ်မဖြစ်သူနှင့်အတူ လူက လိုက်လာခဲ့ ပေမယ့် စိတ်တွေက ပျံ့လွင့်ချင်တိုင်း ပျံ့လွင့်နေသည်။ စားနပ် သောက်ချိန် အိပ်ချိန်ကအစ တစ်ချိန်လုံး မင်းမင်းက ဂရုစိုက် နေသည့်ကြားက ဆင်းကျန်းမာရေးက သိသာစွာ ချူချာလာသည့် အတွက် အားလုံး စိုးရိမ်နေကြသည်။ စစ်ရိပ်ကလည်း မင်းမင်း နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေမေးသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လို စိတ်မချနိုင်တာနှင့် ဆင်းရှိရာကို လိုက်လာသည်။ ဒါကို ဆင်း မသိ။ စစ်ရိပ်က သူ့ဘာသာ အိမ်တစ်လုံး သီးသန့်ငှားနေပြီး ဆင် မသိအောင် သူမကို အဝေးက တိတ်တိတ်လေး ငေးကြည့်နေ မိသည်။

မိခင်လောင်းတစ်ယောက်၏ အသရေဖြင့် ဆင်းပုံ လေးက ပိုပြီး နုနုလှပနေသည်က တခြား၊ တွေ့ဆုံငေးဝိုင်း ပုံစံလေးနှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းလွတ်နေပုံလေးကတခြားဆိုတော့ စစ်ရိပ်မှာ ဆင်းဖြစ်နေပုံလေးကိုကြည့်၍ အသည်းနှလုံးတွေ နာထွက် နေသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဆင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အမြဲ တန်း ထွေးပွေထားလိုက်ချင်သည်။ စစ်ရိပ်ကြောင့် ဆင်းနှလုံး

သားမှာ နက်ရှိုင်းစွာရရှိခဲ့သည့် အချစ်ဒဏ်ရာတွေအတွက် သူ လိုလူတစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဟု ဆင်းရှေ့မှာ ခူးထောက် ပြီး အထပ်ထပ်တောင်းပန်ချင်သည်။

စစ်ရိပ်ကိုယ်တိုင် ဆင်းနှင့် ဝေးရကတည်းက အပျော် ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်။ ဆင်းကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်း သူ့အာရုံမှာ သူ့နှလုံးသားမှာ ရှိနေ ခြင်းကြောင့်လည်း မွန်းနှင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးက စကတည်းက အဆင်မပြေမှုအပေါင်းဖြင့်။ အဆုံးသတ်မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ ကျောခိုင်းဖို့ ဖြစ်လာရခြင်းအပေါ် စစ်ရိပ်ဘက်က အခုချိန်ထိ နောင်တ မရ။

သူ့ရင်မှာ အမြဲနောင်တရနေသည်က ဆင်းဆိုသည့် အချစ်ဆုံး ချစ်သူလေး သူ့ကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည့် မလှပ သော ဘဝခရီးဖြစ်သည်။ ဖခင်မရှိသောသားနှင့် သိပ်လှသည့် သား၏အမေ နုနုငယ်ငယ်တို့၏ ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝခရီးအတွက် ရှေ့မှာ မားမားရပ်ပြီး ဆင်းတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်မည့်သူ က စစ်ရိပ်မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

ဆင်း၏အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒကို မမင်းမင်း ကို ပွင့်လင်းစွာ ရင်ဖွင့်ပြောပြထားပြီးဖြစ်၍ မမင်းမင်းက စစ်ရိပ် ခံစားချက်ကို နားလည်သည်။ စာနာသည်။ ဆင်းကိုယ်တိုင် လည်း စစ်ရိပ်ကို သိပ်ချစ်၍ မုန်းခဲ့သည့် ကလေးမ။

တကယ်ချစ်ကြသူနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဆုံကြရ

ခြင်းအပေါ်မှာ ကန့်ကွက်မည့်သူ မရှိ။ ဝမ်းသာကျေနပ်တာစိ
ရှိသည်။ တစ်ခုဆိုးနေသည်က ဆင်း။ ဆင်းက တစ်ချိန်လုံး သူ
အတွေးနှင့်သူမ ငေးဝိုင်တွေဝေလျက်။ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခြင်း
ဖြစ်သည်။ စစ်ရိပ်အကြောင်း စကားစလျှင် ဆင်းက လုံးဝမှား
မထောင်။ သူမဘဝမှာ စစ်ရိပ်ဆိုသည့်လူ မရှိတော့ပါဟု အပြတ်
ပြောထားမှတော့ ပိုဆိုးသည်။

အခုလည်း ဆင်းကို ဘာတစ်ခုမှအသိမပေးဘဲ စစ်ရိပ်
ဒီမြို့လေးကို ရောက်နေတာသိရင် ဆင်း ဘာပြောဦးမည်မသိ။
ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဆင်း စိတ်ထိခိုက်မှာကိုလည်း တစ်ဖက်က
စိုးရိမ်လျက်နှင့်ပင်။ စစ်ရိပ်ဘက်က ဆင်း မျက်နှာလေး မမြင်
ရရင် မပြန်တော့ပါဟုဆိုတာနှင့် ကြားထဲက မင်းမင်းကပ် နှစ်ဦး
နှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးရသူဖြစ်လာသည်။

ဆင်းရှိနေသည့် နေရာမှာ စစ်ရိပ် ရောက်နေတာကို ဆင်း
မသိ။ ဟိုးအဝေးက တောင်တန်းပြာပြာ မြူခိုးပြာပြာ ဆုဆင်းမှုန့်
နေပုံကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စိတ်ဖြင့်
ကျိတ်မျက်ရည်ကျနေ၏။

ကိုညီရယ်။

ဆင်းအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦးလားကွယ်။

ကိုညီမရှိတော့ ဘဝခရီးလမ်းမှာ သားလက်ကိုဆွဲပြီး

ဆင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။

ဆင်း မသိဘူး။

ဆင်း ကြောက်တယ် ကိုညီရယ်။

ဆင်း ကြောက်တယ်။

အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးချစ်သူ၏ ရက်ရက်စက်စက် ခွဲရက်
သော နှလုံးသားဒဏ်ရာ၊ အချစ်ဝေဒနာကြောင့် ရူးစူးမိုက်မိုက်
စိတ်ထင်ရာလုပ်ခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့ သားတစ်ယောက်အမေ မဆိုးမ
လေးအဖြစ် လူ့လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရလိမ့်မည်လို့
စိတ်ကူးထဲမှာပင် မရှိ။

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“ဆင်း”

ရုတ်တရက် ဆင်းအမည်ကို ခေါ်သံနှင့်အတူ အနီးကပ်
ရပ်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့် မော့အကြည့်

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆင်းဆီ ရောက်
လာတာလဲ”

“ဆင်းကို စိတ်မချလို့”

စစ်ရိပ်ကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရရုံမက မျက်ရည်တွေ
နွံနွံနေသည့် ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ခိုးစူးစိုက်ကြည့်နေသည့်
စစ်ရိပ်ထံမှ အကြင်နာမျက်ဝန်းများကြောင့် ဆင်းရင်ထဲ ပို၍လှိုက်
ဆို့တက်လာကာ မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ ပြိုကျလာ၏။

အခုမှ ဆင်းကို စိတ်မချလိုတဲ့။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့် အငိုမျက်ရည်တွေကြား ဆင်း
နာကျင်စွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဆင်းကို စိတ်မချလို့ ဟုတ်လား၊ ဆင်းကို ရှင်ဘာစိတ်မချတာလဲ၊ ဆင်းအသက်ကိုလား၊ ဆင်းနှလုံးသားကိုလား ဆင်းဘဝကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆင်းဗိုက်ထဲက ရှင့်ရဲ့ မျိုးဆင်းအတွက်လား”

“အားလုံးအတွက်ဆိုရင်ရော”

“ဒါ ရှင့်မာယာအကုန်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဆင်း ကြိုက်သလိုထင်ပါ”

“ရှင် အခု ဆင်းနားက ထွက်သွားပါ ဦးစစ်ရိုက် ဆင်းမျက်စိရှေ့ကိုလည်း နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ဆင်းနားမှာ ကိုကိုရှိနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုဆင်း ဘယ်လိုပဲ မောင်းထုတ်ထုတ် ဆင်းနားမှာပဲ ကိုကို နေမယ်”

“ဟင်”

စစ်ရိုက်က ဆင်း ဒေါသဖြစ်နေတာကို သိပေမယ့် ရင်ထဲက စံစားဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ဆင်းကိုပြောလိုက်ရင် ကျေနပ်သွားချိန်မှာ ဆင်းကတော့ ဆင်း စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာ၊ သူ လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်တိုးပြောနေသည့် စစ်ရိုက်မျက်နှာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်လာ၏။

“ရှင်...ရှင် ဆင်းကို သေ အောင်သတ်နေတာလားဟင် ရှင့်ကို ဆင်း မုန်းတယ်၊ မမြင်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေရက်နဲ့ ဆင်းနားနေမယ်ဆိုတာ ဆင်းကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ မဟုတ်လား”

“ရှင် ဆင်းနားက အခု သွား”

“သွားဆို၊ မသွားဘူးလား”

ဆင်း ဒေါသနှင့်အော်ပေမယ့် စစ်ရိုက်က မလှုပ်။

နေရာကရွေ့။ ဆင်းမျက်နှာကို နူးညံ့ကြင်နာသော အကြည့်၊ တောင်းပန်အသနားခံနေသော မျက်နှာနှင့် ငေးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့်အဆုံ ဆင်းရင်ထဲ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ဒေါသတွေ လွင့်စင်ပေါက်ကွဲသွားသည်နှင့်...

“လူကို ဒီလောက် ဒုက္ခပေးချင်တဲ့လူ”

“ကဲဟယ်...ကဲ...ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

“ရှင့်ကို ဆင်း မုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ်”

“အဟင်...ဟင်...ဟင်”

“ဆင်း...ကလေးရယ်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ တားမြစ်ခြင်းမပြု။

ရင်ဖွင့်ပေးထားသည့် စစ်ရိုက် မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြည့်လွှဲနေသည်က ဆင်းအပေါ်ထားရှိသည့် သူရင်ထဲ သူနှလုံးသားထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ချစ်ခြင်းအကြင်နာ၊ ချစ်ခြင်းကရုဏာများမှတစ်ပါး

ဆခြား ဘာဆိုဘာမှမရှိ။

ဆင်းက စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲထုရိုက်သမျှ ကျောက် ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ပေခံနေသည့် စစ်ရိပ် ပုံစံကြောင့် မောပန်းနာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုစိတ်တွေနှင့် အားပါးတရ ငိုချလိုက်တော့ လဲပြိုတော့မလို ဖြစ်သွားသည့် ဆင်း ကိုယ်လေးကို စိတ်ထိခိုက်စွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့လိုက်မိသူက စစ်ရိပ်။

“ဆင်း”

“ကိုကိုအသက်ရယ်”

“ကိုကိုကြောင့် ဆင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ သိပ်ခံစားနေ ရတာ ကိုကို သိပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုကြောင့် ဆင်း အသက်အရွယ်မမျှ ခံစားရတဲ့ဒုက္ခ၊ သောက တွေကို ကိုကို အသိဆုံးပါ”

“ကိုကိုအပြစ်တွေက ဒီဘဝမှာ ဆင်းကို တောင်းပန် ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုကို သိပါတယ်၊ ဆင်းရင်ထဲက ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ အမုန်းတွေသာ ပြေမယ်ဆိုရင် ဘဝပေါင်း များစွာအထိ ကိုကိုအပြစ်တွေကို ဘဝအဆက်ဆက်ပေးဆပ်ရင်း ဆင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ အမုန်းတွေ ပြေပါ လို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

စစ်ရိပ်က ဆင်း ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် တောင်းပန်နေချိန်မှာ ဆင်းက မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို

အဆက်မပြတ် ထုရိုက်လျက်...။

“မုန်းတယ်”

“ရှင့်ကို ဆင်း မုန်းတယ်”

“ဆင်းနားကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

“သွား...သွား”

“ဟာ”

“ဆင်း...ဆင်း”

ဆင်းက စစ်ရိပ် ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပေပျာခွေ သတိလစ်သွားသည့်အတွက် စစ်ရိပ်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားကာ ဆင်းကိုယ်လေးကို အမြန်ပွေ့ယူပြီး ဆင်းအစ်မ မမင်းမင်း ရှိရာသို့ ကားကို အကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မမင်းမင်း လုပ်ပါဦး၊ ဆင်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုး ဒေါသအဖြစ်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားလို့”

“ဆင်းကို ဒီမှာချလိုက် ကိုစစ်ရိပ်၊ ညီမလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ ကျွန်မ အခုပဲ လုပ်လိုက်မယ်”

ညီမဖြစ်သူ ဆင်း၏ မျက်ရည်တို့စိုစွတ်နေသော မျက်နှာ လှလှလေးကို ကြည့်ကာ မင်းမင်း လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေး၍ ဆေးကုသမှုပြုနေချိန် စစ်ရိပ်က တစ်ချိန်လုံး ဆင်းလက်လေး တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆင်းမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက စိတ်မသက်သာစရာ။

ဆင်းကိုယ်ဝန်က မွေးဖွားရန် သိပ်မလိုတော့၊ ဒီသီ

အခြေအနေမှာ ဆင်း စိတ်ထိခိုက်စရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအဖြစ် တွေ မကြုံစေချင်ပေမယ့် မရ။ အားနည်းတာနှင့် စိတ်ထိခိုက် တာပေါင်းပြီး ဆင်း ရှော့(ခံ)ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမင်းမင်း၊ ဆင်း အခြေအနေက ဒီလို နေရာမှာ မွေးဖွားဖို့ စိတ်ချရပါ့မလားဗျာ”

“ကျွန်မရှိနေတာပဲ ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ ညီမလေးကိုယ်တိုင် က ရန်ကုန်ကို ပြန်မသွားချင်ဘူးဆိုတော့လည်း”

“ကျွန်တော် ဆင်း အခုလိုဖြစ်နေတာကို စိတ်မချဘူး ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်းကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါ”

“ကျွန်မက ခွင့်ပြုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် က ခွင့်ပြုမယ်မထင်ဘူး၊ အခုဖြစ်တာကလည်း အားနည်းတာနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားတာ နှစ်ခုပေါင်းပြီး ရှော့(ခံ)ရသွားတာပါ၊ တခြား စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဆင်းနားမှာပဲ နေပါရစေ”

“ကိုစစ်ရိပ် သဘောပါရင်”

တား၍လည်း ရမှာမဟုတ်သည့်အတူ ခွင့်ပြုစကား ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဆင်း အိပ်ရာကနီး၍ စစ်ရိပ်မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမည်ဟူ၍ မသိ။ မင်းမင်း အမျိုးသား ကိုဦးကတော့ ဆင်းနှင့်စစ်ရိပ်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို မင်းမင်းမှတစ်ဆင့် အစအဆုံး သိထား၍ သက်ပြင်းတချချ။

“နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီတော့ သနားစရာကောင်းသားပဲ မင်းရယ်၊ ကိုယ့်သဘောကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ မင်းညီမကို နားချစည်းရုံးကြည့်ပါဦးကွယ်”

“ကျွန်မလည်း ဆင်းကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ပြီး စိတ်ကို လျှော့စို့ပြောပါတယ် ကိုဦးရယ်၊ ဆင်းကိုယ်တိုင် အချစ်ဆုံးသူက အရက်စက်ဆုံး စီရင်ခဲ့တော့လည်း ဆင်းရင်ထဲကဒဏ်ရာ ဘယ် လိုမှ အကင်းမသေနိုင်ရှာတာလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး၊ တစ်နေ့ တော့ ဆင်းကိုယ်တိုင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ ဆုတောင်းနေ ရတော့တာပဲ”

လင်မယားနှစ်ယောက် ဆင်းနှင့်စစ်ရိပ်ကိုကြည့်ပြီး တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ် ကိုယ်စီ ရင်မောနေချိန်မှာ ကာယကံရှင်များ ဖြစ်ကြ သည့် ဆင်းနှင့်စစ်ရိပ်မှာလည်း ကိုယ်စီသောကတွေနှင့် နှလုံးသား တွေ နာကျင်နေကြရသူများဖြစ်ပါသည်။

ဆင်း သတိရလာပြီးနောက်မှာ စစ်ရိပ်ကို ဘာလို့ ဒီကို လာခွင့်ပြုရတာလဲဆိုပြီး အစ်မဖြစ်သူကို အပြစ်တင်စကားဆို မျက်ရည်ကျနေ၍ မင်းမင်းက သူမကိုယ်တိုင် စစ်ရိပ် ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြောင်း၊ စစ်ရိပ် ဒီကိုရောက်နေ တာ မသိကြောင်း ဆင်း ကျေနပ်အောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုရသည်။

“ဆင်း သူ့မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး မမ၊ သူ့ကို ဒီက အမြန်ဆုံးပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဆင်းပြောသလို မမလည်း ပြောပါတယ်ကွယ်”

“ဘာလဲ၊ သူက မပြန်ဘူးတဲ့လား”

“ဒါကတော့ကွယ်...”

မမစကားကြောင့် ဆင်းမှာ ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

ဦးစစ်ရိပ်အကြောင်း ဆင်း သိသည်။ ဘယ်သူပြောပြောရမည်မဟုတ်။ သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ် သူဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်ရမှ ကျေနပ်သည့်လူ။

“သူ ဒီမှာရှိနေရင် ဆင်း ဒီမှာမနေဘူး၊ အခုပဲ ရန်ကုန်ကိုပြန်မယ်”

“ဇိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ကိုယ့်မှာက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့၊ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အပြောလွယ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ဒုက္ခရောက်မှာက ညီမပဲ”

“အို...မသိဘူး...မသိဘူး၊ သူ ဒီမှာရှိနေရင် ဆင်း တခြားတစ်နေရာကို သွားနေမယ်”

ဆင်းကလည်း ဇွတ်တရွတ် စကားကို အနိုင်ပြောနေပေမယ့် လူက လှုပ်နိုင်တာမဟုတ်။ ဒီတော့ အစ်မဖြစ်သူထဲ ဒေါသကြီးနေသည့် မိခင်လောင်း ညီမကို အလျှော့ပေးရသည်။

“အေးပါ ညီမရယ်...အေးပါ၊ ညီမ စိတ်တိုင်းထူ ဖြစ်ရစေမယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ ဟုတ်လား”

ဆင်းကို ချော့မော့ပြီး စစ်ရိပ်ကို ဆင်း မမြင်အောင် နေပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံရသည်။

အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးနေတာက ဆင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးဆိုတော့ စစ်ရိပ်က ဆင်းအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး အရိပ်လေးတစ်ခုလိုရှိပေမယ့် ဆင်း မမြင်အောင် နေနေရသည်။ ဆင်းကိုတော့ မင်းမင်းက စစ်ရိပ် ပြန်သွားပြီဟု ညာပြောထားပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူစကားကို ဆင်းက သိပ်မယုံ။

ဆင်းစိတ်ထဲမှာ ဆင်း မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် နေရာတစ်ခုကနေ ဆင်း လှုပ်ရှားသမျှကို လူတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို ခံစားနေရ၍ နောက်ကိုဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တတ်တာမျိုး၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လျှင် ရိပ်ခနဲ ပုန်းကွယ်လိုက်တတ်သည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုက ဆင်းရင်ကို နှင့်ခနဲ နာကျင်ကြေကွဲသွားစေတာ ဘာကြောင့်မသိ။

ဆင်းနားမှာ ဦးစစ်ရိပ် ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ ဆင်း မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်လျက်။ ဆင်း လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ တိတိတဆိတ် စောင့်ကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို ဆင်းကိုယ်တိုင်သိနေတော့ နှလုံးသားတွေ နာကျင်သည်။ ကျိတ်၍ မျက်ရည်ကျရသည်။

ဆင်း ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုညီရယ်။

ဆင်းဘဝက အရှုံးပေါ် အရှုံးထပ်ဆင့်နေရသူ။

“မမ”

နောက်ပါးမှခေါ်သံကြောင့် ဆင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် မျက်နှာစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးက ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြီး ဆင်းကို သူမလက်ထဲမှ ကိုင်လာသည့် အပြာရောင်ပဝါ လေးကို လှမ်းပေးသည်။

“ရှေ့...မမကို ဒီပဝါလေး အပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်သူက ပေးခိုင်းလိုက်တာလဲ ညီမရယ်”

“မမယောက်ျားပါ”

“ဘယ်လို...မမယောက်ျား...ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်မှာလဲ”

ဆင်းလက်ထဲက ပဝါလေးကိုကြည့်ရင်း ပဝါယူလာ ပေးသည့် ကလေးမလေးမျက်နှာကို အံ့သြနားမလည်သလို ကြည့်တော့ ကလေးမလေးက ချစ်စရာကောင်းအောင်ရယ်သည်။

“မမကိုကြောက်လို့ သွားပြီလေ”

“အို”

“မမက အိကို မသိတာပါ၊ အိက မမကိုရော၊ မမ ယောက်ျားကိုပါ သိပါတယ်”

“ဘယ်က မမယောက်ျားလဲ အိရဲ့”

“ဦးစစ်ရိပ်ကို ပြောတာလေ၊ ဦးဦးက မမယောက်ျား မဟုတ်လား၊ မမက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကိုမခေါ်လို့တဲ့၊ မမ သွားရာနောက် တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်ပြီး မမ မမြင် အောင် ပုန်းပုန်းနေတာ၊ ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်၊ သနားစရာ လည်း ကောင်းတယ်။

အိဖေဖေက ဒေါက်တာဦးစိုးသူရပါ၊ မမမင်း ပြောပြ ထားလို့ မမတို့အကြောင်း အိက သိပြီး ကူညီတာပါ၊ စိတ်ဆိုး နေရင် ပြေလိုက်ပါ မမရယ်နော်၊ အိ သွားတော့မယ်”

အိဆိုသည့် ကလေးမလေးက ဆင်းကို သူမ သိသမျှ ပြောဆိုရယ်မော၍ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ဆင်းမှာသာ အိပေး ခဲ့သည့် အပြာရောင်ပဝါလေးကို ကိုင်ပြီး ဦးစစ်ရိပ်ကိုရော မမ ကိုပါ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

အားလုံးက ဆင်းနှင့် ဦးစစ်ရိပ်ကို တစ်မျိုးထင်နေကြ သည်။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ဦးစစ်ရိပ်က ဆင်းနောက်ကို ဆင်း မသိဘူးအထင်နှင့် အရိပ်လို တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ ဒီမြို့လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ပြီးတော့ အားလုံးက ဒေါက်တာ မမင်းမင်းဆိုသည့် ဆင်းအစ်မကို ချစ်ခင်လေးစားကြသူတွေချည်း ဆိုတော့ ညီမဖြစ်သည့် ဆင်းနှင့် ဦးစစ်ရိပ် အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ထို့အတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်၍မဖြစ်။ ဆင်းက သိပ်လှသလို ဦးစစ်ရိပ်ကလည်း သိပ်ချောသည်။ စုံတွဲလှလှ လေးကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ကြ၍ စပ်စုကြ၊ သတင်းမေးကြနှင့်ဆိုတော့ မင်းမင်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုထိန်းပြီး ကိုယ်ဝန်ကြီးတဖားဖားနှင့် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည့် ဆင်းကို တစ်ချိန်လုံး အောက်ကျိုအသနားခံနေသည့် စစ်ရိပ်ကို စိတ်ဆိုးနေသည့် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် အားလုံးကို အသိပေးလိုက်

ခြင်းဖြင့် အများအပြားကို တင့်တယ်စေခဲ့သည်။ လက်ရှိဖြစ်နေသည့် အနေအထားကလည်း ဒီလိုမှမပြောလျှင် မတင့်တယ် သည့်အနေအထား။ သူလင် သူမယားပါဆိုတော့ ဇနီးမောင်နှံ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေကြသည်ဟုထင်ပြီး အားလုံးက ပြုံးကြသည်။

မမအနေနှင့်လည်း ဆင်း၏၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အားလုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အခုလိုဖြေရှင်းမှုဖြစ်တော့မည် မဟုတ်လား။ အဓိက တရားခံက ဦးစစ်ရိပ်။ ဆင်းကို လူတွေ တစ်မျိုး ထင်စေတာ သူ့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရှင်ကို ဆင်း သိပ်မုန်းတယ် သိလား။

ဒေါသနှင့် ဆင်း ဆိုရင် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် နေရာထလှည့်အတွက်

“အို...အမေ”

ခဲလုံးလေးတစ်ခုကို နင်းမိပြီး ခြေချော်သွားကာ ဆင်းကိုယ်လေး လဲပြိုတော့မလို ဖြစ်သွားချိန်မှာ

“ဆင်း”

ဆင်းအမည်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ကြီးမားသော ထင်းရှူးပင်နောက်ကွယ်မှ ဘွားခနဲပြေးထွက်လာသူက စစ်ရိပ်။ သူ့အော်သံကြောင့် ဆင်း ကြည့်ချိန်နှင့် ဆင်းနားကို သူရောက်လာချိန်က တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုဖြစ်သည်။

“ဆင်း”

“အား...အမလေး”

ဆင်းကိုယ်လေး အရှိန်ပြင်းစွာ လဲပြိုသွားခြင်းမရှိ လိုက်ပါ။ စစ်ရိပ် အချိန်မီသည်ဆိုရုံလေး ရောက်လာပြီး ဆင်း ကိုယ်လေးကို ခုခမ်းယူဖမ်းလိုက်၍ ဆင်းကိုယ်လေးမှာ စစ်ရိပ် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ထည့်သွင်းသည်နှင့်...

“ဆင်း”

“အို...အမေ”

“ကံကောင်းလို့ပါလား ဆင်းရယ်၊ ကိုကိုသာ ဆင်းအားကို အချိန်မီမရောက်ရင် မတွေးရဲစရာပဲကွာ”

စိုးရိမ်ခြင်းများစွာဖြင့် စစ်ရိပ်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ဖြင့် ဖြူဖွေးသွားသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဆင်းက သူ့ကို ကျေးဇူးမတင်။

“ဖယ်ပါ။ ဆင်းဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆင်းကို ရှင်သူညီစရာမလိုဘူး၊ ဆင်းကိုလွှတ်”

“ဆင်း လဲသွားမှာစိုးလို့ပါဗျာ”

“အို...ဘာဖြစ်ဖြစ်လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

“လွှတ်”

ဆင်းက ဇွတ်အတင်း စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲ ရုန်းနေ၍ ဆင်းအလိုကျ စစ်ရိပ်က ဆင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့်...

“အား...မှူးလိုက်တာ”

“ဟာ...ဆင်း”

မျက်ဝန်းမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းထိုးသွားသည့် ဆင်းကိုယ်လေးကို စစ်ရိပ် လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆွဲထွေးပွေ့ထားလိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ခါ ဆင်း မအော်နိုင်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းမှီလျက် နဖူးပြင်မှာ ချွေးဥလေးများ ချက်ချင်းသီးလာတာကို မြင်လိုက်ရ၍ စစ်ရိပ်မျက်နှာ ကွက်ပျက်သွား၏။

“ဆင်း...ရရဲ့လားဟင်၊ အခု ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဆင်းကို ဆေးရုံချက်ချင်းပို့ပေးပါ”

“အား...အမလေး...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဆင်း...ဗိုက်ထဲက နာလို့လားဟင်၊ ခဏအောင့်ထားပါဦး ဆင်းရယ်၊ ခဏလေးနော်”

စစ်ရိပ်မှာ ပြောပြောဆိုဆို ဆင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့လျက်က ဆင်းအစ်မ မင်းမင်းဆီကို ချက်ချင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကားအလွတ်ခိုင်းသည်။ ဆင်းက စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခြေလျက် တအင်းအင်း ညည်းညူနေ၍ စစ်ရိပ်မျက်နှာ ထိမရအောင် ပျက်လျက် ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ တစ်ချိန်တိုကြည့်ပြီး ဆင်းအမည်ကိုသာ တဖွဖွခေါ်နေမိသည်။

“ဆင်း”

“ဆင်းနားမှာ ကိုကိုရှိတယ်နော်၊ ဘာမှအားမဝသေးပါလား၊ ဆင်းရော ဗိုက်ထဲက သားသားလေးရော ဘာမှဖြစ်ဘူး”

“ကိုစစ်ရိပ်”

“ဟော...ဟိုမှာ မမင်းမင်း လာပြီ”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူပြီး ကားပေါ်တင်သည်။ မင်းမင်းက လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးစမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်ချိန်မှာ စစ်ရိပ်က ဆင်း ဖြစ်ပျက်ပုံကို မင်းမင်းအား ပြောပြနေ၏။

“အခြေအနေအားလုံး ကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော် ညီမလေး၊ ဆေးရုံရောက်ရင် အားလုံးကောင်းသွားမှာ၊ အခုဟာက ရိုးရိုးဗိုက်နာတာ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး သိလား”

မင်းမင်းက ဆင်းကို တစ်ချိန်လုံး အားပေးစကားပြောလာသလို စစ်ရိပ်ကလည်း ဆင်းလက်လေးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ ဆင်းက သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်ထက် တစ်ပတ်ကြိုစောပြီး သားလေးကို မွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးရောမိခင်ပါ ဘာမှမဖြစ်။

“သားမျက်နှာက ကိုစစ်ရိပ်နဲ့ တစ်ပုံတည်းပါလား”

မင်းမင်းစကားကြောင့် စစ်ရိပ်မှာ အံ့သြကျေနပ်ခြင်း များစွာ သား၏မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အံ့သြစရာကောင်းအောင် သားက စစ်ရိပ်မျက်နှာနှင့် တစ်ပုံတည်းဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ့ရင်မှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

“ဘေဘီဆင်း အဖေရှိလား”

“ရှိပါတယ်ဆရာမ...ကျွန်တော်ပါ”

“ကျွန်မနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ဆင်း...ကိုကို ဆရာမနဲ့ ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကို နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် ဆင်းက သူမကြည့်။ နှုတ်ခမ်းစု၍ တစ်ဖက်လှည့်နေသောကြောင့် စစ်ရိပ်က ဆင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဆရာလေးနောက် လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဆင်း သူ့ကိုမှန်းနေတာ စစ်ရိပ်သိပါသည်။ ထိုအမှန်းဆင်းနှလုံးသားနှလုံးထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည့် တရားခံမှာလည်း တခြားသူမဟုတ်။

စစ်ရိပ်ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ ဆင်း ဘာပြောပြတာလုပ်လုပ် ဆင်းကို အပြစ်မမြင်။ အေးချမ်းလှပသော ဆင်းချစ်စရာဘဝလေးမှာ စစ်ရိပ်ကြောင့် အခုလို ကမောက်ကမလေ့ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပြန်တွေးမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ စစ်ရိပ်။

သူသာ ဆင်းကို မချစ်ခဲ့ရင် ဆင်းတစ်ယောက် အခုဒုက္ခတွေနှင့် တွေ့ကြုံစရာအကြောင်းမရှိ။ စစ်ရိပ်ကြောင့် ဆင်းအသက်ကို ရန်ရှာခဲ့သည်။ ရန်ရှာ၍မရတော့ စစ်ရိပ်ကို အရွံတိုင်းပြီး စစ်ရိပ်အသည်းကိုခွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဆင်းဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း စစ်ရိပ်နှလုံးသားတွေ ခံစားမှာကျင်ခဲ့ရ၍ စစ်ရိပ်ကို အိမ်ထောင်ရေးပါ ပြိုကွဲခဲ့သည်။ အခု

အချိန်မှာ စစ်ရိပ်ဆိုတာ လူလွတ်တစ်ယောက်။ ထို့အတူ ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း ညီညီမရှိတော့သည့်နောက်မှာ သား၏မာမိအဖြစ် လွတ်လပ်နေသည့် ချစ်စရာကလေးမ။

သူ့အပေါ်မှာ ဆင်း ဘယ်လောက်မှန်းမှန်း ဆင်း အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရန် သူ အားလုံး ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။

“ဘာဘိဆင်း အဖေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးညွှန်ပြသည့်ခုံမှာ စစ်ရိပ် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးစာရေးနေရာ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ကလေးက အသားနည်းနည်းဝါနေလို့ ကလေးကို လောလောဆယ် စိတ်ချရအောင် အထူးကြပ်မတ်ဆောင်မှာ ပို့ထားပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“သိပ်လည်းမစိုးပါနဲ့ ဒါက ကလေးတိုင်းလိုလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးဆိုတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဆရာမ ကလေးအဖေကို ကလေးရှိတဲ့နေရာ ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မိမိ၊ ကလေးအဖေ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဆရာလေးခေါ်ရာနောက် လိုက်သွားပေမယ့် ကလေးက အထူးကြပ်မတ်ဆောင်ထဲရောက်သွားသည်ဆိုတော့ စစ်ရိပ်စိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့လေးသွားသည်။

ဆင်းသီရင် သူ့ကို ဘာပြောမည်မသိ။

သားအတွက် မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အစိုးရိမ်ပို သော ကရောက်မှာ သေချာသည်။ ကလေးထားသည့်အခန်းထဲ ရောက် တော့ စစ်ရိပ်တို့ သားတစ်ယောက်ထဲမဟုတ်။ တခြားကလေးတွေ လည်း သားနည်းတူ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ မီးရောင်ပေးထားကြ သည်။

သားမျက်နှာကို စစ်ရိပ်ကြည့်လိုက်တော့ သားက တကယ်ကို စစ်ရိပ်နှင့် မျက်နှာကျပ် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှုတ် နှုတ်ခမ်းလေးကအစ အားလုံးသူမှသူ။

စစ်ရိပ်ကို မုန်းလွန်းလို့ မေ့မရနိုင်အောင် နေ့တိုင်းညတိုင်း သတိရခဲ့သော ဆင်း။ သားက ညီညီနဲ့မတူ။ စစ်ရိပ်နှင့် ခွဲမရအောင် တူသည့်သား။

ညီညီသာရှိရင် သားကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောမည်မသိ။ သေချာတာကတော့ သားက သူ့ဦးကြီး ငိုတူသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်နေမည်ထင်သည်။

လူတိုင်းအပေါ် အကောင်းမြင်ဝါဒရှိသော စစ်ရိပ်ရဲ့ညီလေး ဘုန်းကြီးပေမယ့် အသက်မရှည်ရှာ။ ချစ်သောဇနီးနှင့် သားကို

ထားပြီး လူ့လောကကြီးထဲက စောစီးစွာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားသည်။

ကိုကိုကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါသည်ရယ်။ ညီမရှိတော့တဲ့ နောက် ညီရဲ့သားလေးနဲ့ သားရဲ့အမေ နုလွန်းငယ်ရွယ်လွန်းတာမို့ မာယာများလွန်းတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် အမှားမတွေ့ရ အောင် ကိုကိုကပဲ ဆင်းတို့သားအစ်ကို ညီကိုယ်စား စောင့်ရှောက် ပါရစေညီရယ်။

ညီမိမှာ ကိုကိုခွင့်တောင်းပါတယ်။

ခွင့်ပြုပါသည်။

စစ်ရိပ် ဆင်းရှိရာပြန်ရောက်တော့ ဆင်းက ငိုနေပြီး ဆင်းကို အစ်မဖြစ်သူက ချော့မော့နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မမင်းမင်း”

“ဆင်းက သူ့သား အသားဝါဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ငိုနေတာ ကိုစစ်ရိပ်၊ အဲ တို့သားအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိ ခဲ့အကြောင်း ကိုယ်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုစိုက်ပါလို့ ညီမလေးကိုပြောနေတာ၊ မငိုပါနဲ့ဆိုတာလည်း ပြောမရဘူး”

“ကိုစစ်ရိပ်ပဲ ဆင်းကို ချော့ပြောပါဦးရှင်”

“မမနော် သူက ဘာကိစ္စ ဆင်းကိုချော့ရမှာလဲ၊ သွား ရှင် ဆင်းနားကိုမလာနဲ့”

“ညီမလေး ကိုယ်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီး ကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

“မပြောစေချင်ရင် သူ့ကို ဆင်းနားမလာစေနဲ့ပေါ့လို့ အဟင့် ဟင့်”

“ငိုပြန်ပြီကွယ်၊ သွေးနုသားနုနဲ့ ခေါင်းတွေကိုက်ကုန် တော့မှာပဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ သွားလိုက်ပါမယ် မမင်းမင်း၊ ဆင်းကိုသာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ ဆင်း မငိုနဲ့နော်၊ ကိုကို ဆင်းနားမှာမနေတော့ဘူး ဟုတ်လား”

ဆင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းတို့ညီမနားက စစ်ရိပ် ထွက် လာခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမကောင်းပါ။ ဆင်းရင်ထဲ သားအတွက် မိခင် တစ်ယောက်အနေနှင့် ဘယ်လောက် စိုးရိမ်သောကရောက်နေတာ လည်းဆိုတာ ကိုစစ်ရိပ်သည်သိသည်။ နားလည်သည်။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပဲ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဟုပြောပြော ဆင်းက လက်ခံမည်မဟုတ်။ သားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်၍ တွေ့ရ မှ ကျေနပ်မည်။ သား ကျန်းမာနေမှ ဆင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာ မည်။ ကိုယ်ကျန်းမာမည်။

ဆင်းက စစ်ရိပ်ကိုမတွေ့ချင် မမြင်ချင်ပါဟုဆိုနေ၍ ဆင်း နားကို သူမသွားပေမယ့် ဆင်းကို မြင်နိုင်တွေ့နိုင်မည့် နေရာမှ စစ်ရိပ် အမြဲရှိနေသည်မှာ သားနေကောင်းပြီး ဆေးရုံးမှဆင်းသည့် အထိ။ အမေနှင့်သားကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနဲ့။

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ဦးနော် ကိုစစ်ရိပ်၊ တော်ကြာ ဆင်းတို့သားအမိ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကိုစစ်ရိပ်

အိပ်ယာထဲလဲနေဦးမယ်”

မမင်းမင်းက စစ်ရိပ်နှင့် ဆင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်မောလူမောဖြစ်လျက် ဘယ်သူ့ဘက်ကပါရမှန်းမသိ။ မြင်နေ တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်သက်သာစရာ မရှိ။ ဆင်းက သားမျက်နှာကို တစ်မှိတ်မှိတ်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်မဆည် နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသလို စစ်ရိပ်ကြုံပြန်တော့လည်း ဆင်းတို့သားအမိကို မျက်စိအောက်က တစ်ချက်အပျောက်မခံ။

သားအတွက် ဆရာမရော နာနီရော သီးသန့်ထားထား ပါလျက် နေရာတကာလိုက်ပြီး စိတ်ပူစိုးရိမ်နေရတာနှင့် အလုပ်ကို ပြောင့်ပြောင့်မလုပ်နိုင်။ အစားပြောင့်ပြောင့်မစားနိုင်ဖြစ်နေပုံက ရင်မောစရာ။

ဆင်း ဆေးရုံကဆင်းပြီးထဲက သူ့အိမ်သူပြန်နေသည်။ စစ်ရိပ်ကလည်း ဆင်းနဲ့အတူ တစ်ချိန်လုံးနီးပါး ဆင်းနှင့်သားနား မှာချည်း အချိန်ကုန်နေသည်မှာ ညအိပ်ချိန်ကြမှ သူ့အိမ်သူပြန်အိပ် သည်ဆိုရုံဖြစ်သည်။

“အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ ဒီမှာပဲ ညအိပ်လိုက်ပါတော့”

ကြားထဲက စစ်ရိပ်အဖြစ်ကို မကြည့်နိုင်သည့် မင်းမင်းက ဝင်ပြောပေမယ့် ဆင်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

“မမင်းမင်းနော် ဘာဖြစ်လို့ သူက ဆင်းအိမ်မှာ အိပ်ရ မှာလဲ၊ သူ ဒီမှာညအိပ်ရင် ဆင်းနဲ့သား တခြားကိုသွားအိပ်မှာ

သိလား”

“ဆင်းနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲကွယ်၊ ကိုစစ်ရိပ်ကို အားနာစရာ”

ကြားထဲက မင်းမင်းမှာ ဆင်းစကား ဆင်းအပြုအမူကြောင့် စစ်ရိပ်ကို မျက်နှာပူ အနေရခက်သလောက် တင်းမာခက်ထန်သော ဆင်းမျက်နှာလှလှလေးက တစ်ချက်မလျော့။

“မမက ကိုယ်နဲ့ ဘာမှသွေးသားမတော်တဲ့လူကို အားနာ နေမမ၊ ညီမဆင်းကိုကြတော့ ဘယ်သူကများ သနားခဲ့လို့လည်း၊ ဘယ်သူကများ အားနာခဲ့လို့လည်း၊ ဆင်းဘဝထဲမှာ ကိုညီသာ မရှိခဲ့ရင် အခုလောက်ဆို ဆင်း အရိုးဆွေးနေတာကြာလှပြီ”

ပြောရင်း ဆင်း မျက်ရည်ကျတာမြင်တော့ စစ်ရိပ် နှလုံး သားတွေ မခံမရပ် နိုင်အောင် ဆတ်ဆက်ခါနာရပါပြီ။

“ဆင်း ညီမလေး”

“သူပြောချင်တာပြောပါစေ မမင်းမင်းရယ်၊ အခု ဆင်း ပြောနေတဲ့ စကားတွေအားလုံး အမှန်တွေချည်းပါပဲဗျာ”

“တကယ်တော့ ဆင်းဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမရှိခဲ့ ပါဘူး၊ အခုလိုဖြစ်အောင် အခုလိုခံစားတတ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရား ခံက ကျွန်တော်ပါဗျာ”

“ဆင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မမြင်မတွေ့ချင်လောက် အောင် မုန်းနေတာ ဆင်းအတွက် တရားမျှတပါတယ်”

“ဒီထက်ပိုပြီး တရားမျှတစေချင်ရင် ဆင်းတို့သားအမိရှိတဲ့

နေရာ နောက်ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့”

“ညီမလေး”

ဆင်းက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သားအခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် မင်းမင်းမှာသာ စစ်ရိပ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အားနာအနေခက် ကျန်ရစ်သည်။

“ညီမလေး ဆင်းကိုယ်စား ကျွန်မပဲ ကိုစစ်ရိပ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဆင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျွန်တော်ကသာ မမင်းမင်းတို့ညီမကို တောင်းပန်ရမှာ ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမင်းမင်း”

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

တားမြစ်ချင်ပေမယ့် တား၍မရ။

စက်သံပြင်းပြင်းနင်း၍ မောင်းထွက်သွားသူရဲ့ရင်ထဲ အဘယ်မျှ မခံချိမခံသာ ခံစားရရှာမလည်းလို့ တွေးမိသလို ညီမ ဖြစ်သူရင်ထဲ အသည်းထဲ ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော အမုန်းကမ္ဘာကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သူအဖြစ် ပြန်တွေးမိပြန်တော့ မမင်းမင်း သက်ပြင်းချသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုးသွား၏။

အခန်း (၁၁)

ဆင်းကိုခွင့်လွှတ်ပါမောင်ရယ်။

ဆင်း ဦးစစ်ရိပ် ဒီလိုပဲပြောပါရစေ။

ဒီလိုပဲ အမြဲမုန်းနေပါရစေ။

မုန်းနေခွင့်ပြုပါ မောင်ရယ်။

ဆင်းက အိပ်ယာထက်မှာ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည့် အထိ သွားလေသူမောင်ကို ရည်စူးတိုင်တည်စကားတွေ မပြတ်ဆိုနေမိသည်မှာ အခုမှမဟုတ်။

သားကို အကြောင်းပြုပြီး သားရဲ့ဦးကြီးတစ်ယောက်။ သားရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးသားချင်းအဖြစ် ဆင်း ဆေးရုံက သားနဲ့အတူ ဆင်းလာထဲက ဆင်းတို့သားအမိနားမှာ အရိပ်တစ်ရိပ်လို အမြဲရှိနေသည့် ဦးစစ်ရိပ်ကြောင့် ဆင်း အမြဲငိုနေခဲ့ရသည်။

မောင်ကို အချိန်ပြည့် တမ်းတတိုင်တည်နေခဲ့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးစစ်ရိပ်ရှိနေသည့် နေရာမှာ ဆင်းမနေချင်။ သားကို ရင်မှာပိုက်ပြီး သူနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်သည့် အဆေးဆုံး အရပ်မှာနေချင်သည်။

ဒါပေမယ့် ဆင်းဆန္ဒကမပြည့်။ သားက တခြားကလေးတွေလိုမဟုတ်။ ကျမ်းမာရေးချချာသော ကလေးဖြစ်နေ၍ ဆင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သားက ဘာတစ်ခုမှ အမှားမခံ။

အနေအထိုင်မှားတာနှင့် သားက ချက်ချင်းဖျားသည်။ သားကို ဆရာဝန် ဆရာမတွေနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေနိုင်မှဖြစ်သည့်ကလေးမျိုး။ တစ်ခါတစ်လေ ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေသည့်ကြားမှ သားက ကြံဖန် ဖျားတတ်နာတတ်သေးသည့်အတွက် ဆင်းမှား သားကိုကြည့်ပြီး အမြဲရင်မောနေရသည်။

ဘုရားတနေရသည်။

ဆင်းဘဝမှာ မောင်မရှိတော့ပေမယ့် သားရှိနေမှဖြစ်မည်။ သားမရှိလျှင် ဆင်းဘဝလည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်။ လူ့လောကထဲမှာ ဆင်း ရှင်သန်ရပ်တည်နေသည်မှာ သားအတွက်။ ဆင်းရဲ့သားလေးကြောင့်ပါ။

သားမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး ဦးစစ်ရိပ် ထင်သလိုပြုနေတာကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံနေရသည်။ မကြည့်ချင်ဘဲ ကြည့်နေရသည်။

ဆင်းကိုယ်တိုင် ဦးစစ်ရိပ်ကို ဆင်းတို့သားအမိဆီကို လုံး
မလာပါနှင့်ဟု အပြတ်ပြောထားခဲ့ပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် ဦးစစ်ရိပ်က
ဆင်းစကားကို ဂရုမစိုက်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆင်းအိမ်မှာပဲ အချိန်ကုန်
နေသူ။

အများအမြင် မတင့်တယ်ပါဟုပြောလည်းမရ။ သားကို
အကြောင်းပြုပြီး ဆင်းအိမ်ကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်ထွက်နေတာကို
ဆင်းမုန်းသည်။ ကြည့်မရ။ ဆင်းတို့သားအမိရှိရာကို နောက်ထပ်
မလာချင်အောင် စကားလုံးစိမ်းစိမ်း ရက်ရက်စက်စက်စကားများ
ပြော၍ စိတ်နာအောင် ကြိုးစားပြောလည်း အရာမထင်။

ဒီကြားထဲ မမမင်းကတစ်မျိုး။

ညီမဖြစ်သူ ဆင်းဘက်က ဘယ်တော့မှမပါ။ ဆင်းက
ဦးစစ်ရိပ်ကို တစ်ခုခု ပြဿနာရှာရန်ဖြစ်တိုင် မမမင်း အမြဲရပ်တည်
ကာ ဦးစစ်ရိပ်ဘက်ကဖြစ်နေတော့ အစ်မဖြစ်သူကိုလည်း ဆင်း
စိတ်နာမိသည်။

မမမင်းနေရာမှာ ဆင်းသာဆို ကိုယ့်ညီမ ဘဝပျက်အောင်
ရက်ရက်စက်စက်ဖျက်ခဲ့သည့် ဦးစစ်ရိပ်လိုလူကို အိမ်ရိပ်ကိုယ်
နင်းခွင့်ပေးမှာမဟုတ်။

အခုတော့ ဆင်းက ဘာပြောပြော။

မမမင်းက ဦးစစ်ရိပ်ဘက်ကလူ။

“ဆင်းဘက်မှာ မောင်ကလွဲပြီး ဆင်းကို သနားမယ့်သူ
ဆင်းအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး မောင်ရယ်”

နာကျင်သော နှလုံးသားနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဆင်း
ဆင့်ကို တိုင်တည်မိသည်။

“ဆင်း ညီမလေး”

မမမင်းအသံကို ကြားပေမယ့် ဆင်းလှည့်မကြည့်
ဘူးလည်းမထူး။ တသွင်သွင်စီးကျနေသည့် မျက်ရည်တွေသာ
ဆင်းရဲ့အားကိုးရာတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

“ညီမလေးရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မမမင်း
အဝါတယ်ကလေးရယ်၊ ဆင်းခံစားနေရတာတွေ ကိုယ်ချင်းလည်း
အဝါတယ်”

မမမင်းက ဆင်းနားမှာဝင်ထိုင်ရင်း နူးညံ့အေးဆေးသော
ဆံဖြင့် တိုးတိတ်စွာပြောလာပေမယ့် မမမင်းစကားကို ဆင်းမယုံ
မိ။

ဆင်းအပေါ် တကယ်ကိုယ်ချင်းစာရင် ဦးစစ်ရိပ် ဆင်း
ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာသိရက်နှင့် ဆင်းဘက်မပါဘဲ အမြဲ
ဦးစစ်ရိပ်ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့သော မမမင်းပဲ။

“လူလောက လူ့ဘဝကြီးက အင်မတန်မှ နက်ရှိုင်းရှုပ်
ထွေးလွန်းလှပါတယ် ညီမရယ်၊ လောကကြီးက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ
တွေချည်း ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ သူဖြစ်ချင်ရာတွေချည်း ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝ”

“ဒါနဲ့ပဲ ဆင်းက ဆင်းမုန်းတဲ့လူကို အရှုံးပေးလိုက်ရတော့
နာလား မမရဲ့”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဆင်းက မမရဲ့ ရွှေပြည်အေးတရားထဲ

မှာ မပျော်ဝင်နိုင်။ ဒေါသနှင့်သာ တုံ့ပြန်ဖြစ်တော့ ညီမဖြစ်သူ ကြည့်ပြီး မင်းမင်းက သက်ပြင်းချသည်။

ဆင်းရဲမှာရှိနေတာက စစ်ရိပ်ကိုမှန်းသည့်အမှန်းတစ်ခုနှင့် နာကျင်ဒေါသ ဒါပဲရှိသည်။ ဆင်းဘဝနဲ့ သားလေးအနာဂတ်ရှေ့ရေးကို ဘာတစ်ခုမှမတွေး။ မုဆိုးမသားအမိ အဖေငယ်ငယ်လှလှပပလေးမှာ ထိုအတွေးအခေါ်ရှိနေသ၍ ဘယ်လိုစိတ်ချ၍မရတာ မင်းမင်းသိသလို စစ်ရိပ်လည်း သိသည်။

မသိတာက ဆင်းတစ်ယောက်တည်း။

“ညီမလေးကို မမက ကိုစစ်ရိပ်ကို အရုံးပေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆင်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြေပြေ ဆက်ဆံစေချင်တာ”

“အခုကြည့်စမ်း... မောင်မင်းညီ မရှိတော့တဲ့အခါ မိသားစုစီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပေးနေတာ ကိုစစ်ရိပ်ပဲ။ ကိုစစ်ရိပ်ကျေးဇူးကြောင့် မမညီမလေးတို့သားအမိ အခုလို ဣန္ဒြေမထူနေနိုင်တာမဟုတ်လား”

“ကိုစစ်ရိပ်သာမရှိရင်”

“သူမရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲမမ၊ ကိုညီအလုပ်တွေကို ဆင်မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မမကထင်လို့လား၊ ကြည့်နေပါ ဆင်းကိုယ်တို့ စီးပွားရှာပြမယ်”

ဆင်းက ပြောလေဆိုးလေဆိုတာမျိုး။ မာနကို တစ်စထဲမလျှော့။ မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းထုတ်ပြီး စစ်ရိပ်ကို စိန်

ပေးမယ့် လူက အိပ်ရာထဲမှာ မလှုပ်နိုင်။

“ဆင်းနားလည်အောင် မမဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးကွယ်၊ ဆင်းကိုယ်တိုင် စီးပွားရှာပြချင်တဲ့စိတ်ကို မမ ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်နိုင်ဖို့ ဆင်းဘာတွေသိလဲ”

“နားလည်တတ်ကျွမ်းမှုရှိလည်း အဲဒါကို အရင်စဉ်းစားပါကွယ်”

“ပညာဆိုတာ သင်ရင်တတ်တာပဲမမရဲ့၊ မမပြောသလို အခု ဆင်း ဘာမှမသိဘူး၊ ဘာမှမတတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ဝန်ခံတယ်၊ သိအောင် တတ်အောင်လုပ်ရမှာ ဆင်းတာဝန်ပဲ၊ ဆင်း ကြိုးစားမယ်”

“ဆင်း ကြိုးစားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သားသားကိစ္စက ရော”

သားဆို၍ ဆင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သားက အမေနှင့်ခွဲ၍ နေလို့ရသော သားမဟုတ်။ မျက်စိအောက်မှာထားရင်းက ချူချာနေသည့်သားလေး။

“ကိုယ့်သားကိုယ်သာ ဂရုစိုက်စမ်းပါ ညီမရယ်၊ လောကမှာ သားထက် ဘယ်အရာကမျှား အရေးကြီးနေလို့လဲ”

မမမင်းပြောတာ မှန်နေတော့ ဆင်း ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်တွေ့ဆွေးသည်။

သား။

ဆင်းရဲအသက်က သားပဲ။

သားရှိလို့ ဆင်းဘဝ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတာကိုတော့ ဝန်ခံမည်။ သားသာ ဆင်းဘဝမှာ မရှိရင် ဆင်းဘဝလည်း အဆင်မပြေဘဲ ရှင်သန်ရန် အကြောင်းမရှိ။

ကလေးပုခက်ထဲတွင် ချစ်စရာကောင်းအောင် အိပ်နေနေသော သားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိပြန်တော့ သားက သူ့အမေကိုညီနှင့်မတူဘဲ ဆင်းအသည်းနှလုံးကို နာကျင်စေသည့် ဆင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်အောင် ရက်စက်သည့် စစ်ရိပ်နှင့် တစ်ဆူထဲဖြစ်နေခြင်းက ဆင်းရဲကို အနာကျင် အခံစားစေဆုံးဖြစ်၏။

“သား”

“မေမေသားလေးရယ်”

သားပါးပြင်ကို ဖွဖွင့်နမ်းရင်း မျက်ရည်ကျနေသော ဆင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်စွာ နေရာကလှည့်ထွက်ခဲ့သူ မင်းမင်းဖြစ်၏။

ဖြစ်နိုင်ရင် ညီမဖြစ်သူကို စစ်ရိပ်နှင့် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်ပေမယ့် ဆင်းအပေါ်မှာ အမှားများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် စစ်ရိပ်ကို ဆင်း ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စစ်ရိပ် အပြစ်တွေက ကြီးလေးနေတော့လည်း ခက်သည်။

ဆင်းကို အပြစ်ဆို၍မဖြစ်။

ဆင်းနေရာမှာ မင်းမင်းဆိုရင်လည်း ဆင်းလိုပဲ စစ်ရိပ်အပေါ်မှာ နာကြည်းမိမှာသေချာသည်။ စစ်ရိပ်ကလည်း ဒါကိုသိ

ဆင်းဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် သူ့ဘက်က ဒူးထောက်အရှုံးပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသူ။

တင်းမာခက်ထန်လွန်းသော ဆင်း၏အမုန်းနှင့် ဆင်းရဲစိမ်းကားမှုအပေါင်းကို ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် သူ့အမှားအတွက် ဆေးဆပ်ချင်နေသူနှစ်ဦးကြားမှာ အနေခက်စွာ သက်ပြင်းမကြာခဏ ချွေနေရသူက မင်းမင်း။

“မမင်းမင်း”

“ဪ...ကိုစစ်ရိပ် ဆင်းတို့သားအမိ အခန်းထဲမှာရှိတယ်”

စစ်ရိပ်ကို သားအတွက် ထမ်းလာသည့် ကလေးပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရ၍ မင်းမင်းက ပြုံး၍ပြောလိုက်ပေမယ့် စစ်ရိပ်က ဆင်းတို့သားအမိရှိရာ အခန်းသို့ ထွက်မသွား။

“ကိုယ် မမင်းမင်းဆီက တစ်ခုခွင့်တောင်းပါရစေ”

“ဘာများလဲ ကိုစစ်ရိပ်”

“သားအမေ့ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပေးပါ မမင်းမင်း”

“တစ်နေ့ ဒီစကားကြားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ ကိုစစ်ရိပ်၊ ညီမလေးနဲ့ ကိုစစ်ရိပ်ကို ကျွန်မသဘောတူပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးက”

“မမင်းမင်း သဘောတူရင်ရပါပြီဗျာ”

“ကျွန်မသဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်”

“ဆင်းသဘောကို စောင့်နေရရင် ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှား

တွေကြောင့် ဒီတစ်သက် ဆင်းက ကိုယ့်ကို လက်ခံတော့မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူသဘောတူတူ မတူတူ ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆင်းတို့သားအမိကို ကိုယ်ပဲ အပိုင်သိမ်းထားပါစေ”

“ကျွန်မတော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး ကိုစစ်ရိပ် ဖြစ်နိုင်ရင် ညီမလေး မျက်ရည်ကျရတာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်စေလို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်”

မင်းမင်းလည်း ဒါပဲပြောတတ်တော့သည်။

“မမင်းမင်း တောင်းတဲ့ဆု ပြည့်ရမှာပါဗျာ၊ ဆင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ဆင်းကျေနပ်ရင် အမြဲပျော်နေမယ်ကိုယ်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစစ်ရိပ်ရယ်၊ တစ်နေ့ ဆင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုစစ်ရိပ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သူနားလည်လက်ခံလာမှာပါ၊ ညီမလေးကို ကိုစစ်ရိပ်လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ အပ်ခဲ့ပါရစေ”

မင်းမင်းနှင့် စစ်ရိပ်တို့ ပြောနေသည့်စကားများကို ဆင်း ဘာတစ်ခုမှ မကြားမသိလိုက်ရ၍ မင်းမင်း ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနှင့် မျက်ရည်ကျသည်။

“မမပြန်ရင် ဆင်းတို့သားအမိလည်း လိုက်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ညီမရယ်၊ ဟိုက ရာသီဥတုက ကြမ်း ဆေးဝါးမပြည့်စုံ၊ ဒီကြားထဲ သားက အရမ်းနုလွန်းတာဆို

တော့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

စစ်ရိပ်က ဆင်းတို့ညီမ အခြေအတင် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများထဲ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြော။ သားကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်မှာ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ချီလျက် သားမာမိမျက်နှာကိုသာ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

အခုပဲ သားကိုယ်လေးက နွေးနေသည်။ သားမာမိက အခုချိန်ထိ သားနှင့်အပြိုင် ဂျီကျ၍ကောင်းတုန်း ဖြစ်နေတာကိုပဲ ချစ်စိတ်နှင့် ရင်ခွင်ထဲ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး သိမ်းကျုံးပွေ့ထားချင်မိ၏။

“မမပြန်သွားတော့ ဆင်းတို့သားအမိက ဘယ်သူနဲ့ နေခဲ့ရမှာလဲလို့”

“ဪကွယ်...ဆင်းတို့သားအမိနားမှာ ကိုစစ်ရိပ် တစ်ယောက်လုံး ရှိသားပဲ”

စစ်ရိပ်ဆိုသည့်စကားကြောင့် ဆင်းမှာ ချက်ချင်းအင်္ဂါရပ်တန်ခိုးသွားကာ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“သူနဲ့ဆင်းတို့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မမရဲ့၊ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ကို”

“ကဲပါကွယ်...မမပြန်ကာနီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ အလုပ်က ဒီအတိုင်းအကြာကြီး ပစ်ထားခဲ့ရတာ သိပ်အားနာစရာကောင်းနေပြီ၊ ခွင့်ရတာနဲ့ ဆင်းတို့သားအမိဆီကို ချက်ချင်းပြန်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“ကားရောက်ပါပြီ မမကြီး”

အိမ်ဖော်မလေးက လာပြောသဖြင့် ဆင်းနှင့်စစ်ရိပ်တို့က မင်းမင်းကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ သားနေမကောင်းဘဲ စစ်ရိပ်ကို ဆင်းတို့သားအမိနားမှာ နေပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သူ မင်းမင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော် ညီမလေး၊ ကိုစစ်ရိပ်လက်ထဲ ညီမလေးကို အပ်ခဲ့ပြီနော်”

“မမ”

“ကဲ...ကားဆရာ မောင်းတော့”

မင်းမင်းကို တင်ဆောင်သွားသော ကားက ဆါခနဲ နေရာက ခြေထွက်သွားပေမယ့် ဆင်းကို စစ်ရိပ်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ပြီဆိုသည့် အစစ်မဖြစ်သူ စကားကိုတော့ ဆင်းရင်ထဲ မကျေမနပ်။

ဘာကိစ္စ မမက ဆင်းတို့သားအမိကို ဆင်းမုန်းသည့်သူ လက်ထဲကို အပ်ခဲ့ရမည်နည်း။ ကားက မြင်ကွင်းထဲမှ ချက်ချင်း ပျောက်သွားသည်နှင့် ဆင်း အကြည့်တွေက သူမနားမှာ သားကိုတွေ့ပြီး မားမားကြီးရပ်နေသည့် စစ်ရိပ်ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားသည်။

“ဆင်းသားကိုပေးပါ”

“သားကိုယ်နွေးနေလို့ ကိုယ်ချီထားလိုက်မယ်လေ”

“အို...ဆင်းက သားအဖ ပါ၊ ဆင်းဘာသာ ကိုယ့်သားကိုယ် ချီနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ရော့ ချီပါ”

ကလေးဆိုးနှင့်တူသော ဆင်းကို ကြည့်ပြီး စစ်ရိပ် ချစ်စနိုး ပြုံးလျက် သားကို သူ့အမေထံ ကမ်းပေးလိုက်တာနှင့် သားက ချက်ချင်းငိုသည်။

“အို...တိတ်ပါသားလေးရယ်”

“တိတ်နော်”

ဆင်းက သားကိုချောပေမယ့် သားက အငိုမရပ်။ ပိုတိုးငို၍ ဆင်းကလည်း သားကို နည်းပေါင်းစုံချောပေမယ့် မရ။

“ပေး...ဆင်း သားကို ကိုကိုချီပြီး ချောကြည့်မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ အမေလုပ်တဲ့လူတောင် ချောလို့မရတာ”

“ဪ...သားက သူ့အမေလုပ်တဲ့လူ ချီစေချင်နေမှန်း မှမသိ”

“ဘာသူ့အဖေလဲ၊ သားမှာ အဖေရှိပြီးသားရှင့်၊ နောက်ထပ် ဘာအဖေမှ မလိုဘူး”

“ကဲပါ...သားကို ကိုကိုချီကြည့်ပါဦးမယ်၊ လာ သား”

ဆင်းက မပေးချင်ပေမယ့်မရ။ သားကို ဆင်းရင်ခွင်ထဲက ဆွဲယူရင်း ဆင်းကိုယ်တိုင် သားနဲ့အတူ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည့် အနေအထားမှာ သားကို စစ်ရိပ်လက်ထဲ မထည့်ချင်ထည့်ချင်နှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲ နည်းနည်းမှ မကျေမနပ်။

“ဟေ့...သားသား ဒက်ဒီကြီးပါကွ ကြည့်ပါဦး”

ဆင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေချိန်မှာ သားက အံ့သြစရာကောင်း

အောင် သွံလက်ထဲရောက်တာနှင့် ချက်ချင်းအင်္ဂါတိတ်သွားပုံက လည်း တကယ့်ကို အဆန်းတကြယ်။

“တွေ့လား မာမီကြီး၊ သားက သူ့အဖေလက်ထဲမှာ နေချင်တာဗျာ၊ အခုမငိုတော့ဘူး၊ နော် သား”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ရှင့်ကို ဆင်းမုန်းတာပဲ သိတယ်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူတို့သားအဖနားက ထွက်သွားသည့် သားအဖေကို ကြည့်ရင်း သားပါးဖောင်းဖောင်းကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့နှမ်းလိုက်သူက စစ်ရိပ်။

“စိတ်ချပါသားရယ်...နောက်ဆို သားမာမီကြီးက သား ဒက်ဒီကြီးကို ချစ်ကိုချစ်လာမှာပါဗျာ”

■ ■ ■

အခန်း (၁၂)

သားက တက်မတတ်ချက်မတတ် ငိုနေ၏။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် သားကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ချောပေ မယ့်မရ။ ဆင်းကိုယ်တိုင် ပျားနေတော့ ပိုဆိုးသည်။

“တိတ်ပါသားရယ်...သားအင်္ဂါတိတ်အောင် မာမီ ကာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“အေးပါကွယ်...တိတ်ပါ”

သားက ဆင်းဘယ်လိုချောချော အင်္ဂါမရပ်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီခွဲ။ စိတ်ထဲ ပျက်ခဲစစ်ရိပ် ကို သတိရသွားကာ ဒေါသလည်းဖြစ်သွားသည်။

တစ်ခါမှာ ဒီလောက်ညနက်သည့် မနေဘူးသည့်လူက အခုထိ အိမ်ကို ပြန်မလာသေး။ အပြင်မှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်

နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်နေပြီလား။

အို...သူ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတဲ့ ဆင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

စစ်ရိပ်ဆိုတာ ဆင်းတို့သားအမိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းက သူ့ကို သတိရတမ်းတနေစရာရှိလို့လဲ။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ၍ အော်ဟစ်ငိုနေသောသားက သနားစရာကောင်းအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ထွန့်ထွန့်လူးနေ၍ ဆင်းစိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် စိတ်ပူလာသည်။

သားများ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား။

ဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် သားငိုနေတာဆို ဆင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဆင်းဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိ။ အိမ်ဖော်မလေးကို နောက်ဖုန်းတစ်လုံး ထပ်ခေါ်ခိုင်းသည်။

“စက်ပိတ်ထားတယ်မမ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်...အရေးထဲကျမှ ဆရာလည်း ဘယ်သွားနေမှန်းမသိဘူး”

“ဦးလေးဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“အေး...အေး လှမ်းဆက်ကြည့်ပါဦး”

ဆင်းရင်ထဲမှာပူလျက် သားကို စိုးရိမ်လှပြီဖြစ်၍ မာနနှင့် စစ်ရိပ်ကို မခေါ်ဘဲ တင်းနဲမထားနိုင်တော့။ အိမ်ဖော်မလေးကို ဖုန်းခေါ်ခိုင်းရင်း သားကို ချောနေချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဟဲလို”

ဖုန်းထူးတဲ့သူက ဆင်းထင်ထားသလို စစ်ရိပ်မဟုတ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ ဖြစ်နေ၍ ဆင်းမျက်ခုံးလေး တွန့်သွားချိန်မှာ သားကလည်း အငိုမရပ်။

“ဟဲလို”

“ဘယ်သူပါလဲ”

“ဘယ်သူလဲ ဆွီတီ”

“ဆွီတီလည်းမသိဘူး ကိုကို၊ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာမှမပြောဘူး”

“ဖုန်း ကိုယ့်ကိုပေး ဆွီတီ”

မေးသူနှင့်ဖြေသူ ဖုန်းအပြောင်းအလဲကြားမှ ဆင်းလက်ထဲက ခလုတ်ကိုနှိပ်ချပစ်လိုက်သည်။ ဆွီတီနဲ့ကိုကို ဆိုပါလား။

ဒါဆို ဆင်းကြားနေရတဲ့ သတင်းစကားတွေက အမှန်တွေပေါ့။ စစ်ရိပ်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ။

ကျောင်းပါတယ်လေ။

သူလက်ထပ်သွားတော့ ဆင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်တာပေါ့။

သားကိုချောရင်း ဆင်းတွေ့နေချိန်မှာ စစ်ရိပ်က သူ့ဖုန်းကို ခေါ်ဆိုသည်မှာ ဆင်းမှန်းသိသွား၍ စိုးရိမ်သွားကာ အိမ်ကို ချက်ချင်းဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟဲလို”

ဖုန်းလာကိုင်သူက အိမ်ဖော်မိလုံး။

“နင့်မမလေး ဘယ်မှာလဲ မိလုံး၊ သားငိုနေလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ မမလေးလည်း ကိုယ်တွေပူပြီး ဖျားနေတာကို ဦးလေးသားကလည်း တအားငိုနေလို့ မိလုံးတို့ လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်တာလည်း မရဘူး”

“ဘာ...ဆင်းဖျားနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေး...ငါအခုပြန်လာမယ်ပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

ဧည့်သည်တွေကို ကမ်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ကုမ္ပဏီ ဧည့်ခံပွဲမှ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဆင်း နေမကောင်းတာ စစ်ရိပ်မသိ။ ဆင်းကလည်း မပြော။ အမေက ဖျားနေချိန်မှာ သားက ဂျီကျုငိုနေသည်ဆိုလျှင်တော့ ဆင်း ဘယ်လောက်များ စိုးရိမ်စိတ်ပူနေမည်မသိ။

“ကျွီး”

ကားကို အိမ်ရှေ့ပေါ်တံကိုအောက်မှာ ဖြစ်သလိုထိုးရပ်ပြီး သူ အိမ်ထဲပြေးဝင်လိုက်ချိန်ထိ သားက ငိုနေဆဲ။

“သား”

သူ သားနားကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အပြေးရောက် သွားချိန်မှာ သားနှင့်အပြိုင် ငိုနေသည့် သားမိခင် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကြောင့် စစ်ရိပ်ရင်ထဲ ပူသွား၏။

“သားဘာဖြစ်လို့လဲ ဆင်း၊ သားကို ကိုကိုကိုပေး”

“ဖယ်ပါ...ရှင် ဆင်းသားကို မထိပါနဲ့”

“ဆင်း”

ဆင်းက မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျနေရာက သူမလက် ထဲကသားကို စစ်ရိပ်ကိုမပေးဘဲ ရန်တွေ့စကားဆိုလာသည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ နာကြည်းခြင်းတွေနှင့်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆင်း၊ ကိုကိုသားကို ချောမလို့”

“မလိုပါဘူး၊ ဆင်းသားကို ဆင်းဘာသာချောမယ်”

“ဆင်း နေမကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်း နေမကောင်းတာ ကိုကိုကို မပြောတာလဲ”

“ပြောရအောင် ရှင်က ဆင်းအုပ်ထိန်းသူလား”

“ဆင်း”

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ ဒီနေ့နောက်ကျတာ ကိုကို ကုမ္ပဏီ”

“ဘာကိုကိုလဲ...ဆင်းမှာ ဘာကိုကိုမှမရှိဘူး၊ ရှင်ကို ကိုကိုခေါ်ချင်နေတဲ့သူဆီသွားပြော”

“ဆင်း ကိုကိုကို အထင်လွဲနေပြီ၊ ဆွီတီနဲ့ကိုကို ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ သူ့ဖုန်းမေ့လာလို့ ကိုကိုဖုန်းကို ခဏယူသုံးတာ”

“ရှင်ကိစ္စ ဆင်း စိတ်မဝင်စားဘူး”

အခုမှ ဆင်း ဘာကြောင့် သူကို စိတ်ဆိုးစိတ်နာနေမှန်း သိသွားကာ စစ်ရိပ်က ဆင်းကို ချောမော့ဖြေရှင်းပေးမယ့် ဆင်းက

ဂရုမစိုက်။ သူ့ကိုရန်တွေ့ရင်း သားကိုချောနေ၍ စစ်ရိပ်ကပဲ ဆင်းလက်ထဲ သားကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“လာ...သား ဒက်ဒီကြီးဆီလာ”

“ရှင်နော်...သားကိုပြန်ပေးဆို”

“ဟေ့...သားသား ဒက်ဒီပါကွ၊ သားက ဒက်ဒီပြန်မလာလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“တိတ်ပါသားရယ်”

“တိတ်နော်”

ဆင်း စစ်ရိပ်ကို ရန်တွေ့ချင်ပေမယ့် ရန်တွေ့ခွင့်မရ။ သူက သားကိုပွေချီပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချောနေချိန်မှာပဲ သားက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အင်တိတ်သွား၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စစ်ရိပ်က သားကို သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ ညင်သာစွာ ထွေးသိပ်ချောမောနေ၍ လက်ကြိုက်နေပြီဖြစ်သော သားက စစ်ရိပ်လက်ပေါ်မှာပဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည့်အတွက် အိပ်ရာပေါ်မှာ သားကို ချသိပ်ဖို့ ကြိုးစား၏။

လက်ကြိုက်သောသားက စစ်ရိပ်လက်ပေါ်က သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်ချဖို့ ကြိုးစားတာနှင့် ချက်ချင်းထင်တာနှင့် စစ်ရိပ်လည်း သားကို အိပ်ရာပေါ်ချမသိပ်ရဲတော့ဘဲ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရသည်မှာ အချိန်အကြာကြီး။

ဆင်းကိုယ်တိုင်လည်း အဖျားတက်လာပြီဆိုတော့ စစ်ရိပ်

တို့ သားအဖကို စောင့်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွား၍ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့။

အိပ်ပျော်နေရာက ဆင်း ဖျတ်ခနဲနိုးလာချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိက်လျက်ရှိပြီး ဆင်းမျက်နှာကို ဘယ်အချိန်ထဲက ငုံ့နိုးကြည့်နေမှန်းမသိသော စစ်ရိပ်မျက်နှာကို နီးကပ်စွာ မြင်လိုက်ရ၍ လန့်သွား၏။

“ရှင်...ဆင်းအိပ်ရာပေါ်မှာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုဆင်းဝါ”

“ရှါး”

“သားကို အခုမှ အိပ်ရာပေါ်ချသိပ်ထားတာ မလှုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ တစ်ညလုံးထိုင်နေမှာ”

“သားရော”

“ဒီမှာလေ”

သားက စစ်ရိပ်ဘေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်။ ဆင်းက သူမတို့သားအဖ အိပ်ရာပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းရောက်နေသော စစ်ရိပ်ကို မကျေမနပ်လေးကြည့်ရင်း အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းမည်အပြု။

“ဆင်း”

“အို...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

စစ်ရိပ်က ဆင်းကို သူ့အနားက ဘယ်ကိုမှ သွားခွင့်မပြု။ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြေးဖို့ ကြိုးစားနေသည့်ဆင်းကိုယ်လေးကို

လှမ်းဆွဲလိုက်၍ ဆင်းကိုယ်လေး စစ်ရိပ်ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခဲ့ သွား၏။

“လွှတ်”

သားနှီးသွားမှာမိုး၍ ဆင်းမှာ ဇွတ်အတင်းအကျပ် ရှိ နိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ကျိတ်အရုန်းမှာ စစ်ရိပ်ကလည်း ဆင်းကိုယ် ဇွတ်တိုးဖက်ပြီး ရင်ချင်းအပ်ပစ်သည်။

“ခွဲတယ်ဆင်းရယ်၊ ကိုကိုအပေါ်မှာ အမုန်းတွေ ပြောတော့လားကွယ်”

“ဘယ်တော့မှမပြောဘူး”

“ရှင်ကို ဆင်းမုန်းတယ်”

“ကိုကိုကတော့ ဆင်းကိုချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်ဆင်းရယ်”

“ရှင်နော် လွှတ်ဆို”

“အို...အို သားနှီးတော့မှာပဲ”

“စိတ်ချပါဗျာ...သားအိပ်ရာက မနိုးရအောင်

လို”

“အိုး...အမေ”

ရန်စွာနေသော ဆင်းနှုတ်ခမ်းလေး နွေးထွေးသွားတော့ တင်းကြပ်သော ပိုက်ထွေးမှုအောက်မှာ ဆင်း ဘာစကားမှ နိုင်ပေမယ့် လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် စစ်ရိပ်ကိုယ်ကြီးကို ထု ရိုက်သည်။

“ကိုကိုဘက်က အမှားအတွက် ဆင်း ကြိုက်သလိုအပြစ် ပေးပါ၊ ကိုကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုချစ်တဲ့ ဆင်းကိုတော့ ဒီညမှပဲ ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း...ရှင်ကို ဆင်းမုန်းတယ်”

“ဆင်း အမုန်းပြောတဲ့အထိ ကိုကိုက ဆင်းကိုတောင်းယန် နေမယ့်သူပါ အချစ်ရယ်”

“ဘယ်တော့မှ အမုန်းမပြောဘူး”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“ဆင်းရယ်”

စစ်ရိပ် ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည့် ဆင်း ကိုယ်လေးကို အင်းကျပ်ဆုံး ဪယူလိုက်ချိန်မှာ သားထံမှ အဲ့အဲ့ အသံထွက်လာ၍ ဆင်းထံမှ လှုပ်ရှားမှုလေးများ ငြိမ်သွားသည့် အခိုက်မှာ ဖျတ်ခနဲ အနမ်းသူဦးလုပ်လိုက်သူကြောင့် ဆင်းထံ အသံ တိတ်နည်းဖြင့် သူဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲတာခံလိုက်ရ၍ နာကျင် သည့်ကြားမှ မြတ်နိုးစွာ ပြုံးမိသူက စစ်ရိပ်။

“ချစ်တယ်နော် ဆင်း”

“မုန်းတယ်”

“သားရဲ့အဖေအပြစ် အမုန်းပြောပါဆိုရင်ရော”

“အဲ့...အဲ့”

“ဟော...သားငိုနေပြီ”

“မရဘူး...ဒီအမေရောသားရော ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲ

နေရမယ် လာခဲ့”

“အို...ကိုကို”

သားထံမှ တအံ့အံ့အော်သံလေးကြောင့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ
က ဆင်း မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာပဲ ဆင်းရင်ထဲက
အမုန်းတရားတွေအားလုံး သားအဖေ ဖြစ်လာမည့်သူထံမှ ထူးဆန်း
စွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အဖြစ်ကို တအံ့တဩ သိလိုက်ရသည်။

ချစ်သူကိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်

BURMESE
CLASSIC